

Tướng Công Thiếp Tóm Được Chàng Rồi

Contents

Tướng Công Thiếp Tóm Được Chàng Rồi	1
1. Thông Tin	1
2. Văn Án	2
3. Tiết Tử	2
4. Chương 1	4
5. Chương 2	12
6. Chương 3	18
7. Chương 4	24
8. Chương 5	32
9. Chương 6	39
10. Chương 7	44
11. Chương 8	51
12. Chương 9	58
13. Chương 10	66

Tướng Công Thiếp Tóm Được Chàng Rồi

Giới thiệu

Sau khi gặp được hắc “Lư sơn chân diện mục”, *Lư sơn chân diện : hiện lên rõ ràng như núi Lư Sơn,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cong-thiep-tom-duoc-chang-roi>

1. Thông Tin

Thông tin ebook

Tác giả: Trầm Lượng

Tác phẩm: Tướng công thiếp tóm được chàng rồi

Thể loại: Truyện ngôn tình

Dịch giả: Meoconlunar

2. Văn Án

Văn án

Nghe đồn vị hôn phu của cô là một tên ngốc,

Là một nữ thương nhân, tuyệt không làm ăn thua lỗ !

Cô quyết định tự mình đi xem xét một chút,

Nếu là vật phẩm có tỳ vết nào, không nói hai lời lập tức “thoái hóa” ! (trả hàng)

Sau khi gặp được hấn “Lư sơn chân diện mục”,

*Lư sơn chân diện : hiện lên rõ ràng như núi Lư Sơn, bộ mặt thật; mục : từng phần, hạng mục

Cho dù mỗi người mắng hấn ngốc, cười hấn ngốc, cô vẫn không rời khỏi hấn,

Thậm chí thích cảm giác bắt nạt hấn,

Một khi đã như vậy, còn có cái gì phải lo lắng, cô quyết định gả cho hấn !

Từ nay hấn liền do cô bảo hộ, ai cũng không được phép bắt nạt, làm nhục hấn !

Nhưng nói thật ra, cô một chút cũng không cảm thấy hấn ngốc,

Trên thực tế, “thiên phú dị bẩm” của hấn đúng là giúp cô thu được rất nhiều lợi nhuận

3. Tiết Tử

Tiết tử

Xuân về hoa nở, Tử Yên đỏ bừng, sân nhà hoa nở quyến rũ, bướm bay chao lượn từng đàn, khắp nơi tràn đầy sức sống sinh động, mà từng hồi tiếng cười cũng từ trong đình bay ra.....

“Đại ca, đại tẩu, đứa bé của hai người bộ dạng thật tuần tú, lớn lên thật không biết sẽ đi bao nhiêu hôn của các cô nương đây !” Mộ Dung phu nhân tay ôm một bé trai vừa mới tròn một tuổi, vẻ mặt trêu đùa, trong lòng cũng thật hâm mộ vợ chồng người bạn tốt mấy đời thân nhau của phu quân sinh ra đứa trẻ khôi ngô tuần tú đáng yêu như vậy.

“Cũng không phải ! Đứa nhỏ này lớn lên khẳng định là công tử khỏe khoắn nhanh nhẹn. Đại ca, đại tẩu, thêm cửa nhà hai người tương lai cần phải để cho bà mối giảm bằng rồi !” Vuốt hai chòm râu, Mộ Dung lão gia dáng người đã thoảng phát tướng cười trêu chọc, giọng điệu đầy ý yêu thích và ngưỡng mộ.

Nghe vậy, vợ chồng Tề thị đã hơi có tuổi nhìn nhau mà cười, có con mọi việc đều thấy hạnh phúc tràn đầy đáy mắt.

“Đứa nhỏ tuần tú hay không không quan trọng, chỉ cần có thể khỏe mạnh thì vợ chồng chúng tôi vui mừng rồi.” Tề phu nhân cười ôm lấy đứa con trai đang khua cánh tay ngắn ngủn ê a muốn mẹ ôm, nhìn không được hôn má mềm mại của con một cái.

A..... Đứa nhỏ này chính là vợ chồng bọn họ đã mong nhiều năm, thật vất vả mới thụ thai sinh ra, cho dù là người quái dị hay chỉ là một miếng thịt. Càng huống chi đứa nhỏ này bộ dáng mi thanh mục tú, tuấn tú xinh đẹp, càng khiến người ta yêu thương cưng chiều, hận không thể đem nó ôm vào trong lòng yêu thương, che chở cả đời.

“Y đáp.....” Bé trai cọ cọ trong lòng mẹ, miệng phát ra thanh âm vô nghĩa, hai tay bắt bắt trong không trung. Hình như bắt được cái gì, mắt tròn lườm tới, hình như có vật gì đó hấp dẫn lực chú ý của cậu, sau đó lại tự dưng bật cười khanh khách.

Bé trai tươi cười đáng yêu khiến cho bốn người lớn ở đây tiếng cười liên tục, nhin không được đối với cậu lại vừa hôn vừa ngất. Tuy đùa như thế Mộ Dung phu nhân lại đột nhiên thở dài, thần sắc có chút cô đơn.

“Làm sao vậy ?” Tề phu nhân thân thiết hỏi.

“Đại ca, đại tẩu, các người xem, cũng là chờ một đứa nhỏ nhưng giống như tôi.....” Sự cô đơn rốt cuộc không nói được, không khỏi lại thở dài xa xôi.

Ai..... Cô cùng chồng cũng đã thành hôn rất nhiều năm, nhưng Tống Tử nương nương lại không báo tin, thật khiến người ta thất vọng.

“Phu nhân, nếu Tống Tử nương nương nhớ tặng cho đại ca, đại tẩu con thì tôi nghĩ cũng sẽ không quên chúng ta đâu.” Mộ Dung lão gia vỗ tay an ủi người bên gối.

“Không sai !” Biết hai người bọn họ thành thân nhiều năm lại như cũ dưới gối vẫn còn trống, Tề phu nhân là người từng có kinh nghiệm cổ vũ. “Tôi cùng với lão gia nhà tôi cũng không lớn hơn hai người nhiều tuổi, cố gắng nhiều năm cuối cùng cũng thành công thụ thai sinh hạ con trai, tôi tin hai người rất nhanh cũng sẽ có tin tốt.”

“Đúng vậy ! Đúng vậy !” Tề lão gia vui cười ha ha phụ họa.

“Chỉ hy vọng như thế.” Được mọi người an ủi, Mộ Dung phu nhân không nhin được cười.

“Như vậy đi ! Tôi coi cậu bé này tuấn tú lại xinh xắn, sau khi lớn lên khẳng định là công tử khỏe khoắn nhanh nhẹn. Nếu đại ca, đại tẩu kim khẩu chúc phúc thật có thể thực hiện, ngày sau hai vợ chồng chúng tôi thực sự có con, là nam, để cho bọn chúng kết nghĩa kim lan làm huynh đệ; Là nữ, chúng ta liền kết thành thông gia, như thế nào ?” Mộ Dung lão gia hứng thú, đề nghị như vậy.

“Này được ! Chú ý này tốt !” Không hổ là bạn tốt, Tề lão gia vỗ tay cười to, đối với đề nghị này vô cùng tán thưởng.

Hai vị phu nhân thấy chồng mình hứng thú tràn trề như vậy, hơn nữa trong lòng cũng đã lén có ý đó, lập tức nhìn nhau cười, cũng liên tục gật đầu tán thành.

Bé trai vui vẻ đùa y y nha nha, Mộ Dung phu nhân mím môi cười nói: “Con rể nhỏ, sau này khi học được kêu cha mẹ, nên nhanh chóng học kêu nhạc phụ, nhạc mẫu biết chưa !”

“A đáp !” Bé trai đột nhiên bật ra một tiếng thật lớn giống như đang đáp lại, nhất thời lại khiến bốn người ở đây cứ cười không dứt.

“Ai nha ! Xem ra con cũng rất vừa lòng chuyện chúng ta vì con lập hôn sự đây !” Tề phu nhân bật cười trêu chọc, nhin không được hôn con một cái.

Bé trai cũng không biết nhóm người lớn đang nói cái gì, thấy bọn họ cười, gương mặt trắng nõn, cái miệng nhỏ nhắn đỏ au cũng toét miệng thật to tươi cười đáp lại, hai tay ngắn nhỏ mập mập quơ quơ, đáng yêu vô cùng.

Thấy thế, mọi người buồn cười lại cười, lại đùa. Bốn người tám tay toàn hướng trên người cậu bé xoa xoa nựng nựng, vui vô cùng.

Trong lúc nhất thời, trong đình đầy tiếng cười, mà nửa nói giỡn, nửa nghiêm túc mở miệng đính hôn ngay khi hai cặp vợ chồng trong miệng tiếp tục trò cười, hương hoa trong không khí khẽ bay bổng.....

4. Chương 1

Chương 1

“Tôi không đáp ứng !”

Nhà giàu nhất Tô Châu khí phái hào phóng, trong đại sảnh Mộ Dung phủ bài trí cao nhã bỗng nhiên tuôn ra một cơn giận dữ không đồng ý.

“Phu nhân, nhưng..... này.....” Mộ Dung lão gia đáng vẻ mạnh khỏe vẻ mặt khó xử, nhìn người bên gối vẻ mặt kiên quyết, thật sự vô cùng phiền não.

“Còn nhưng cái gì ?” Một phen đoạt lấy thư trong tay ông liền xé bỏ, Mộ Dung phu nhân chọc tức. “Chẳng lẽ ông thật sự tính đem con gái gả đi Tề gia sao ?”

“Phu nhân, tôi..... Tôi.....” Trùng mắt thư đã bị “xé thành trăm mảnh” rơi lả tả, Mộ Dung lão gia lắp bắp nói không ra lời, lòng đầy bất đắc dĩ.

Ai..... Ông cũng không nguyện ý a ! Nhưng Tề gia đã viết thư tới hỏi hẹn ước năm đó còn tính không, ông cũng không thể thất hứa đi !

“Còn tôi tôi cái gì ?” Tức giận trách móc, đối với không lập tức tỏ vẻ phản đối của ông vô cùng bất mãn. “Tôi tuyệt không đem con gái chúng ta gả vào Tề gia.”

“Nhưng năm đó hai nhà chúng ta rõ ràng có định ước.....” Ngại thê tử lại nổi cơn tam bành, Mộ Dung lão gia âm điệu có chút run run.

“Đây chẳng qua là miệng nói đùa thôi, lại không có trao đổi tín vật !” Chuyện cách đây hai mươi năm, Mộ Dung phu nhân vì hạnh phúc cả đời của con gái bảo bối, đánh chết cũng không muốn nhận.

“Ăn ở cần phải trọng tín a ! Cho dù chỉ là ước định bằng miệng cũng nhất định tuân thủ.....” Thật chột dạ a ! Tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng kỳ thật ông cũng rất muốn đổi ý.

“Nga ? Vậy ông là vì tuân thủ định ước qua miệng kia mà định hy sinh hạnh phúc cả đời con gái chúng ta a ?” Một lời cắt ngang ông, bà giận đến cả người phát run, âm thanh phần nộ quát, “Con trai của Tề gia chính là một tên ngốc a ! Ông muốn đem con gái của tôi gả cho một tên ngốc, nói cái gì tôi cũng không đáp ứng !”

Lời “tên ngốc” này vừa ra, thân mình mạnh khỏe không khỏi co rút lại, tựa như cũng biết này có tính nghiêm trọng, ấp úng không dám lại nhiều lời thêm câu nào nữa, trên mặt già nua vẫn đầy khó xử như cũ.

Ai..... Trọng tín, con gái không hạnh phúc; Thất hứa không tuân thủ, không chỉ có bị tổn thương tình bằng hữu nhiều năm cùng đại ca Tề gia, tệ hơn ông lấy trung phục người, lại định vì lời khuyên của người nhà mà đổi ngược lại với nguyên tắc.

Mộ Dung phu nhân thấy ông cho dù không nói nhưng vẫn như cũ tỏ vẻ không muốn thất hứa, lập tức không khỏi gấp đến độ khóc lên. “Tôi mặc kệ ! Con gái là do tôi vất vả mang thai mười tháng sinh ra, tôi không cho phép gả nó ột tên ngốc, bị hủy hạnh phúc cả đời ! Dựa vào tài nghệ của con gái chúng ta, cần gì phải gả cho người không mạnh khỏe chứ ? Nhưng ông người cha nhẫn tâm”

“Không phải tôi nhẫn tâm, mà..... mà nó còn chưa có ra đời, chúng ta đã vì nó mà đính ước chuyện hôn sự này.....” Đầu đầy mồ hôi quả muốn nói ra lời mình muốn.

“Tôi mặc kệ ! Năm đó là ông mở miệng nói chuyện hôn sự này, muốn gả thì tự ông gả đi !” Ngang nhiên khóc lên, vì bảo vệ hạnh phúc con gái, bất chấp nói chuyện có đạo lý hay không.

“Tôi gả ?” Mộ Dung lão gia đỡ khóc đỡ cười, liên tục lau mồ hôi nóng, lẩm bẩm nhắc nhở, “Phu nhân, năm đó khi tôi nói chủ ý này bà cũng không phản đối, thậm chí còn đùa với con trai Tề gia liên tục kêu con rể nhỏ mà.....”

“Thì tính sao ? Ông nếu không đề cập tới chuyện này tôi sẽ không gọi hần là con rể nhỏ ! Việc này nói như thế nào cũng là phải trách ông năm đó nhiều chuyện !” Mộ Dung phu nhân hai mắt đầm lệ giận trừng, hoàn toàn không phân rõ phải trái.

“Phu nhân, bà thật sự là..... Thật sự là.....” Thật là có lý nói không rõ.

“Tôi mặc kệ ! Ông lập tức hồi âm cho Tề gia, nói năm đó hôn ước qua miệng không tính gì hết !” Ngay cả nghe cũng không nghe, dậm chân dứt khoát khóc lóc.

“Phu nhân a.....”

Trong lúc nhất thời, trong đại sảnh tiếng kêu khóc cùng tiếng chột dạ kêu to quẩn nhau không ngớt, làm cho thân ảnh vừa mới tránh sau cánh cửa nghe lên một chút giật mình vội vàng quay đầu chạy vội đi.....

“Tiểu thư..... Tiểu thư..... Không tốt.....” Trên đầu nha hoàn có hai búi tóc, vẻ mặt thanh tú thông minh, tuổi chừng mười lăm mười sáu tuổi. Hồng Đậu hốt hoảng chạy vù vù, ngay cả cửa cũng không gõ liền xông vào trong khuê phòng tiểu thư nhà mình.

“Ta không bệnh không đau, như thế nào không tốt ?” Vừa mới mặc quần áo xong, môi hồng răng trắng, bộ dạng công tử tuấn tú cử chỉ nhanh nhẹn quay người lại cười nhìn nha hoàn nôn nóng bên người, không chút buồn bực cô không phép tắc.

“A !” Vừa thấy cách ăn mặc của người trước mắt, Hồng Đậu còn đang thở gấp liền bật cười. “Tiểu thư, hôm nay lại muốn giả dạng thiếu gia sao ?”

Nghe vậy, vốn quạt giấy ở trong tay liền xoay một chút, cánh quạt không chút lưu tình gõ lên đầu cô, cười như không cười giáo huấn, “Không nhìn thấy tôi giả dạng sao ? Nên gọi thiếu gia mới đúng !” Bỗng nhiên nhú mày lại hỏi: “Mới vừa rồi muội nói cái gì không tốt ?”

“Ai nha ! Thiếu chút nữa đã quên !” Bị gõ đầu có chút đau, Hồng Đậu sờ sờ đầu sau đó mới ủy khuất nói: “Mới vừa rồi người ta nghe lên lão gia, phu nhân cãi nhau, cho nên mới chạy nhanh thế này đến bẩm báo người đấy !”

Cãi nhau ? Hơi ngẩn người, Mộ Dung Tinh lắc đầu không tin. “Cha mẹ từ trước đến nay tình cảm vô cùng tốt, sao có thể có khả năng cãi nhau ?” Ít nhất từ khi cô có kí ức tới nay vẫn còn không có thấy qua.

“Hi ! Thiếu gia, này cũng là do chuyện hôn ước của người gây ra họa !” Hồng Đậu ra vẻ thần bí cười nói.

“Hôn ước ?” Cười liếc một cái, cái này cũng thật nhận định nằng nói lung tung. “Ta sao lại không nhớ rõ mình cùng nhà người ta có hôn ước ?”

Thấy cô không tin, Hồng Đậu nóng nảy. “Thiếu gia, đây là thật ! Mới vừa rồi Hồng Đậu thật sự nghe lão gia, phu nhân âm ỹ chuyện này ! Hình như là nói khi người chưa ra đời đã đính ước.” Trong mắt đầy nghiêm túc, suýt muốn giơ tay lên thề.

Chưa ra đời liền đính ước ? Có thể rất hoang đường không a ?

Trầm lặng nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn có da có thịt liếc mắt một cái, biết rõ nàng không có khả năng lấy loại chuyện này ra nói đùa, Mộ Dung Tinh cân nhắc, lập tức xoay người liền đi ra ngoài.

“Nha ! Thiếu gia, người muốn đi đâu ?” Sao chưa tỏ vẻ gì a ? Hồng Đậu lòng đầy nghi hoặc kêu to, vội vàng đuổi theo.

“Đi hỏi cha mẹ ta chuyện này cho rõ ràng !” Mộ Dung Tinh cũng không quay đầu lại hướng đi đến đại sảnh, định đem chuyện này nói cho rõ ràng !

“Tôi mặc kệ ! Con gái là của tôi, tôi không đồng ý.....”

“Phu nhân a.....”

Vào đại sảnh, chỉ thấy mẹ đang bắt lấy tay cha khóc lóc, Mộ Dung Tinh không khỏi ngẩn ra, lập tức vội vàng can thiệp giúp cha giải vây.

“Mẹ ! Mẹ !” Vội vàng kéo mẹ đang buồn bực kêu gào, khuôn mặt tuần tú cười an ủi. “Người buồn bực cái gì ? Nói cho con nghe, con giúp người phân xử.”

“Oa ta số khổ con gái a !” Vừa thấy cô, Mộ Dung phu nhân “Oa” một tiếng, ôm bảo bối dứt khoát khóc kể. “Cha con lòng dạ ác độc, lòng dạ ác độc a.....”

Cha nhẫn tâm ? Con người đen thông minh nhìn cha đang liên tục không ngừng xoa tay phủ nhận, trên mặt viết đôn hậu thật thà. Mộ Dung Tinh rất hoài nghi cha nhà mình tìm khắp người ở đâu ra chỗ lòng dạ ác độc ?

“Con gái a, cha không có.....” Rất sợ bị con gái yêu nâng trong lòng bàn tay hiểu lầm, Mộ Dung lão gia lo lắng kêu oan.

“Còn nói không có !” Không cho cơ hội giải thích, Mộ Dung phu nhân nắm lấy tay con gái bắt đầu bịa đặt là ông không phải, một phen nước mắt nước mũi đem mọi chuyện từ đầu đến cuối tường tận kể cho con gái hiểu. Lập tức Mộ Dung Tinh hai mắt mở to, quả thực không thể tin được năm đó cha mẹ lại ngốc đến nỗi cùng người ta hẹn loại định ước nhảm chán này.

Này tính cái gì ? Ngay cả chỉ phúc vi hôn cũng không tính ! Người ta chỉ phúc vi hôn, ít nhất là hai bên đều có mang, mà cô năm đó có thể còn ở âm tào địa phủ xếp hàng chờ đầu thai đã bị người ta đính ước ! Này..... Này có thể rất buồn cười hay không a ?

Có chút đau đầu vỗ trán, Mộ Dung Tinh buồn bực chất vấn, “Cha, con sao không biết người ở Lạc Dương có bạn tốt như vậy ?”

Chột dạ nhìn cô, Mộ Dung lão gia cười gượng không thôi. “Ta cùng Tề đại ca từ nhỏ chính là hàng xóm, sau khi lớn lên ta đến Tô Châu buôn bán phát triển, cưới mẹ con liền định cư tại đây. Hai mươi năm trước, từng cùng mẹ con về Lạc Dương tìm bạn tốt, cho nên mới đính hôn ước qua miệng này. Khi mẹ con sinh hạ con, ta từng đi gửi thư báo tin vui, hai nơi thư lui tới nhiều năm nhưng sau có thể vì mọi người đều bận nên dần dần mất liên lạc, không nghĩ tới cách nhiều năm như vậy, ông ta còn nhớ rõ năm đó.....” Đột nhiên nhớ đến phong thư, chính là hi vọng thực hiện định ước năm đó, thật không hiểu nên làm thế nào cho phải ?

“Bọn họ đương nhiên sẽ nhớ rõ !” Mộ Dung phu nhân cảm giận xen mồm. “Có cô nương nhà ai nguyện ý gả cho tên ngốc chứ ? Bọn họ không cưới được con dâu đương nhiên đem chủ ý đánh tới trên người con gái chúng ta rồi !”

Nghe vậy, Mộ Dung lão gia không khỏi cười khổ. Ai..... Chỉ trách năm đó thấy con trai Tề gia bộ dáng đáng yêu tuần tú, liền nhiều miệng đưa ra lời đề nghị kia, làm sao sẽ biết đứa trẻ linh hoạt như vậy sau khi lớn lên lại chính là một tên ngốc.

Chợt nghe thấy mình cùng người đàn ông có hôn ước miệng là một tên ngốc, Mộ Dung Tinh không giống cô gái bình thường hoảng hốt, ngược lại nhướng mi. “Cha, hai bên đã nhiều năm chưa từng liên lạc lại thì sao biết được con Tề bá bá là tên ngốc chứ ?”

“Mấy năm trước từng nghe các lái buôn từ Lạc Dương nhắc tới.” Mộ Dung lão gia có chút cảm thán. “Dù sao Tề gia cũng là nhà giàu nhất Lạc Dương, sinh ra đứa con ngốc đương nhiên không thể thiếu những người lắm mồm tuyên truyền đi khắp nơi.”

Nghe vậy, Mộ Dung Tinh không khỏi nở nụ cười. “Lời đồn chưa chắc là thật ! Tô Châu thành cũng tung tin vịt cha có một đứa con trai đang giúp cha buôn bán, quản cửa hàng đúng không ? Nói không chừng con Tề bá bá căn bản không ngốc đâu !”

Con trai ? Lời này vừa ra Mộ Dung lão gia không khỏi cả người phát run, da mặt vừa nhú, chuẩn bị làm cho người ta cảm thấy thối đầu; Mà Mộ Dung phu nhân thật vất vả mới hơi bình ổn cảm xúc lại vì lời này mà tiếp tục gợn sóng.

“Đều là ông ! Đều là ông ! Chỉ có một đứa con gái nhưng ông từ nhỏ đã dưỡng con gái cái giả nam trang xuất đầu lộ diện ra bên ngoài, giúp ông buôn bán trông nom, còn làm cho người ngoài cho là chúng ta có thêm một đứa con trai !” Giận trừng mắt chồng, tức giận đến vừa dậm chân vừa mắng.

Ồ..... Bà chỉ có một đứa con gái nhưng lại bị chồng bà giáo dưỡng thành bộ dáng hiện giờ nam không nam, nữ không nữ !

Ai nha ! Chọc đến chỗ đau ! Nhận ánh mắt ai oán từ cha ném tới, Mộ Dung Tinh không tiếng động xin lỗi cười khẽ, nhanh chóng kéo mẹ dời đi lực chú ý.

“Mẹ, chúng ta hiện tại là nghiên cứu nên xử lý chuyện hôn ước miệng năm đó như thế nào !” Nhẹ giọng nhắc nhở, muốn bà nhanh trở về vấn đề chính.

Nghe vậy, Mộ Dung phu nhân quả nhiên suy nghĩ trở lại, không khỏi nắm chặt lấy cô, lo lắng nói: “Tinh nhi, con không cần sợ ! Mẹ tuyệt sẽ không để con gả cho tên ngốc.”

Sợ ? Cô vốn sẽ không sợ a !

Thân là nữ tử nhưng lại có thể lấy dung mạo nam tử ra bên ngoài hành tẩu buôn bán, thậm chí ngẫu nhiên còn có thể cùng một ít phú thương vào thanh lâu tửu quán nói chuyện làm ăn. Mộ Dung Tinh kiến thức rộng cùng một thân tài nghệ, nam nhân bình thường thậm chí không thể hơn. Mà cô như vậy trong lòng rất rõ thân là con gái bị hạn chế trong quy tắc phẩm hạnh, chỉ có thể cam chịu ở một mình trong nhà, không biết bên ngoài trời đất bao la chim hoàng yến bi ai.

Nói sau, phải xem chồng như trời, người phụ nữ chuẩn mực cửa lớn không ra, cổng trong không bước vào xã hội. Nam nhân đều muốn cưới hiền thê ôn, lương, cung, kiệm, nhường, vạn vạn không có khả năng đáp ứng để cho thê tử xuất đầu lộ diện ra ngoài, làm chuyện mình muốn làm.

* ôn nhu, lương thiện, cung kính, tiết kiệm, nhường nhịn

A..... Nếu không phải cha từ nhỏ đã đem cô cải nam trang, mang theo cô ra bên ngoài chạy khắp nơi, để cho cô tham gia vào sự nghiệp trong nhà thì có lẽ cô sẽ giống như thiên kim khuê tú bình thường, cả ngày ở trong nhà đánh đàn thêu thùa thì cảm thấy mỹ mãn. Nhưng đáng tiếc là cô không phải là thiên kim tiểu thư được nuôi dưỡng phát triển như bình thường, cho nên..... Thật có lỗi ! Cô thân là nữ nhi nhưng lại có ý chí của nam nhi.

Nếu vị hôn phu tương lai không thể giống như cha thả lỏng cô như vậy, để cho cô cải nam trang chạy khắp nơi bên ngoài, triển khai mảnh khóc buôn bán thì cho dù gả cho nhà hào phú, cao quý, sớm hay muộn cũng sẽ hãm hực mà chết.

Mà nam nhân có thể rộng lượng để cho thê tử phát huy sở trường, lại khiến cô tâm động..... Thật xin lỗi, đến nay chưa xuất hiện ! Mộ Dung Tinh cô sớm có ý định cả đời cũng không lấy chồng, cả đời tự do tự tại.

Thấy cô thật lâu không nói, cho rằng cô đang lo lắng việc hôn ước, Mộ Dung phu nhân không khỏi vội an ủi, “Tinh nhi, con yên tâm ! Mẹ cho dù bỏ cả mạng già cũng tuyệt không cho cha con làm ra chuyện hồ đồ phá hủy hạnh phúc cả đời của con !”

Nghe vậy Mộ Dung Tinh hoàn hồn, không khỏi bật cười. “Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy? Con cũng không lo lắng a !”

“Nhưng mà.....”

“Mẹ, mẹ trước để cho con đem chuyện này hỏi cha cho kĩ rồi nói sau.” Ngăn mẹ lại mở miệng muốn nói, cô liếc về phía cha đang ở bên cạnh. “Cha, trong thư Tề gia gửi có muốn cha thực hiện định ước năm đó không ?”

“Này, này thật không có.” Lau đi trán đầy mồ hôi nóng, Mộ Dung lão gia chột dạ cười. “Tề đại ca chỉ gửi thư hỏi ta còn nhớ ước định năm đó không. Ta nghĩ, ông ta là muốn xem tâm ý của chúng ta.” Ai..... Tề đại ca rõ ràng là người rất để ý người khác, vạn vạn không có khả năng làm khó người ta, nhưng có thể vì để cho đứa con ngốc của ông lấy vợ để truyền lại hương khói Tề gia, nói vậy cũng là hạ mặt già đến xin một hy vọng đi ?

Nhưng nhưng ông cũng không thể hy sinh hạnh phúc con gái a ! Xem ra chỉ có thể làm tiểu nhân tồi tệ thất hứa không giữ lời ! Ai.....

“Như vậy a.....” Sau khi cân nhắc, Mộ Dung Tinh trong lòng đã có dự tính trượng lên ý cười. “Cha, chuyện này không khó giải quyết. Cha trước chậm đã hồi âm trả lời cho thuyết phục, để cho con gái tự mình đến Lạc Dương đi xem đi !”

“Đi Lạc Dương ?” Cả cha mẹ đồng thời sợ hãi kêu lên, khó hiểu cô đi Lạc Dương làm gì ?

“Đúng vậy !” Ý cười không dứt, “Bá” một tiếng mở quạt vẽ trúc xanh ra phe phẩy, một bộ dáng công tử nhẹ nhàng phóng khoáng. “Lên Lạc Dương thăm hỏi vị hôn phu vô duyên của con.”

Đường phố Lạc Dương nơi phồn hoa nhất, hai bên lầu san sát, người bán hàng rong tập trung bán quây, mọi người rộn ràng nhốn nháo xuyên qua ở giữa, thật sự rất náo nhiệt.

Đột nhiên trong đám người đông nghịt, một người đàn ông mày rậm mắt to, môi hồng răng trắng, tướng mạo cực kỳ tuấn mỹ. Nam tử tuổi chừng hai mươi y phục gấm bông đứng nghỉ chân ở trước một lầu thờ, thiếu chút nữa làm cho thư đồng mười bốn tuổi theo sát ở phía sau đụng đầu.

“Thiếu gia, người không phải muốn ăn tàu hũ của bà Vương ở cuối phố sao ? Sao đột nhiên dừng lại ?” Sờ sờ cái mũi mình thiếu chút nữa bị đụng dẹp, Tiểu Cửu đáng người lạnh lợi không khỏi ồn ào oán giận.

“Àn..... Ta..... Ta giống như nhìn thấy Hoài Sinh ở bên trong.” Tướng mạo tuấn mỹ không chút phong lưu phóng khoáng, tính tình tiêu sái không câu nệ, Tề Nghiên về mặt thật thà đứng ở cửa lầu thờ thò đầu vào nhìn, con người đen bóng lóe ra tia sáng hồn nhiên như trẻ con.

Trương Hoài Sinh ? Thò đầu vào nhìn theo, chỉ thấy một bàn trong quán ngồi vài tên ăn mặc thư sinh, trong đó một người quần áo đặc biệt cũ nát, xem ra nghèo vô cùng, không phải Trương Hoài Sinh thì còn là ai ? Lại đến lầu thờ tán gẫu dùng cơm chắc là do mấy vị thư sinh khác có gia cảnh tương đối không khó khăn mời, nếu không tên nghèo kia nào có ngân lượng đến quán ăn ?

Nhận ra người, Tiểu Cửu âm thầm héch môi. “Thiếu gia, chúng ta đi nhanh đi ! Nếu đi trễ sợ người không ăn được đậu hũ của bà Vương đó.” Rõ ràng thúc giục nhưng trong giọng nói mơ hồ cất giấu ý không muốn anh ở lâu chút nào.

“Nhưng thật không dễ dàng đúng lúc gặp Hoài Sinh, ta..... Ta muốn chào hỏi với hắn.....” Gãi đầu, Tề Nghiên cười đến hồn nhiên ngại ngùng. Trước đây khi đến trường học, Hoài Sinh là người duy nhất đối xử tốt với anh, sẽ không cười anh. Tuy rằng chỉ đến vài ngày rồi anh không đến nữa nhưng mãi cho đến hiện tại, bọn họ vẫn là bằng hữu.

Hi ! Hoài Sinh là bằng hữu duy nhất của anh ! Hôm nay gặp Hoài Sinh thật là cao hứng !

Chào hỏi ? Mắt nhìn mấy tên thư sinh đang bàn luận, Tiểu Cửu không tự chủ được liếc mắt xem thường..... Vẫn là dừng đi ! Thiếu gia đừng đi tự rước lấy nhục thì tốt rồi.

Vì thiếu gia nhà mình ngây thơ mà âm thầm lắc đầu, đang nghĩ tới nên như thế nào gạt anh đi thì đột nhiên, trong mấy tên thư sinh có người phát hiện anh, không khỏi cười hô lên tiếng

“Hắc ! Đây không phải là công tử Tề gia nhà giàu nhất Lạc Dương Tề Nghiên của chúng ta sao ? Sao lại chờ ra đứng bên ngoài vậy ? Vào cùng nhau dùng cơm a!” Giống như nhiệt tình vẫy tay nhưng khuôn mặt tươi cười lại ẩn chứa vẻ kỳ lạ.

Mọi người ngồi cùng bàn nghe vậy lập tức đều quay đầu nhìn ra ngoài cửa, quả nhiên thấy anh đàn độn đứng ở cạnh cửa, nhất thời không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười giả tạo, liên tục vẫy tay muốn anh tiến vào.

Trương Hoài Sinh ngồi cùng bàn thấy thể thần sắc lộ ra mấy phần khó xử, môi ngậm ngừng vài cái, cuối cùng vẫn im lặng không lên tiếng, tùy ý bạn bè ngồi cùng bàn kêu cười gọi người.

“A ! Bọn họ mời ta đi vào kia !” Được người mời làm cho Tề Nghiên vui sướng hai mắt sáng ngời, rất vui vẻ nói với Tiểu Cửu, đồng thời bay nhanh chạy vội vào.

Đáng giận ! Đám người kia ăn cơm nói chuyện phiếm cứ việc đi, làm gì ánh mắt lợi hại như vậy, lập tức liền lướt đến thiếu gia ! Như thế rất tốt, thiếu gia sẽ lại bị người ta trêu chọc lấy làm trò chơi !

Tiểu Cửu tức giận đến mức giậm chân, mắt thấy thiếu gia nhà mình từng bước vui vẻ đi như “thiếu thân lao đầu vào lửa”, lập tức cũng vội vàng đuổi theo đi vào, chuẩn bị tùy thời bảo vệ chủ tử.

Trong chớp mắt, một chủ một tớ tiến vào tử lâu, một vui vẻ, một thối mặt đi tới trước mặt nhóm thư sinh.

“Hoài Sinh.....” Tươi cười thật thà đứng bên cạnh Hoài Sinh có ngũ quan xem như nhả nhặn đẹp mắt, nhưng vì nhà nghèo mà ba bữa không có, sắc mặt nhợt nhạt như sáp. Tề Nghiên lòng đầy vui mừng nhìn thấy hắn, lại không biết nên hình dung như thế nào, đành phải tiếp tục ngây ngô cười.

“Tề Nghiên, cậu sao lại ra ngoài ?” Kéo một chút ý cười, Trương Hoài Sinh quan tâm hỏi. Anh từ trước đến nay vô ưu vô lự bị từ trên xuống dưới Tề gia bảo vệ trong Tề phủ, ngoại trừ thỉnh thoảng tìm đến mình thì rất ít ra ngoài.

“Ta, ta muốn đi ăn tàu hũ của Vương bà bà.” Khuôn mặt vì vui vẻ mà có chút hồng, Tề Nghiên thành thật trả lời.

Nghe vậy, vì ở đây có vài tên thư sinh đều là bạn cùng học đường, Tề Nghiên khi còn nhỏ từng tới học đường học vài ngày, bọn họ cũng cùng anh làm bạn cùng trường qua mấy ngày ngắn ngủn đó tự nhiên biết anh ngu si, thích trêu chọc, thoáng chốc ánh mắt mang ý nghĩ xấu xa đồng thời nhìn nhau, ăn ý không cần nói rõ liền hình thành.

“Tề Nghiên, người chỉ biết ăn, thế có biết tàu hũ làm bằng gì không ?” Trong đó một gã thư sinh mắt tam giác có ác ý nở nụ cười.

“A ? Tàu hũ..... Tàu hũ.....” Tề Nghiên từ trước đến nay chỉ biết món này ăn ngon nhất thời bị hỏi, mắt đẹp mở to, không nghĩ ra được trắng nõn, mềm nhũn, trơn trượt kia được làm từ gì ?

“Không biết sao ?” Một tên thư sinh béo khác trong lòng cười thầm, trên mặt thì giả bộ ngạc nhiên. “Ngay cả trẻ con ba tuổi cũng biết tàu hũ được làm từ nào nhỉ con, người sao có thể không biết ? Chẳng lẽ người so với trẻ con ba tuổi còn ngốc hơn sao ?”

“A ? Khỉ, nào khỉ con làm thành ?” Không biết hoài nghi, cũng không nghe ra ý cười nhạo trong lời đối phương, nghĩ đến trước kia ăn mềm nhũn đều là ăn nào của khỉ con, Tề Nghiên sắc mặt liền xanh, lập tức một trận buồn nôn.

“Cũng không hẳn ! Thừa dịp khỉ con còn sống, đột ngột gõ mạnh vào não lấy não khỉ con ra mới có thể làm ra tàu hũ ăn ngon như vậy ! Người cũng không biết, hậu viện nhà Vương bà bà nuôi rất nhiều khỉ con, mỗi ngày đều bắt mấy con ra mà gõ vào đầu đấy ! Lúc trước ta đứng lúc đi qua nhìn thấy, thiếu chút nữa bị hình ảnh khủng bố kia dọa đến phát bệnh.....” Một tên thư sinh cao gầy khác miêu tả rất sống động, Tề Nghiên sợ tới mức sắc mặt càng thêm trắng bệch, chuyện đột nhiên lại chuyển, âm hiểm cười đe dọa, “Tề Nghiên, người thích ăn tàu hũ như vậy, không biết có bao nhiêu khỉ con chết thảm ở trong miệng vì ham muốn của người, cẩn thận người buổi tối ngủ những khỉ con chết thảm này hướng người lấy mạng !”

Nghe hắn càng nói càng khủng bố, Tề Nghiên tâm tư đơn thuần không khỏi “Oa” một tiếng, thế nhưng không sợ mất mặt, dung mạo hai mươi tuổi gào khóc lên.

“Oa khỉ con thật đáng yêu, ta không phải cố ý muốn ăn tàu hũ hại chết chúng nó.....” Nghĩ đến mình bởi vì vô tình tham ăn giết hại nhiều khỉ con đáng yêu như vậy, anh khóc càng đau lòng khổ sở.

Một người đàn ông tuấn mỹ lại ở nơi công cộng khóc như trẻ con ba tuổi, nửa điểm cũng không biết e lệ nhất thời đưa tới cái nhìn chăm chú của mọi người trong tử lâu, nhưng sau khi nhìn rõ tướng mạo của anh, nhận ra anh là con ngốc của Tề gia nổi danh thành Lạc Dương liền thấy không thể trách, thậm chí còn có thú vị cười trộm không thôi, đối với anh chỉ trở, nghị luận đàm tiếu sôi nổi.

Một bên, Tiểu Cửu lòng trung thành bảo vệ chủ những tên này chỉ biết đọc sách thánh hiền lại không biết làm chuyện thánh hiền, thư sinh không có chút thông cảm lại ác ý lừa gạt thiếu gia, khiến anh tin là thật mà oa oa khóc lớn, lập tức tức giận đến mức kéo anh.

“Thiếu gia, người đừng nghe bọn họ nói bậy ! Tàu hũ không phải làm từ não khỉ con, người..... Người đừng khóc a ! Mọi người đều đang cười người đó !” Thật là muốn chết mà ! Dân chúng thành Lạc Dương này lại thêm một chuyện có thể lấy ra làm trò cười chế giễu thoải mái rồi.

“Nhưng mà..... Nhưng mà.....” Khóc đến mặt nhem nhuốc, Tề Nghiên khóc thút thít, không biết đến rốt cuộc ai nói mới là thật, nước mắt lấn lấn trong đôi mắt hồn nhiên không khỏi nhìn về phía Trương Hoài Sinh sẽ không cười anh, lừa anh.

“Tề Nghiên, bọn họ là nói đùa với cậu thôi.” Trương Hoài Sinh cười an ủi, muốn anh đừng coi là thật.

“Thật, thật vậy sao ?” Trên mặt vẫn còn nước mắt, Tề Nghiên lại lập tức nở nụ cười. Hoài Sinh sẽ không gạt người, cho nên hẳn nói khẳng định là thật.

“Đương nhiên !” Cười an ủi, Trương Hoài Sinh quay đầu lại hướng vài tên bạn cùng trường khuyên bảo. “Các cậu đừng đùa Tề Nghiên, hẳn rất dễ tin là thật.”

Khur ! Đã biết thiếu gia dễ bị lừa, làm gì không sớm ngăn những người đó trêu đùa ác ý, mãi đến khi thiếu gia bị đùa giỡn đến khóc mới giả lòng tốt, nói chút lời dễ nghe sao ? Tiểu Cửu cảm thấy vô cùng bất mãn, nhin không được lại bĩu môi.

Mà những người khác thấy Tề Nghiên giống như đứa trẻ, nói khóc liền khóc, nói cười liền cười, không chút nào biết xấu hổ, lập tức lại một trận cười mỉa.

“Tề Nghiên, người mấy tuổi ? Tùy tiện vài câu liền lừa người vừa khóc vừa cười, ngay cả trẻ con ba tuổi còn không bằng, xấu hổ không xấu hổ a ? Quả thật là tên đại ngốc !” Thư sinh mắt tam giác cười châm biếm, vì anh cảm thấy mất mặt.

Hừ ! Tề Nghiên này nếu không có trời sinh tốt số, ra đời trong Tề gia có nghiệp lớn, trở thành con duy nhất của Tề gia thì với bộ dáng ngu si đần này của anh, nếu sinh trong một gia đình nghèo khổ khác, chỉ sợ từ nhỏ đã bị vứt bỏ ở đồng hoang để cho chó hoang tha đi rồi.

Mà Tề Nghiên chỉ lo vui mừng tàu hũ không phải nào khi con làm thành, đối với cười nhạo ác ý của người bên ngoài không có nghe vào, chỉ nhếch mép tươi cười vui vẻ.

Nhưng thật ra Tiểu Cửu nghe xong vừa tức vừa giận, đang muốn nói lại để bảo vệ thiếu gia nhà mình thì Trương Hoài Sinh đã mở miệng nói trước

“Trần huynh, trăm ngàn lần đừng nói như vậy ! Tề Nghiên hẳn là có lòng ngây thơ, tình cảm biểu hiện tương đối hồn nhiên, này cũng là chỗ đáng yêu của hắn a!” Giống như từ nhỏ đến lớn, nhẹ lời nói tốt vì anh.

“Ai nha ! Trương huynh, người vẫn là như trước kia giúp hắn nói chuyện.” Trên mặt thư sinh hơi béo hơi có chút bội phục. “Tên ngốc giống như hắn cũng chỉ có người nguyện ý là bằng hữu với hắn, còn nói loại ngu đần này là lòng ngây thơ ! Ai..... Tại hạ chính là kính nể người điểm ấy.”

“Cũng không phải ! Ta nói Trương huynh, người ngoài trừ xuất thân so ra kém hơn Tề Nghiên thì bất luận thông minh tài trí, mạch văn tài nghệ sao cũng hơn hắn ngàn lần, vạn lần không phải sao ? Nếu người có một nửa gia thế của hắn đã sớm có chí lớn, có thành tựu xuất sắc rồi.” Thư sinh cao gầy lắc đầu thở dài thở ngắn, mặt ngoài là đang nói Trương Hoài Sinh nhưng kỳ thật lúc đó cũng là đang cảm thán chính mình.

“Chỗ nào đâu ? Là mọi người khen nhầm rồi.” Mơ hồ hiện lên một ý cười thỏa mãn không dễ làm cho người ta phát hiện, Trương Hoài Sinh ngoài miệng vẫn như cũ khiêm tốn, tiếp tục giúp người nói chuyện. “Tề Nghiên không ngốc như mọi người nghĩ đâu.”

“Tên ngốc chính là tên ngốc, Trương huynh làm người quá mức chính trực, ngay cả hai chữ “tên ngốc” cũng không ngần tâm nói ra khỏi miệng làm người ta bị tổn thương.....” Những người khác lại luân phiên “Ca tụng công đức”.

“Không phải ! Tề Nghiên hẳn thực sự không ngốc.....”

Nghe bọn hắn “tên ngốc” đến “tên ngốc tử” đi, trực tiếp làm người nào đó tựa như không tồn tại cao giọng bình luận. Nhưng cái người bị làm nhục kia hẳn là phải tức giận khi bị người thảo luận lại như vẻ mặt ngốc cười như cũ.....

Hi ! Hoài Sinh vẫn giống như trước đây, khi người khác cười anh ngốc vẫn vì anh nói chuyện, không cho rằng anh ngốc ! Có chút vui vẻ, đối người bên ngoài làm nhục cười mỉa mai không biết phản bác, Tề Nghiên cảm động ngây ngô cười nhìn Trương Hoài Sinh, cảm thấy hẳn thật sự là bằng hữu tốt nhất cả đời.

Nhưng một bên Tiểu Cửu lại càng nghe càng tức giận, đối với Trương Hoài Sinh vì thiếu gia giải thích không những không cảm kích, ngược lại lửa đầy bụng.

Hừ ! Tên nghèo hèn này, động chút liền “Hắn không phải tên ngốc, hắn thực sự không ngốc” nói linh tinh, muốn làm gì a ? Thật sự là đang cố ý nhắc nhở người bên ngoài ! Đúng ! Hắn chính là tên ngốc !

Khư ! Cảm giác thực kém !

Thật sự nghe không nổi nữa, thân phận vốn là hạ nhân, càng không muốn mắng chửi người, Tiểu Cửu rầu rĩ đang muốn lôi kéo cậu chủ mau mau đi, ai ngờ mới quay đầu lại thấy thiếu gia nhà mình về mặt cảm động ngây ngô cười, khiến cho hắn thiếu chút nữa tức đến hộc máu.

“Thiếu gia, chúng ta đi nhanh đi ! Trễ chút nữa Vương bà bà sẽ dọn quán.” Hậm hực thúc giục, vì cậu chủ nhà mình “hồn nhiên” mà khóc thầm.

“Nga !” Nghĩ đến món tàu hũ yêu nhất, Tề Nghiên rất vui vẻ, khuôn mặt tuần mỹ trắng sáng hướng Trương Hoài Sinh cười đến sáng lạn. “Hoài Sinh, ta phải đi ăn tàu hũ, người muốn đi không ?”

“Ta.....” Trương Hoài Sinh muốn mở miệng, lập tức bị người ta cắt ngang.

“Trương huynh, ta nhớ ra hôm nay có rất nhiều người trí thức ở Trùng Tâm Đình tổ chức hội ngâm thơ, chúng ta mau đi đi ! Nghe nói Lục vương gia từ trước đến nay rất thích tài, ái tài trùng hợp tới Lạc Dương du thưởng cũng định tham gia hội này ! Nếu ở trong hội biểu hiện tốt, để Lục vương gia có mắt nhìn người khen ngợi, tên tuổi khẳng định nâng cao, từ nay về sau nổi danh thiên hạ !” Thư sinh mắt tam giác cố ý cao giọng, kéo hắn nhanh chóng ra ngoài tửu lâu, tựa như thật sợ đã muộn, sẽ không được Lục vương gia khen ngợi.

Tên tuổi nổi tiếng thiên hạ a..... Đây dụ dỗ thật sự quá lớn, Trương Hoài Sinh thuận thế để cho người ta kéo đi, cho dù khi ra đến tửu lâu nhìn thấy thư sinh mắt tam giác âm thầm ném cho đám bạn bên trong một ánh mắt quái dị, cũng vô tâm nghĩ nhiều.

Mất thấy hắn bị người lôi đi, Tề Nghiên đôi mắt hồn nhiên có chút thất vọng, nhưng lập tức lại vui vẻ nở nụ cười. “Tiểu Cửu, chúng ta đi ăn tàu hũ.” Trên mặt đầy cười, xoay người muốn đi.

“Tề Nghiên, chậm đã !” Bỗng dưng hai gã thư sinh chưa đi tham gia hội ngâm thơ gì đó trảm miệng một lời gọi người lại, khéo miệng ngầm mưu tính mỉm cười.

“A ?” Quay đầu cười ngây ngô, tâm tư đơn thuần không suy nghĩ cái gì.

“Tề Nghiên, chúng ta coi như là bằng hữu cùng trường chứ ?” Tuy rằng trước đây chỉ có ngăn ngăn mấy ngày nhưng muốn lừa một tên ngốc cũng dư dả. Thư sinh hơi béo cười thầm, trên mặt giả dối tươi cười hiền lành.

Gật đầu, có người cười với anh, Tề Nghiên tự nhiên cũng cười đáp lại.

“Được lắm !” Thư sinh cao gầy vừa lòng gật đầu, vỗ vỗ bả vai anh, một bộ dáng ban ân. “Nếu là bằng hữu, mời mọi người ăn uống một chút cũng cần, bàn này để cho người trả tiền.”

“Nga !” Hơi giật mình gật đầu, chưa từng nghĩ so đo với ai.

“Điều này sao có thể !” Tiểu Cửu tức giận, vội vàng lên tiếng ngăn cản cậu chủ coi tiền như rác.

“Cậu chủ nói chuyện, người hạng người nào còn xen mồm nói vào ?” Thư sinh béo liếc ngang, căn bản không để hắn vào mắt, trực tiếp chuyển sang tấn công tên ngốc. “Tề Nghiên, người nói sao ?”

“Thiếu gia, không thể !” Tiểu Cửu mới không để ý tới bọn họ mắt lạnh, vội vàng ngăn cản.

Những người này cười nhạo thiếu gia xong lại muốn lợi dụng thiếu gia giúp bọn hắn trả tiền, quả thực là được tiện nghi còn khoe mẽ, thật quá đáng !

“Tiểu Cửu, không, không sao !” Ngốc ngốc cười, Tề Nghiên đối tiền tài luôn không có khái niệm gì, chỉ biết là đi ra mua này nọ Tiểu Cửu sẽ trả tiền, nếu trên người tiền không đủ chủ quán cũng sẽ cho hắn thiếu, trực tiếp phái người đến phủ lấy ngân lượng.

Nghe vậy, hai gã thư sinh cười đắc ý, ngay cả nói tiếng cảm ơn cũng không, liếc Tiểu Cửu thở hổn hển một cái liền vui tươi hơn hở rời đi.

Mà Tiểu Cửu giận đến vô lực nhưng cũng chỉ có thể không thể nê hà ngoan ngoãn đến quầy thanh toán sổ sách với chương quầy. Chỉ chốc lát sau, sau khi đưa ngân lượng xong, hắn xem thường cậu chủ khờ ngốc chờ ở một bên mở hai tay ra

“Thiếu gia, trên người tôi không còn ngân lượng ! Người hôm nay khỏi phải nghĩ đến đi ăn tàu hũ gì nữa.”

Đáng đời ! Giúp người thích chê cười lại tự mình là thư sinh thanh cao làm người ta ghét trả tiền a ? Như thế rất tốt ! Quầy bà Vương vốn không cho người ta thiếu.

5. Chương 2

Chương 2

“Nguyên lai con Tề gia thật sự là tên gốc a !” Nhìn khuôn mặt người đàn ông tuần mỹ khờ ngốc ủ rũ rời khỏi theo thư đồng, thiếu niên tuần tú trên lầu hai phe phẩy cây quạt, một nụ cười nhạt tiêu sái nhàn nhàn tự nói.

A..... Hóa ra lời đồn là thật, con Tề gia thực sự là tên gốc !

“Thiếu gia, ngài xác định hẳn là thiếu gia Tề gia ?” Ngồi cùng bàn, đầy tớ vẽ mặt thông minh thanh tú vội vã đặt câu hỏi.

“Tiểu Đậu Tử, người không nghe thấy mới vừa rồi những tên thư sinh kia gọi hẳn là Tề gia công tử nhà giàu nhất Lạc Dương sao ?” Nhường mày cười, Mộ Dung Tinh mới vừa rồi đem nhất cử nhất động, mỗi lời nói của bọn thư sinh trên cột người toàn xem ở trong mắt, nghe vào trong tai.

A..... Nếu cha không lừa cô thì đúng là nhà giàu nhất Lạc Dương, lại là họ Tề, vậy đúng rồi !

“Đúng nha ! Em sao không nghĩ tới !” Gãi đầu, nay dùng tên giả Tiểu Đậu Tử Hồng Đậu xấu hổ cười, lập tức lại vội hỏi: “Thiếu gia, nếu thiếu gia thật sự là tên gốc vậy kẻ tiếp ngài có phải muốn đến Tề gia để hủy việc hôn sự này không ?”

Lạnh nhạt liếc mắt một cái, Mộ Dung Tinh phe phẩy quạt thúy trúc, ung dung cười. “Cho dù thiếu gia Tề gia không phải tên gốc ta cũng không tính đáp ứng việc hôn sự a !” Đây Hồng Đậu có phải có chút lảm không ?

“Nha ?” Còn tưởng rằng tiểu thư đặc biệt lên Lạc Dương là vì âm thầm quan sát nhân phẩm thiếu gia Tề gia mới quyết định muốn lập gia đình hay không, không nghĩ tới..... Hồng Đậu trừng lớn mắt, vẻ mặt buồn bực than thở. “Thiếu gia, nếu ngài dù sao cũng không nguyện ý vậy trực tiếp bảo lão gia hồi âm cự tuyệt là được, làm gì còn đặc biệt đi xa nhà lên Lạc Dương ?”

Khi tiểu thư còn ở nhà đã nói với lão gia, phu nhân hay như vậy. Nói cái gì muốn tới xem xem Tề thiếu gia thật sự là tên gốc hay không. Nếu không phải, vậy được, hai nhà vui vẻ lo liệu việc cưới hỏi; Nếu thật sự như vậy thì cũng sẽ nghĩ ra cách không làm tổn thương cảm tình hai bên mà đến rút lại hôn ước miệng năm đó..... Ha ! Hóa ra đều là gạt người.

Cô vốn hạ quyết tâm, bất luận thiếu gia Tề gia là tốt hay xấu cũng không nguyện ý lập gia đình ! [Vũ : ư tin]

Cây quạt vừa thu lại, trực tiếp hướng gõ lên đầu cô ta, nghe được một tiếng kêu đau Mộ Dung Tinh mới vừa lòng cười nói: “Tiểu Đậu Tử, ta nếu bảo cha ta trực tiếp hồi âm cự tuyệt, chúng ta mấy ngày nay sao có thể một đường du sơn ngoạn thủy, nơi nơi ngắm phong cảnh các nơi chứ ?” Cô đã lâu không đi xa nhà, đương nhiên phải tìm cơ hội đi một chút a !

Cuối cùng cũng hiểu được tâm tư tiểu thư nhà mình, Hồng Đậu nhin không được bật cười. “Thiếu gia, ngài tâm cơ quá sâu a !”

Cười liếc mắt một cái, Mộ Dung Tinh không phản bác, đứng dậy duỗi lưng một cái, cất bước liền đi xuống lầu.

Hồng Đậu thấy thế, biết cô cơm nước no nê dự định rời khỏi, vội vàng cầm bao quần áo lên đi theo ở phía sau. “Thiếu gia, kế tiếp phải đi chỗ nào ?”

“Đương nhiên là tìm nhà trọ, nghỉ ngơi.” Cô cười, rất vừa lòng mới bước vào thành Lạc Dương, thiếu gia Tề gia liền tự động xuất hiện trước mắt làm cho cô sơ lược hiểu tính cách, trong lòng hơi thỏa mãn.

A..... Mặc dù ngốc nhưng tính tình ôn hòa lại lương thiện thế nào !

Nghĩ đến người nào đó ngốc nghĩ đến đậu hũ làm từ não khi con thì ở trước công chúng khóc thành như vậy, Mộ Dung Tinh nhin không được phốc xích cười ra tiếng.

Hóa ra một đại nam nhân cũng có thể như vậy..... Đáng yêu ! Tính thật sự tốt a !

Hôm sau.

Trong quán nhỏ cuối phố, một bà lão sáu mươi tuổi vui tươi hơn hở mức một bát lớn tàu hũ nóng hôi hổi, mềm nhũn đem đến trước mặt một vị khách lạ mặt, tuần tú nhưng rất nịnh đã ăn liên tiếp ba bát lớn.

“Bà bà, tàu hũ của người vừa mềm vừa mịn, thật sự ăn ngon đến nỗi làm ta suýt chút nữa cả đầu lưỡi cũng nuốt vào.” Nhận bát lớn còn nóng, Mộ Dung Tinh múc một thìa lớn đưa vào miệng, cũng không sợ phỏng miệng, trên mặt toét ra nụ cười xinh đẹp mê người, lời ngon tiếng ngọt trực tiếp khen ngợi.

Tiểu thư quả thực tâm cơ sâu quá a ! Lời nói trong ngoài không đồng nhất đều có thể nói làm người ta hoàn toàn không phát hiện, thật sự là bội phục !

Một bên, Hồng Đậu cúi đầu mãnh liệt ăn không khỏi cười thầm trong lòng, tính toán đợi lát nữa khả năng có người sẽ chạy vào nhà xí. Ai..... Không có cách ! Ai bảo có người không thích ăn đồ ngọt, ăn một lần liền dễ bị hư bụng, lại còn dám ăn hết ba bát lớn tàu hũ ngọt ngấy, thật không hiểu đang nghĩ cái gì ?

“Thích ăn thì ăn nhiều chút ! Đây chính là bà bà ta mới sáng tinh mơ đã dậy làm, đương nhiên tươi lại ăn ngon !” Bà Vương cười hớ hớ, thật sự bị chọc vui.

Nghe vậy Mộ Dung Tinh cười meo meo đang muốn đáp lời thì một tiếng nam ngốc nghếch có chút quen tai đột nhiên từ sau đầu vang lên.

“Bà bà, ta muốn một chén tàu hũ.”

Tiếng chưa dứt, một bóng đen đã nhảy xuống ngồi trên băng ghế dài, cô hơi nghiêng đầu nhỏ nhìn, quả nhiên thấy người đàn ông hôm qua bị đùa giỡn tới khóc ngồi xuống bên cạnh mình, rồi sau đó đứng bên cạnh là đầy tớ trung thành bảo vệ chủ.

A..... Quả nhiên đến đây ! Không uống công cô cứng rắn nuốt vào ba bát lớn tàu hũ chờ ở đây. Âm thầm cười, Mộ Dung Tinh chăm chú nhìn anh, trong lòng tính toán không người nào hiểu được.

“Tề thiếu gia !” Vừa thấy khách cũ, bà Vương càng thêm vui vẻ, vội vàng tiếp đón người. “Nhiều ngày không thấy ngài đã tới ! Ngài đợi lát nữa, bà bà ta lập tức múc một bát cho ngài.”

“Bà bà, cảm ơn ngài !” Có thể lập tức ăn đến món ăn ngọt mềm mại kia Tề Nghiên trong lòng rất vui vẻ, nhưng tầm mắt lập tức chống lại ánh mắt chăm chú từ bên cạnh ném tới, da mặt trắng tuấn mỹ không khỏi hơi đỏ lên, theo bản năng tươi cười thẹn thùng.

Ngô..... Người bên cạnh là ai a ? Giống như chưa thấy qua đâu ! Nhưng nếu là người không biết vì sao vẫn nhìn anh như vậy ? Có phải trước đây đã gặp mặt anh đã quên người ta hay không ? Cha nói, nhìn thấy người quen phải chủ động chào hỏi mới không có thất lễ, vậy anh rốt cuộc có quen hẳn a hay không ? Phải chủ động chào hỏi hay không ?

Rơi vào cảnh đầu tranh suy nghĩ, Tề Nghiên thật phiền não.

Nhìn vẻ mặt kia có vẻ vô cùng phiền não, Mộ Dung Tinh nhìn thấu tâm tư đơn thuần của anh lập tức buồn cười cười khẽ ra tiếng, thực cảm thấy anh quả thực “ngây thơ trong sáng” làm cho người ta nhìn không được muốn bắt nạt.

Nha ! Hắn đang cười với anh a ! Mặt càng đỏ, hiếm khi được người ta bày tỏ như vậy, Tề Nghiên vui vẻ vô cùng, rốt cục “chủ động ra trận”

“Người, xin chào !” Hi ! Người này cười cảm giác tốt lắm ! Giống như bộ dáng cha, mẹ, Tiểu Cửu cười với anh, không giống người bên ngoài tuy rằng cười nói với anh nhưng trên mặt thường mang theo một vẻ mặt kỳ quái..... Ai, anh cũng nói không nên lời là cái gì, chỉ là có khi sẽ có cảm giác không quá thoải mái.

“Xin chào !” Vuốt cằm mỉm cười, cảm thấy anh hồn nhiên làm cho người ta vừa nhìn hiểu ngay, tâm tình hoàn toàn viết ở trên mặt.

“Ta, chúng ta quen biết sao ?” Nhất định là trước kia đã gặp mặt, cho nên hắn mới có thể cười với anh đi ?

“Không có.” Lắc đầu, Mộ Dung Tinh ý cười càng sâu. “Chúng ta không quen.”

“Nhưng, nhưng người nở nụ cười với ta.....” Chần chờ có chút khó hiểu.

“Không biết không thể cười với người sao ?” Nhíu mày hỏi lại, đôi mắt trong suốt lóe ra tia sáng.

“Cũng, cũng không phải không được.....” Lấp bắp.

“Thì phải rồi.” Gật đầu, hướng về phía anh lại cười sáng lạn. “Hơn nữa ta cười với người, đương nhiên là thấy người thuận mắt, muốn làm bằng hữu với người a !”

“Làm, làm bằng hữu ?” Ngoại trừ Hoài Sinh, cho tới bây giờ không có người nguyện ý cùng anh làm bằng hữu ! Tề Nghiên nghe vậy khuôn mặt tuần tú thoáng chốc sáng ngời, căn bản trong lòng không có nghi ngờ người ta không biết tại sao bày tỏ sự thân thiện vốn có ý định gì, lập tức cao hứng cười toét miệng, vội vã gật đầu. “Hảo ! Làm bằng hữu ! Chúng ta làm bằng hữu !”

Tiểu Cửu trung thành bảo vệ chủ nhân không được nhíu mày, trong lòng hoài nghi thiếu niên tuần tú lạ mặt trước mắt này chủ động thân thiết lấy lòng rốt cuộc có gì ý đồ ? Muốn mở miệng nhắc nhở thiếu gia nhà mình vô tâm đã thấy anh vẻ mặt vui mừng cười sán lạn. Nghĩ đến anh vẫn bị người bên ngoài chế nhạo cười mỉa mai, không người thật lòng lui tới với anh, khó trách có người hơi tỏ thiện ý liền cao hứng như vậy, lập tức lời nói dội nước lạnh đến bên miệng lại cứng rắn nuốt xuống, không đành lòng thấy anh thất vọng.

Nguyện ý cùng anh làm bằng hữu đáng giá cao hứng thành như vậy sao ? Mộ Dung Tinh mỉm cười, khi anh vui sướng khó nén tiếng “làm bằng hữu, làm bằng hữu.....” không khỏi bật cười không thôi.

Ngay khi tên ngốc ngay cả tên người ta cũng không biết liền vội vàng vui mừng khôn xiết muốn kết giao làm hữu, tiếng bà Vương cười chột xuất hiện

“Tề thiếu gia, tàu hũ của ngài đến a !” Tay người từng trải vững vàng mang sang một bát nóng hổi.

“Cám, cám ơn !” Cũng không biết là mới kết giao bằng hữu quá mức hưng phấn hay tại sao, Tề Nghiên ngoài miệng ngốc ngốc đáp lại nhưng đôi mắt không nỡ rời đi khuôn mặt tươi cười làm anh cảm thấy thoải mái kia, có chút bình tĩnh đưa tay nhận bát tàu hũ, ai ngờ không chuyên tâm kết quả chính là

“Oa nóng quá ! Nóng quá !” Mới nhận bát, lập tức đã bị phỏng tay, đau đến anh nhảy dựng lên oa oa kêu to, tay run lên, bát tàu hũ nóng hổi liền bị hất đi, toàn bộ hất vào người xui xẻo ở bên cạnh.

“Oa ” Đổ sang người khác kêu lên thảm thiết.

“A rất xin lỗi ! Rất xin lỗi !” Mắt thấy mình gây ra đại họa, bạn mới vừa mới kết giao bị bỏng thê thảm, Tề Nghiên thất kinh, gấp đến độ xoay vòng vòng, rất sợ bị người ta ghét bỏ lập tức kéo người vác lên lưng, nhanh chóng xông ra ngoài, trong miệng còn không ngừng khóc to: “Rất xin lỗi ! Là ta không tốt, người đừng tức giận mà không làm bằng hữu với ta.....”

Tiếng khóc chạy ở giữa đường, càng đi càng xa, làm cho dân chúng Lạc Dương hai bên không rõ nội tình lại chỉ trông, cười trộm thảo luận không biết con ngốc Tề gia lại làm ra việc ngốc gì ?

Mà trong quán nhỏ bà Vương, Hồng Đậu vốn thích ăn tàu hũ mắm thấy tiểu thư nhà mình bị bắt đi rồi, muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp, lập tức gấp đến độ nhảy dựng lên, liền nắm chặt Tiểu Cửu nhìn đến choáng váng mà đã quên đuổi theo.

“Nói ! Thiếu gia nhà người muốn đem thiếu gia nhà của ta đưa đến chỗ nào ? Hắn nếu dám đổi thiếu gia nhà của ta bất lợi.....”

“Người suy nghĩ nhiều quá !” Chợt hoàn hồn, không chút khách khí phủ tay đang nắm chặt trước vạt áo, Tiểu Cửu liếc xéo cười, “Thiếu gia nhà của ta nếu biết làm chuyện xấu, ta nhất định mua pháo đốt từ đầu thành Lạc Dương đến tới cuối thành Lạc Dương.” Bất lợi ? Hắn tại sao phải sợ thiếu gia nhà hắn khờ dại thật thà đối với hắn bất lợi đây !

Đúng nha ! Thiếu gia Tề gia là tên gốc không phải đối thủ của tiểu thư, không bị tâm sâu xa của tiểu thư trên đùa đã tốt rồi !

Đột nhiên ý thức được điểm ấy Hồng Đậu hơi chút an tâm, nhưng vẫn vội vàng truy vấn, “Vậy thiếu gia nhà người rốt cuộc công thiếu gia nhà của ta đi chỗ nào a?” Tiểu thư giống như bị bỏng rất nghiêm trọng, vẫn nhanh chóng tìm được người quan trọng hơn.

“Đi theo ta !” Liếc mắt một cái Tiểu Cửu dẫn đầu bước đi, vô cùng chắc chắn có thể tìm được người ở chỗ nào.

Ai..... Từ hai năm trước, sau khi dẫn theo thiếu gia bị đứa trẻ bướng bỉnh ném đá làm trán bị thương tìm đến y quán gần đây, sau này thiếu gia miễn là bên ngoài chỉ hơi bị thương liền trực giác chạy đến chỗ này, có khi có y quán gần đây cũng không biết bỏ xa cầu gần, thật sự chạy xa một đoạn đến y quán kia, thật sự là.....

Cũng không biết thật thà không biết ứng biến hay ngu ngốc..... Phi phi phi, không thể nói ngốc ! Sao hắn cũng bị người bên ngoài làm cho “ô nhiễm” ? Thiếu gia không ngu ngốc ! Không ngu ngốc !

“Ô..... Là ta không tốt, đối với người không phải cố ý..... Người đừng tức giận..... Đừng không làm bằng hữu với ta.....”

Trong y quán, chỉ thấy một thanh niên tuấn mỹ cảm y giống bị phạt đứng thẳng ở một bên, thoảng như đứa nhỏ hai tay gạt nước mắt lung tung trên mặt, miệng không ngừng khóc nhận sai. Hơn nữa khi lão đại phu đem ống tay áo cuộn chỗ bị thương lên, lộ ra cánh tay vốn mảnh mai trắng nõn, nay lại sưng đỏ một mảnh, còn nổi không ít bọt nước thì anh oa oa khóc càng thêm thê thảm bi tráng.

Anh..... anh khóc gì a ? Người bị phỏng là cô, người chịu đau da thịt cũng là cô, người nên khóc hẳn là cô chứ ! Sao anh lại giành khóc trước ? Hại cô muốn khóc ra vài giọt nước mắt cũng cảm thấy ngượng ngùng ! Vai diễn có phải bị đảo lộn hay không a ?

Trong lòng cảm thấy không biết nên khóc hay cười, có chút đồng tình nhìn lão đại phu đang lấy tốc độ nhanh nhất giúp cô trị liệu..... Ai, lão đại phu kỳ thật rất muốn chạy tới lấy bông nhét lỗ tai đi ? Ông lại cố gắng nhịn xuống, lão nhân gia thật sự là vất vả !

Thầm bật cười, Mộ Dung Tinh lắc đầu, buồn bực không lên tiếng tùy ý hắn khóc.

Chỉ chốc lát sau, lão đại phu bôi thuốc xong, băng bó cánh tay xong, cũng cầm thuốc mỡ đưa cho cô để về sau tự bôi lên để giảm đau liền vội vã rời đi, chạy trốn ra ngoài y quán để tránh “ma âm truyền não” đuổi giết.

“Ô..... Người tha thứ cho ta..... Ta thực sự không phải cố ý.....” Ma âm truyền não liên tục phát công.

Mắt thấy lão đại phu chạy trốn, trong y quán chỉ còn lại hai người bọn họ, Mộ Dung Tinh ngồi trên giường bệnh cũng không khách khí, ngưng khí hét lớn một tiếng

“Câm miệng !”

Tiếng nói thanh nhã lại có lực uy nghiêm như vậy nhất thời làm cho Tề Nghiên quả thực sợ tới mức lập tức câm miệng, ngay cả tiếng trong cổ họng cũng không dám, nhưng nước mắt to như hạt đậu trong mắt to hơn

nhiên vẫn như cũ lặn ra, bộ dáng đáng thương giống như đứa nhỏ vô tội phạm sai lầm bị phạt khiến cho nhiều người đau lòng.

“Đem nước mắt lau sạch, không được khóc !” Cổ nín cười, cố ý nghiêm mặt ra mệnh lệnh.

“Nga !” Một mệnh lệnh một động tác, trong lòng run sợ nhanh chóng lấy ống tay áo lau mặt lung tung.

“Lau khô chưa ?”

“Lau, lau khô rồi .” Hốc mắt ướt sũng còn nước mắt đảo quanh nhưng như thế nào cũng không dám để nó chảy ra.

“Tốt lắm !” Hơi nở nụ cười, đặc biệt vừa lòng.

Hắn, hắn nở nụ cười ! Đây có phải chứng tỏ hắn không tức giận, nguyện ý tiếp tục cùng anh làm bằng hữu không ?

Thật cẩn thận xem xét hắn, Tề Nghiên hốc mắt hồng hồng giống như cô dâu nhỏ. “Người..... Người không giận ta ?”

“Ta vốn không giận người.” Liếc xéo một cái, thật không hiểu anh nghĩ đi đâu nữa?

“Vậy..... chúng ta còn có thể..... có thể làm bằng hữu không ?” Lấp bắp hỏi.

“Đương nhiên !”

Nghe vậy hai mắt nháy mắt sáng ngời, cao hứng nước mắt, nước mũi lại phun ra. “Oa cảm ơn người ! Người là người tốt, không giận ta lại chịu làm bằng hữu với ta, thực sự rất tốt với ta.....”

Như vậy cũng khóc ? Xem anh cảm động nước mắt lại rơi, Mộ Dung Tinh đầu có chút đau nhưng lại nhin không được bị tình cảm ngây thơ của anh gây cười, nhẩn nhẩn, cuối cùng vẫn bật cười.

“Vừa khóc vừa cười như chó vàng tiểu tiện ! Người là con chó nhỏ a ?” Cười thở dài, không khỏi có chút cảm xúc đau lòng như người mẹ.

“Ta, ta không phải a ! Ta gọi là Tề Nghiên, không phải con chó nhỏ.” Anh còn nghiêm túc trả lời, khóe mắt còn vài giọt nước mắt, trên mặt cũng lộ ra tươi cười thẹn thùng.

“Àn.” Gật đầu, Mộ Dung Tinh không giống người bên ngoài đối với trả lời tính trẻ con của anh mà ánh mắt cười mỉa, đối xử với anh như người thường hướng anh tự giới thiệu. “Tại hạ Mộ Dung Tinh, người Tô Châu, gần đây lên Lạc Dương du ngoạn, nay ở tạm nhà trọ Duyệt Lai.”

“A Tinh !” Chỉ nghe hắn gọi tên gì, câu nói kế tiếp cũng không nghe vào, Tề Nghiên vui mừng kêu tên bằng hữu mới quen trước mắt.

A Tinh ? Chẳng lẽ anh không thể tiếng kêu Mộ Dung huynh đệ là được sao, sao phải..... sao phải bật ra cách gọi thật tầm thường như vậy ? Sắc mặt có chút xanh nhưng nhìn anh vẻ mặt chân thành, cánh môi Mộ Dung Tinh ngập ngừng vài cái, cuối cùng vẫn nuốt xuống, miễn cưỡng chấp nhận.

Ai..... May mắn phụ thân không giúp chính mình thủ Mộ Dung Phúc, Mộ Dung Tài vân vân, nếu không bị anh A Phúc, A Tài, quả thực giống như kêu chó vậy. May mắn ! May mắn !

Âm thầm may mắn xong hoàn hồn thấy anh khóe mắt phát sáng lập tức sắc mặt nghiêm chỉnh, quạt trong tay không chút lưu tình lên trán anh mà gõ, bị đau anh hô một tiếng, cái trán hơi hơi đỏ lên.

“A Tinh, người, người vì sao đánh ta ?” Ôm trán, thật ủy khuất hỏi, hốc mắt lại ỉn ỉn nước mắt. Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ A Tinh cũng giống những người khác, thích đánh anh, khi dễ anh sao ?

“Không được khóc !” Liếc mắt một cái, Mộ Dung Tinh dạy bảo: “Người lớn rồi, không được động một chút liền khóc, sẽ làm người ta chê cười.” Tề bá bá dạy con thế nào ? Cho dù anh hơi ngây ngô chút nhưng chỉ cần dạy tốt cũng không trở thành quỷ thích khóc !

Giống hôm qua những người thích giễu cợt anh, chủ yếu cũng là vì trêu một chút anh liền khóc, có nguyên nhân để trêu nên mới động một chút liền lấy anh làm niềm vui, tìm vui vẻ.

“Nhưng, nhưng đau tự nhiên muốn khóc a.....” Anh nhỏ giọng giải thích nhưng cũng thành thật không ngại biện nói ra lời chí lý.

Mộ Dung Tinh nghe vậy cứng lại, lập tức lại hung tợn trừng mắt anh, mãi đến khi anh kinh hãi đem nước mắt mạnh mẽ thu hồi lại, lúc này mới rõ ràng khiển trách: “Người lớn như vậy còn thích khóc như thế, người khác tự nhiên sẽ khi dễ người ! Chẳng lẽ người muốn để người khác cười người sao ?”

“Kia..... Kia..... Kia.....” Anh “Kia” nửa ngày, khuôn mặt tuần tú đều lo thành quả mướp đắng, vô tội không biết nên làm sao bây giờ. Nhưng trong lòng lại mơ hồ rõ ràng, hẳn là thật lòng muốn tốt cho anh, trong lòng mới vừa nghi ngờ lập tức liền biến mất hầu như không còn.

“Tề Nghiên, người vừa mới làm ta bị phỉ nhổ phải không ?” Thấy anh ngốc làm cho người ta vừa bức mình vừa buồn cười. Vì sĩ diện của cha, lại vì giúp Tề bá phụ, bá mẫu chưa bao giờ gặp mặt dạy con, cũng vì tương lai của mình mà tính toán, Mộ Dung Tinh trong lòng chợt nảy ra kế, cười đem cánh tay bị thương quần vải trắng giơ lên trước mắt anh, định làm anh trong lòng cảm thấy áy náy.

“Đúng.....” Quả nhiên, tên ngốc bị tính kế xấu hổ cúi mặt, tiếng nhỏ nhỏ nhận tội.

“Vậy người có phải nên bồi thường, tỏ vẻ xin lỗi không ?” Nhướn mày chất vấn.

“Đúng.....” Thanh âm càng nhỏ, càng phát ra áy náy.

“Được ! Vì tỏ vẻ xin lỗi, người đáp ứng ta hai yêu cầu, hơn nữa tuyệt đối không thể vi phạm, nếu không ta sẽ không làm bằng hữu với người !”

Vừa nghe có cách có thể chuộc tội, anh vội vàng gật đầu, ánh mắt lại sáng lên, giống con chó nhỏ lấy lòng chủ nhân. “Người nói ! Người nói !”

“Yêu cầu thứ nhất chính là về sau không được ở trước mặt người khác khóc, cho dù muốn khóc cũng phải nhịn về nhà, một mình trốn trong ổ chăn rồi mới được khóc, nghe hiểu không ?” Người lớn như vậy còn ở nơi đông người khóc thành như vậy, không ra cái gì !

“Đã hiểu ! Đã hiểu !” Gật đầu như già tởm, âm thầm nhắc nhở mình về sau muốn khóc thì nhịn về nhà đến ổ chăn rồi khóc, nếu không A Tinh sẽ không để ý đến anh. “Vậy..... Cái thứ hai ?”

“Yêu cầu thứ hai.....” Dò xét liếc mắt anh một cái, trùng hợp chống lại đôi mắt hồn nhiên của anh, Mộ Dung Tinh chợt dạ nhìn chỗ khác. “Yêu cầu thứ hai ta còn chưa nghĩ ra, đợi khi nào nghĩ ra ta sẽ nói cho người biết.” Thật hỏng ! Thế nhưng đi lừa gạt trẻ con không biết gì cảm giác thật tội lỗi.

“Được.” Anh cười đến hồn nhiên không lo, liên tục gật đầu, căn bản không biết có người nảy sinh cảm giác tội lỗi.

Liếc mắt nhìn khuôn mặt ngốc ngốc một cái, lại lần nữa xác định anh thật sự “ngây thơ” làm cho người ta tự biết xấu hổ, nhịn không được thở dài thật mạnh.....

“A ? Vì, vì sao thở dài ?” Cha mẹ thường nhìn anh thở dài, hiện tại A Tinh lại thở dài với anh, có phải mình có chỗ nào không tốt, cho nên bọn họ mới có thể như vậy không ?

“Không liên quan tới người !” Giống như nhìn thấu tâm tư của anh, Mộ Dung Tinh buồn bã thở dài lắc đầu, tỏ rõ không liên quan đến anh.

“Kia..... Kia..... Kia.....” Lại bắt đầu “Kia”.

Không muốn lại làm cho anh tiếp tục “kia” nữa, Mộ Dung Tinh vẽ mặt sụp đổ kêu đau, “Ta thở dài là vì ta muốn đi nhà xí ! Nhà xí gần đây nhất ở đâu a ?”

Ồ..... Không nên ăn nhiều tàu hũ ngọt như vậy !

6. Chương 3

Chương 3

Mấy ngày sau.

“Ân..... Nước nhiều lắm a..... Rất xin lỗi nha..... Được..... Được..... Ta biết.....”

Bên trong Tề phủ, sắc tím, đỏ bừng, trăm hoa đua nhau xinh đẹp trong vườn hoa, chỉ thấy một thanh niên ngậy thơ một tay cầm gáo nước nhỏ, một tay xẻng nhỏ, hoàn toàn không quan tâm y phục cầm hoa sẽ bị dơ, đặt móng ngồi trước bụi hoa tưới nước, xúc đất, miệng còn thì thào nói chuyện với các loại hoa nở rộ.

“..... Phải không..... Mẫu đơn tỷ tỷ nói năm nay sẽ nở hoa muôn vài ngày a..... Ủ..... Mẫu đơn tỷ tỷ không muốn đoạt phong thái của mọi người..... Chờ mọi người nở hoa hết nàng lại đến..... Được..... Ta biết.....”

Tiếng nói chuyện đứt quãng vẫn kéo dài, Tiểu Cửu dọc đường tìm đến chỉ thấy thiếu gia nhà mình bệnh cũ phát tác đang lảo đảo với hoa cỏ, lập tức nhịn không được liếc xem thường, thở dài hết thuốc chữa !

Ai..... Đã nói qua vài lần muốn anh đừng như vậy, thiếu gia vẫn bệnh cũ không thay đổi, đem hoa cỏ này xem như người mà nói chuyện. Nếu chỉ ở nhà cũng thôi đi, anh lại cố tình ngay cả bên ngoài cũng thường xuyên không hề báo động trước ngồi xổm xuống với hoa dại bên đường mà lảo đảo nói khê, làm cho người bên ngoài ngoài thấy kinh ngạc ra còn chỉ tỏ nói cười mỉa mai, càng thêm nhận định anh là tên ngốc.

Được rồi ! Thành thật thừa nhận, kỳ thật thiếu gia anh..... anh là thật khờ vậy ! Nhưng anh ngốc thiện lương, so với người tự cho là thông minh càng thêm chân thật thiện tâm a ! Người như vậy, vì sao còn phải bị bắt nạt cười nhạo ? Ông trời thật sự không nên đối xử với thiếu gia như vậy !

Nghĩ đến đây, Tiểu Cửu trong lòng thầm oán ông trời không nên, miệng lớn tiếng kêu người, “Thiếu gia !”

Ngốc hơi giật mình ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy Tiểu Cửu đang chống eo đứng ở phía sau, Tề Nghiên nhếch miệng cười ngậy ngô. “Tiểu Cửu, ta đang tưới hoa.”

“Tôi biết !” Không cần giải thích, chỉ nhìn cũng biết a ! Tiểu Cửu kiên cường kiềm chế xúc động mắt tròn trắng, sửa động tác chống thắt lưng sang ôm ngực, hắc hắc cười hỏi: “Thiếu gia, ngài có phải đã quên một chuyện nhỏ không ?”

Đã quên một chuyện nhỏ ? Tề Nghiên ngẩn ngơ, gãi đầu túm tai nghĩ không ra, trong mắt một mảnh mờ mịt.

Tiểu Cửu thấy thế biết anh còn chưa có nhớ lại, lập tức nụ cười giả tạo nhắc nhở. “Ô Tô Châu Mộ Dung công tử đang ở ngoài cửa lớn đợi.....”

Nói còn chưa có nghe hết, Tề Nghiên dường như nhớ tới gì, “A” hét to một tiếng, bỏ lại gáo nước, xẻng trong tay, mặc kệ trên quần áo còn dính bùn đất lập tức nhảy dựng lên, lảo đảo chạy ra hướng cửa lớn, trong miệng còn không ngừng oa oa hô to “A Tinh, đợi ta với”.

“Khư ! Thiếu gia thời gian này thật sự là hoàn toàn bị Mộ Dung công tử kia nắm mũi dắt đi.....” Trùng mắt người oa oa chạy đi, Tiểu Cửu bĩu môi nén giận. Nhưng tâm tư vừa chuyển, nghĩ đến thiếu gia nhà mình mấy ngày nay cùng một chỗ với Mộ Dung công tử không biết từ đâu xuất hiện, trên mặt liên tục tươi cười hồn nhiên, trong lòng vui vẻ vô cùng. Hơn nữa theo hần quan sát nhiều ngày, xác định Mộ Dung công tử cũng là thật tình lui tới cùng thiếu gia, không giống người bên ngoài trong lòng cười nhạo. Sắc mặt thâm oán không khỏi thả lỏng, buông lỏng tinh thần lộ ra nụ cười.

Khư ! Xem Mộ Dung công tử thật lòng chờ thiếu gia vậy sẽ không ghi hận hần mấy ngày nay cướp đi toàn bộ lực chú ý của thiếu gia !

Tiểu thư đồng tự nhận độ lượng “tha thứ” công tử đến từ Tô Châu, khéo miệng cười toe toét, đuổi theo sát cậu chủ oa oa kêu to.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy một chủ một tớ trong Tề phủ to như vậy một trước một sau hấp tấp chạy, dọc theo đường đi nhanh chóng xẹt qua một đám nô bộc “thiếu gia”, mãi đến khi chạm mặt đôi vợ chồng già nét mặt hiền hậu, phong thái ung dung.....

“Nghiên nhi, con vội vàng chạy đi đâu ?” Nhìn thấy con gấp gáp lướt qua người, Tề phu nhân vội vàng kêu người lại.

“Con ra cửa lớn tìm bằng hữu !” Ngay cả quay đầu cũng không, Tề Nghiên không chậm bước chân, tiếng đáp lại còn quanh quẩn trong không khí nhưng người đã chạy không thấy bóng dáng.

Tìm bằng hữu ? Vợ chồng Tề thị hai mặt nhìn nhau, khi trong lòng cảm thấy không hiểu thì đúng lúc nhìn thấy Tiểu Cửu đuổi theo ở phía sau đang chạy tới, lập tức ra tay cản người.

“Tiểu Cửu, Nghiên nhi đã nhiều ngày ngày nào cũng chạy ra bên ngoài, là đi tìm Hoài Sinh sao ?” Tề lão gia hỏi nhưng nghĩ đương nhiên là vậy, trong lòng rất rõ con nhà mình từ nhỏ đến lớn, gọi là bằng hữu cũng chỉ có một người.

Tiểu Cửu không thể không dừng lại cước bộ nghe vậy lập tức lắc đầu.

Không phải ? Hai vợ chồng không khỏi kinh ngạc lại nheo mắt nhìn nhau, trong mắt dâng lên nghi hoặc nồng đậm. Ngoại trừ Hoài Sinh, con còn có bằng hữu sao?

Giống như nhìn ra tâm tư bọn họ, Tiểu Cửu không khỏi nhếch miệng cười. “Lão gia, phu nhân, thiếu gia mấy ngày trước quen được một công tử đến từ Tô Châu, mấy ngày nay ngày nào cũng chạy ra bên ngoài, kỳ thật cũng không phải đi tìm Trương công tử, mà là đi tìm người bằng hữu mới.” So với Trương Hoài Sinh, cá nhân hẳn thấy Mộ Dung công tử kia có vẻ thuận mắt hơn !

Bằng hữu mới ? Tề lão gia hình như có hơi băn khoăn nên nhíu mày. “Tiểu Cửu, người nói thái độ Mộ Dung công tử kia đối xử với Nghiên nhi ra sao ? Có suy nghĩ gì bất lương không ?” Con khờ ngốc đơn thuần từ nhỏ đã bị không ít khi dễ, ông làm cha khó tránh khỏi lo lắng.

“Lão gia, xin người yên tâm ! Theo Tiểu Cửu quan sát mấy ngày nay, vị Mộ Dung công tử kia nhân phẩm coi như chính trực, lời nói cử chỉ với thiếu gia cũng không chút xem thường, thiếu gia cùng hẳn rất hòa hợp !” Tiểu Cửu thông minh cười đáp, tự nhận chỉ cần có người đối thiếu gia có gì trên cọt, xem thường liền tránh không khỏi đôi mắt hỏa nhãn kim tinh của mình.

“Phải không ?” Mày giã ra, Tề lão gia thoải mái nở nụ cười. “Đã là bạn mới của Nghiên nhi sao không mời người tiến vào trong nhà ngồi chứ ? Nghiên nhi cũng thật là hồ đồ !” Theo câu trả lời mới vừa vội vã đáp của con, biết vị Mộ Dung công tử kia đang chờ ngoài phủ vội vàng cùng phu nhân đi ra cửa.

A..... Hiếm khi con có người bằng hữu vừa không khi dễ con lại chính trực, đương nhiên phải nhanh chóng lên nhìn một chút, tìm hiểu một phen, thuận tiện xin vị Mộ Dung công tử kia chăm sóc con nhiều hơn !

Thấy hai vị lão chủ tử nhà mình cũng vội vã muốn đi làm quen cùng vị Mộ Dung công tử kia, Tiểu Cửu không khỏi có chút há hốc mồm, vội vàng đuổi theo.

Không lâu sau khi vợ chồng Tề thị cùng Tiểu Cửu ra cửa lớn, chỉ thấy Tề Nghiên rũ vai, vẻ mặt buồn nản đứng ở đó.

“Tiểu Cửu, bên ngoài có không ai ! A Tinh khẳng định đợi không được ta nên tự mình đi chơi rồi !” Móm miệng, con người xinh đẹp phiếm hồng lệ lẩn lẩn nhưng sao cũng không dám rơi ra, bộ dáng đáng thương tựa như con chó nhỏ bị vứt bỏ.

Ô..... Thật muốn khóc ! Nhưng A Tinh nói không thể khóc, anh muốn giữ lời, nếu không A Tinh sẽ không để ý đến anh.

Di ! Lần đầu tiên thấy thiếu gia trong mắt hơi nước mờ mịt lại không khóc nha ! Tiểu Cửu rất kinh ngạc, quay đầu nhìn thấy lão gia, phu nhân cũng vẻ mặt kinh ngạc, lập tức trong lòng vô cùng khó chịu nhưng miệng vội vàng an ủi.

“Thiếu gia, Mộ Dung công tử khả năng chờ lâu không thấy người nên lên đường đi dạo trước. Người đừng khó chịu, Tiểu Cửu lập tức dẫn người đi tìm hẳn.”

Nghe vậy, khuôn mặt tuần tú mang theo vẻ tuần tú thoáng chốc sáng ngời, hốc mắt còn rất hồng ! Cánh môi xinh đẹp lại tươi cười thật to, ánh sáng rực rỡ này suýt chút nữa đâm mù ba người ở đây.

“Đi ! Chúng ta đi ! Đi tìm A Tinh !” Lôi kéo nô bộc trung thành, vội vã hướng con phố náo nhiệt nhất mà đi.

Mà một bên, vợ chồng Tề thị cảm động gật đầu, vô cùng vui mừng.

“Nghiên nhi tựa như lúc còn nhỏ, sẽ không động một chút liền khóc !” Tề phu nhân lại vui mừng.

“Thật sự là vậy !” Tề lão gia vuốt chòm râu, có chút an ủi.

“Đúng rồi ! Tô Châu có tin tức gì truyền đến không ?” Đột nhiên nhớ tới.

“Vẫn chưa có !” Lắc đầu thở dài.

“Ai..... Chúng ta cũng đừng hy vọng quá, dù sao tình hình của Nghiên nhi, Mộ Dung gia cũng sẽ không hoàn toàn không biết.....” Thật sâu hiểu được nếu là mình, cũng không nguyện đem con gái tốt gả gả đến.

“Đừng khó chịu !” Tề lão gia thở dài, lại không có thâm oán nào. “Nói đến cùng là con chúng ta đầu óc không tốt, Mộ Dung lão đệ muốn đổi ý cũng thể không trách tội. Nếu thực không được, vì hương khói Tề gia, đến lúc đó chúng ta đi mua cô nương nhà nghèo vào cửa, đối xử tốt với người ta là được.”

“Cũng chỉ có như thế !” Ép mình nở nụ cười nhưng trên mặt vẫn rất cô đơn.

Thấy thế, Tề lão gia chỉ có thể an ủi vỗ vỗ người bên gối, hai vợ chồng đỡ lẫn nhau vào nhà, không dám quá trông mong nơi Tô Châu sẽ truyền đến tin tức tốt.

Trên đường cái, người bán hàng rong tề tụ, cảnh tượng náo nhiệt, trong đám người rộn ràng nhốn nháo, một người cử chỉ nhanh nhẹn bước chậm rãi, thần thái nhàn nhã nhìn đông xem tây một cái, bên cạnh còn đi theo tiểu thư đồng bộ dáng thanh tú. Cử chỉ tao nhã cùng quần áo sang trọng làm cho người sáng suốt nhìn liền biết là công tử con nhà cao quý.

Chỉ thấy quý công tử kia phe phẩy cây quạt ngừng lại trước một sạp đồ chơi nhỏ bày đầy các loại mới lạ, con người đen phất sáng nhìn chằm chằm một pho tượng búp bê bằng gốm sứ.

“Công tử thật có mắt nhìn ! Gốm sứ này được làm khá tinh xảo, công tử ngài có hứng thú cứ việc nhìn xem !” Tiểu thương đôi mắt bén nhọn, liếc mắt một cái liền nhìn ra người khách cảm thấy ánh mắt hứng thú dừng trên món đồ chơi búi tóc, lập tức nâng lên búp bê gốm sứ đưa đến trước mặt quý công tử, để cho hắn xem cẩn thận.

Nhận búp bê gốm sứ tỉ mỉ, Mộ Dung Tinh cười hỏi Hồng Đậu bên cạnh. “Tiểu Đậu Tử, người nói búp bê này giống Tề Nghiên không ?”

Hồng Đậu lại đây thì thấy mặt búp bê gốm sứ kia gương mặt thật thà đáng yêu, quả thực cùng thiếu gia Tề gia có vài phần giống nhau, nhất thời cười đến híp mắt. “Thiếu gia, quả thực rất giống !”

Mím môi cười, nghĩ tới những ngày khi ở chung cùng Tề Nghiên, anh bộ dáng ngây thơ thật thà không giả tạo kia làm cho Mộ Dung Tinh càng xem càng cảm thấy búp bê gốm sứ trong tay đáng yêu, càng xem càng thích không muốn buông tay.

Tiểu thương khôn khéo, sau khi phát giác khách quý yêu thích, lập tức xuất ra miệng lưỡi ba tấc, đem búp bê gốm sứ này nói như trên đời cũng không có, ngầm nói pho tượng này thiếu chút nữa bị làm cồng phẩm cực phẩm đưa vào trong cung, lập tức chọc Mộ Dung Tinh buồn cười.

“Được rồi ! Ông chủ, người nói búp bê này trị giá bao nhiêu ngân lượng ?” Tinh tế thưởng thức, thuận miệng cười hỏi.

“Mười lượng bạc !” Lén cười thầm, tính giết dê béo.

“Mười lượng bạc ?” Nâng mâu nhìn nghiêng tiểu thương một cái, Mộ Dung Tinh không chút lưu luyến buông búp bê gốm sứ, quạt thụy trúc tiêu sái lay động. “Tiểu Đậu Tử, chúng ta đi.”

“Vâng !” Hồng Đậu hì hì cười, vội vàng đuổi theo.

Tiểu thương đang mừng thầm con dê béo sắp bị mần nhất thời há hốc mồm, cuống quýt kêu người. “Công tử, công tử, ngài nếu không hài lòng giá này chúng ta có thể thương lượng a !”

“Nga ?” Dậm chân, xoay người, mặt giãn ra mỉm cười. “Vậy người nói, búp bê gốm sứ kia bao nhiêu tiền ?”

“Năm, năm lượng ?” Tiếng nói không xác định.

“Năm lượng ?” Nhú mày.

“Ba lượng !” Lập tức đính chính.

“Ba lượng ?” Đuôi lông mày lại nhếch lên.

“Công tử, người trực tiếp ra giá đi !” Cúi đầu nhận thua. Ô ô, thật sự là gặp quỷ ! Vị công tử này vừa nhìn liền cảm thấy dễ mằn thịt nhưng sao không phải thiếu gia nhà giàu bình thường dễ lừa ?

“Ông chủ, người sớm nói những lời này phải được hơn không !” Hồng Đậu cười trộm dạy bảo. Ha ha, tiểu thư mười bốn tuổi đã bắt đầu giúp lão gia trông coi sổ sách, đổi giá hàng ra sao đều nắm trong lòng bàn tay, tiểu thương này muốn mằn dẽ béo là tìm sai người rồi.

“Ông chủ, ta cũng không làm khó dễ người ! Như vậy đi, một lượng người bán không ?” Một lần nữa cầm lấy búp bê gốm sứ ngắm nghía, Mộ Dung Tinh mỉm cười, chắc chắn ông chủ khẳng định sẽ đáp ứng.

A..... Cô hiểu người làm ăn là muốn có lợi nhuận, giá một lượng ông chủ xem như có thể được không ít lợi nhuận.

“Công tử, xem như ta sợ người ! Một lượng thì một lượng !” Tiểu thương trong lòng biết hôm nay cái gặp phải thiếu gia khôn khéo, cũng rõ biết một lượng đã cho mình thu lợi không ít, miệng lập tức đáp ứng, chỉ sợ khách hàng đổi ý không mua.

“Đa tạ.” Nụ cười trong sáng, ý bảo Hồng Đậu trả tiền, Mộ Dung Tinh một tay ngắm nghía búp bê gốm sứ, một tay phe phẩy quạt thúy trúc, nhàn nhã tiếp tục đi dạo phố.

“Thiếu gia, ngài mua búp bê gốm sứ này làm gì a ?” Hồng Đậu theo sát ở phía sau, vẻ mặt buồn cười hỏi. Thật sự là quái ! Cho tới bây giờ không thấy qua tiểu thư thích thưởng thức loại đồ chơi nhỏ này, sao hôm nay khác thường vậy ?

“Cảm thấy rất giống Tề Nghiên, nhất thời thích liền mua, còn cần lý do gì ?” Liếc mắt một cái, đem búp bê gốm sứ này cất kỹ bên trong áo, bản thân Mộ Dung Tinh cũng có chút mơ hồ vì sao lại muốn mua búp bê gốm sứ này.

“Nga !” Hồng Đậu không nghĩ nhiều lắm, vừa nghe nhắc tới Tề Nghiên lập tức dời đi suy nghĩ, nhin không được thăm oán nói: “Nói đến thiếu gia Tề gia cũng thật là, lại quên chuyện hôm qua hẹn với ngài cùng đi dạo phố, hại chúng ta ở ngoài Tề phủ đợi lâu như vậy !”

“Có quan hệ gì ? Hắn đã quên lời hẹn, chúng ta tự mình đi dạo cũng đâu có sao !” Nghe vậy Mộ Dung Tinh mỉm môi cười, trong lòng biết Tề Nghiên vốn hơi ngốc nên không nhớ, ngược lại không để ý anh thất ước.

Quẹt miệng, khi Hồng Đậu đang muốn thăm oán tiếp vài câu, mắt to thông minh đột nhiên thấy hai người từ xa chạy tới nhìn chung quanh, thân ảnh hình như đang vội vàng tìm người, lập tức không khỏi bật cười.

“Ai nha ! Tề thiếu gia đuổi tới kia !” Đây thật đúng là nhắc người người đến, nói quỷ quỷ đến, linh nghiệm vô cùng !

Theo ánh mắt nhìn lại, quả thực thấy thân ảnh Tề Nghiên cùng thư đồng trung thành và tận tâm, cánh môi Mộ Dung Tinh không khỏi gương lên, chậm chậm đợi bọn họ phát hiện.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau, chỉ thấy Tiểu Cửu trước tiên thấy các cô vội vàng giữ chặt cậu tử như ruồi bọ không đầu đang tìm loạn lung tung, một tay chỉ thẳng hướng đến các cô, sau đó cậu chủ kia hốt mắt có chút hồng khi nhìn thấy các cô lập tức cười sáng lạn như một đóa nhài, trong chớp mắt liền vọt tới.

“A, A Tinh, ta tìm được người rồi !” Tề Nghiên đầu tiên là vui vẻ hô, dường như nhớ tới cái gì lập tức lại cúi đầu, thanh âm khốc lốc nhận sai. “Ta..... Ta lo tưới hoa, sau đó liền..... liền quên lời hẹn với người.....” Làm sao bây giờ ? A Tinh có thể tức giận không ? Có thể không để ý tới anh hay không ?

“Không sao.” Mỉm cười, cũng không để ý.

“Phải không ? Thật tốt quá ! Ta thật sợ người tức giận sẽ không để ý đến ta !” Cao hứng ngẩng đầu, toét miệng cười thật tươi. A Tinh không tức giận ! Người này thật tốt nha !

Mộ Dung Tinh bị tâm tư đơn thuần của anh làm bật cười, nhưng khi nhìn thấy hốc mắt ửng đỏ kia, sắc mặt thoáng chốc trầm xuống. “Người khóc ?”

“Không có ! Ta không có !” Nhớ tới yêu cầu mấy ngày trước của hắn, Tề Nghiên nhất thời sợ tới mức giống tên cờ bạc bị bắt mánh liệt lắc đầu, rất sợ bị hiểu lầm, lo lắng tìm người làm chứng. “Tiểu Cửu, ta không khóc, đúng không ? Ta không khóc a !”

Phía sau Tiểu Cửu chạy ra, vẻ mặt nghiêm chỉnh làm chứng. “Đúng đúng đúng ! Thiếu gia nhà của ta thực sự không khóc.” Chỉ là nước mắt đảo quanh trong hốc mắt hồng hồng, không rơi ra, thế không tính khóc chứ ?

Nghe vậy Mộ Dung Tinh thế này mày mới giãn ra, nhìn anh bộ dáng khấn trương lập tức không khỏi nhe răng cười. “Ta chỉ là hồi một chút mà thôi, người hoảng cái gì ?”

“Ta..... Ta.....” Thấy hắn sắc mặt chậm chậm nở nụ cười, Tề Nghiên thế này mới an tâm, hơi giạt mình gãi đầu bắt tai, ngốc ngốc ngây ngô cười, “ta” cả buổi, ngay cả nói một câu cũng không được.

Thấy anh bộ dáng ngốc, Mộ Dung Tinh không khỏi vừa cười vừa cảm quạt hương trán trắng của anh gõ một cái. “Ta cái gì ? Hoàn hồn !” Ha ha..... Thực sự cảm giác mình đang bắt nạt đứa nhỏ a !

“A Tinh.....” Ôm cái trán phát đau, Tề Nghiên cũng rất vui vẻ. “Ta..... Chúng ta muốn đi chỗ nào chơi ?” Mấy ngày nay, A Tinh mang anh đi chơi rất nhiều nơi mà chỉ nghe Hoài Sinh nói đến thôi ! Những nơi đó, ngay cả Hoài Sinh cũng chỉ đi với bằng hữu, chưa từng dẫn hắn đi, nhưng A Tinh lại dẫn anh đi ! A Tinh thực sự đối với anh rất tốt a !

Nghe vậy Mộ Dung Tinh suy nghĩ, nghĩ hoa mẫu đơn Lạc Dương nổi tiếng thiên hạ, lúc này lại chính là mùa của hoa mẫu đơn quý. Lập tức nhìn Tề Nghiên, đoán trước anh khẳng định không biết liền dứt khoát trực tiếp hỏi người dân Lạc Dương khác.

“Tiểu Cửu, người biết chỗ nào trong thành Lạc Dương có vườn mẫu đơn để ọi người ngắm không ?” Phe phẩy quạt thủy trúc, vô cùng hài lòng cười nói.

“Thành đông có tòa Thiên Hương Uyển, bên trong trồng đầy các loài mẫu đơn, mỗi khi đến mùa luôn hấp dẫn rất nhiều người đến xem ! Ta nghĩ mấy ngày nay Thiên Hương Uyển khẳng định chật ních người.” Mặc dù chưa từng đi nhưng hoa mẫu đơn ở Thiên Hương Uyển thành Lạc Dương lại rất có tiếng, Tiểu Cửu lúc này không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp đưa ra điểm ngắm cảnh.

“Tốt lắm.” Nhường mày cười thoải mái, ánh mắt quét về phía người nào đó. “Tề Nghiên, hôm nay chúng ta lên Thiên Hương Uyển ngắm hoa đi thôi !”

Nào biết người từ trước đến nay để cho người ta nắm mũi dẫn đi, lúc này lại bất ngờ dứt khoát lắc đầu, nhìn Mộ Dung Tinh cảm thấy kỳ quái.

“Tề Nghiên, người không muốn đi ngắm hoa sao ?” Nhẹ cười hỏi, không có chút giận.

“Mẫu đơn tỷ tỷ vẫn chưa có đến.” Tề Nghiên lắc đầu cười ngây ngô, tựa hồ nghĩ nói như vậy người khác sẽ nghe hiểu.

Nhưng Mộ Dung Tinh cho dù thông minh như thế nào cũng thật sự bị anh “từ trên trời rớt xuống” làm cho hồ đồ, đành phải quay đầu nhìn về phía Tiểu Cửu, đã thấy hắn cũng mở miệng lắc đầu tỏ vẻ không biết, lại đành phải hướng ánh mắt về.

“Mẫu đơn tỷ tỷ vẫn chưa có đến với chúng ta đi ngắm hoa có quan hệ gì ?” Đặc biệt khiêm tốn, âm thầm buồn bực Mẫu đơn tỷ tỷ này là thần thánh phương nào ?

“Mẫu đơn tỷ tỷ chưa có tới, chưa ra hoa !” Anh nghiêm túc giải thích, lại đổi lấy ba gương mặt mê muội đưa mắt nhìn nhau.

Mộ Dung Tinh ngây cả người, thử suy nghĩ câu nói của anh, sau đó thử cười hỏi: “Ý của người là nói mẫu đơn ở Thiên Hương Uyển còn chưa có nở hoa, cho dù đi cũng không có hoa để ngắm ?” Hắn là ý này đi ?

Về phần “Mẫu đơn tỷ tỷ” kia có lẽ là anh tự mình ảo tưởng là hoa tiên, nghĩ đến hoa tiên không có tới, mẫu đơn sẽ không nở hoa.

“Đúng !” Gật đầu thật mạnh, anh cười đến thực vui vẻ.

Buồn cười ho nhẹ một tiếng, Mộ Dung Tinh không chê cười ý tưởng của anh giống như đứa nhỏ, lập tức đành phải dịu dàng cười nhẹ, “Tề Nghiên, hiện nay là mùa hoa mẫu đơn, không có khả năng không có hoa để ngắm.” Mẫu đơn Lạc Dương đứng đầu thiên hạ, tùy tùy tiện cũng có hoa mẫu đơn nở sớm cũng có thể ngắm, làm sao có thể ngay cả một đoá cũng không có ?

“Nhưng mà..... Nhưng mà mẫu đơn tỷ tỷ nói phải trễ vài ngày mới đến..... A Tinh, ta không lừa ngươi.....” Thấy hẳn không tin mình, Tề Nghiên sốt ruột, lấp bắp muốn làm sáng tỏ.

Xem bộ dáng anh lo lắng, quạt thúy trúc xếp gọn lại liền gõ một cái, cười trong trêu: “Tề Nghiên, chúng ta đi ! Bây giờ ta muốn đi Thiên Hương Uyển xem hoa mẫu đơn rốt cuộc có nở không ? Nếu nở, xem ta không gõ ngươi mấy chục cái mới là lạ !”

Dứt lời, không chút ngại ngùng giữ chặt tay anh, muốn trực tiếp kéo anh tới Thiên Hương Uyển để chứng minh. Nào biết còn chưa đi được bước nào đột nhiên chạm mặt hai tên thư sinh ăn mặc như người tri thức, lắc đầu khó hiểu nói chuyện với nhau.....

“Này thật đúng là quái ! Đã đến mùa từ lâu nhưng vẫn không thấy mẫu đơn ta trồng nở hoa, vốn tưởng rằng mình trồng phương pháp không đúng nên mới có không động tĩnh gì. Định đơn giản đến Thiên Hương Uyển ngắm màu sắc các loại hoa lại không dự đoán được ngay cả vườn mẫu đơn Thiên Hương Uyển to như vậy, nhưng cũng không thấy một đoá nở, thật sự khiến người ta buồn mà !”

“Đúng vậy ! Mấy ngày nay ta mỗi ngày lên Thiên Hương Uyển, thấy cả vườn toàn hoa nhưng hoa mẫu đơn giống như có ước định, không thấy một đoá nào nở cả, thật kỳ dị !”

“Đúng a ! Trước kia ít nhất có vài cây sẽ nở trước, nhưng năm nay vẫn như cũ chỉ thấy nụ hoa, không thấy động tĩnh gì.....”

Hai thư sinh rõ ràng mới từ Thiên Hương Uyển đi ra dần dần đến gần rồi lại đi xa, nhưng tiếng đàm luận nghi hoặc lại từng câu từng chữ bay vào tai Mộ Dung Tinh, làm cho cô quả thực không thể tin được, chỉ có thể hơi giật mình nhìn người cười ngây ngô.....

Không thể nào ? Thật để anh nói trúng rồi ! Mẫu đơn Thiên Hương Uyển quả thực chưa có nở !

“Tề Nghiên, ngươi đi Thiên Hương Uyển rồi ?” Cho nên mới sẽ biết mẫu đơn trong đó còn chưa có nở ! Mộ Dung Tinh hoài nghi nhìn qua.

“Không có a !” Lắc đầu, vẫn như cũ cười đến thực hồn nhiên vô tội.

Kia có lẽ là anh trong lúc vô tình nghe người ta nhắc tới, cho nên liền ghi nhớ trong lòng ! Nhún vai, Mộ Dung Tinh thầm đoán, không muốn anh nghĩ nhiều liền thuận miệng đổi đề tài. “Nếu mẫu đơn Thiên Hương Uyển còn chưa nở vậy chúng ta tìm chỗ khác chơi đi.....”

“Cô lỗ !”

Đang nói, một thanh âm lại vang lên bất ngờ từ trong bụng người nào đó, chẳng những cắt ngang lời Mộ Dung Tinh, cũng khơi mào ánh mắt cười như không cười của cô.

“Ngươi đói bụng ?”

“Ân !” Cũng không biết ngượng ngùng, Tề Nghiên lại tự nhiên gật đầu thừa nhận.

“Thiếu gia, ngài đói bụng sao không nói sớm ?” Tiểu Cửu một bên trừng mắt, đột nhiên nghĩ đến anh ở hoa viên vừa tưới nước vừa xúc đất, sau lại chạy trên đường cái tìm người, trải qua một phen “vận động” này đồ ăn sáng hẳn là cũng tiêu hết rồi, lúc này không đói bụng mới là lạ !

Sờ sờ bụng, anh lại cười ngây ngô, xem xét đen bóng phát sáng hồn nhiên nhìn Mộ Dung Tinh.

Thấy thế, Mộ Dung Tinh biết anh đang đợi quyết định của mình, lập tức không khỏi mím môi cười khê, quạt thùy trúc lại gõ lên trán anh, sang sảng nói: “Đi thôi ! Đói chết người e rằng Tiểu Cửu sẽ dùng ánh mắt đem ta lãng trì đó !” Dứt lời, dẫn đầu cất bước hướng tiệm cơm.

“A, A Tinh, đợi ta với..... Chờ ta.....” Vui vẻ ôm cái trán phát đau, Tề Nghiên kéo nụ cười thật tươi đuổi theo sát.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy anh giống như đứa nhỏ vòng tới vòng lui bên cạnh Mộ Dung Tinh, giống con chó nhỏ đáng yêu lấy lòng chủ nhân khiến Mộ Dung Tinh nhin không được lại ngứa tay lấy quạt gõ lên trán anh, trên mặt cười khanh khách.

“Ách..... Thiếu gia nhà ngươi giống như bị thiếu gia nhà của ta ăn sạch nha !” Phía sau, Hồng Đậu vừa theo đuôi hai vị “chủ”, vừa đối “tớ” bên cạnh nói một câu kết luận đầy đồng tình.

“Rất nhiều người đều đem thiếu gia nhà của ta ăn sạch !” Tiểu Cửu than khóc, thấy cái trán thiếu gia nhà mình lại bị một “công kích”, không khỏi quay đầu trừng người. “Tiểu Đậu Tử, có thể nói thiếu gia nhà ngươi đừng động một chút liền gõ thiếu gia nhà ta hay không a ? Cũng không phải đang chọn dưa hấu !”

“Ta..... Ta chỉ là nô bộc, nào có tư cách ở trước mặt chủ tử nói cái gì.....” Bị trừng thật vô tội.

“Người.....” Mắt mở to trừng đôi mắt vô tội, biết hẳn nói không sai, hạ nhân quả thật không tư cách nhúng tay chuyện của chủ tử. Tiểu Cửu nhất thời chán nản, lại trút ra không được, chỉ có thể oán hận cắn góc áo.....

Đáng giận ! Đáng giận ! Lại gõ nữa ! Còn gõ tiếp như vậy thiếu gia sẽ càng ngày càng ngốc !

7. Chương 4

Chương 4

Mấy ngày sau, mẫu đơn thành Lạc Dương trong cùng một đêm đều nở toàn bộ, trắng, vàng, hồng, tím..... bảy màu rực rỡ, đẹp không sao tả xiết. Trong Thiên Hương Uyển mẫu đơn rất phong phú, cực đại mà còn hình dạng đẹp, cả một biển hoa mẫu đơn quả nhiên rực rỡ vô cùng. Trong một ngày liền hấp dẫn đông đảo văn nhân nhà sĩ tiến đến thưởng thức, cảnh tượng người ta tập nập quả nhiên là người so với hoa còn nhiều hơn.

Không ngoại lệ, Mộ Dung Tinh cũng hứng thú cùng Tề Nghiên đến ngắm hoa, cả một ngày chỉ thấy Tề Nghiên hưng phấn trong bụi hoa chui tới chui lui, ngẫu nhiên còn có thể thấy anh ngồi xổm xuống thì thảo tự nói với đóa hoa diễm lệ, làm cho người ta xem không khỏi bật cười lắc đầu.

Ở Thiên Hương Uyển đi dạo cả ngày, cho dù là người khỏe mạnh cũng sẽ mệt mỏi, sắc trời tối sầm, Tề Nghiên lưu luyến không rời bị Tiểu Cửu kéo về Tề phủ, mà Mộ Dung Tinh thì cùng Hồng Đậu quay lại nhà trọ. Sau khi rửa mặt chải đầu, tay vuốt búp bê gốm sứ nằm tựa vào cạnh giường sát cửa sổ, lười biếng hưởng thụ gió mát lạnh trong đêm thối qua.

Chỉ chốc lát sau, xử lý việc vặt xong Hồng Đậu cũng theo lên giường, học chủ tử nhà mình nằm úp sấp tựa vào cửa sổ, sau khi ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trong bầu trời đêm, bỗng dưng chần chờ khẽ gọi

“Tiểu thư.....” Nếu không có người ngoài, cô vẫn theo thói quen kêu “Tiểu thư”.

“Ân ?” Nheo mắt lại, một bộ dạng buồn ngủ.

“Trăng tròn rồi !”

“Ân.”

“Chúng ta rời nhà đã lâu, còn dự định muốn ở chỗ này đến bao lâu a ?” Hơi giật mình nhìn lên trăng tròn, đột nhiên cảm thấy có chút nhớ nhà.

“Muội nhớ nhà ?” Mộ Dung Tinh trợn mắt cười dò xét, bộ dáng lười biếng khác xa khí tiêu sái khi cải nam trang ngày thường, toát ra vô hạn phong tình.

Thấy thế, dù thân là nữ tử Hồng Đậu cũng không khỏi giật mình trong lòng, lập tức bĩu môi oán giận, “Tiểu thư, nếu ngài không có lòng kết nhân duyên cùng Tề gia thì mấy ngày nay làm gì luôn cùng thiếu gia Tề gia tụ tập một chỗ ? Những nơi đi chơi gần thành Lạc Dương chúng ta đều đi qua, có phải cũng nên về Tô Châu rồi không ? Lão gia cùng phu nhân nhất định rất lo lắng cho ngài.” Ai, thực không hiểu tiểu thư suy nghĩ cái gì ? [Vũ : nói chung là yêu đó]

Nghe vậy Mộ Dung Tinh hơi ngẩn ra, sau khi lặng lẽ ngẫm nghĩ búp bê gổm sứt cầm trong tay liền ôm vào lòng, không khỏi cười khổ.....

Lúc trước tiến đến Lạc Dương, cố ý tiếp cận Tề Nghiên, hơn nữa thừa cơ làm cho anh thiếu mình một yêu cầu, vốn muốn sau khi cùng anh làm bạn tốt thì hợp thời muốn anh hướng hai vị Tề gia biểu đạt ý không cưới con gái nhà Mộ Dung ở Tô Châu, để hai vị Tề gia vì con không muốn mà không nhắc tới hôn ước miệng năm đó. Kể từ đó cha mẹ mới thả lỏng, hai nhà cũng sẽ không vì chuyện thế mà hỏng giao tình, đồng thời cũng thuận ý mình.

Nhưng nay..... Ai ! Trong khoảng thời gian này sau khi cùng Tề Nghiên ở chung, cô ngược lại nói không nên lời, cảm thấy mình như đang lừa gạt đứa nhỏ ! Nếu là đứa nhỏ khiến người chán ghét thì không tính, lừa sẽ không cảm thấy áy náy gì nhưng đứa nhỏ này lại hồn nhiên, đáng yêu lại tin tưởng người, muốn lừa gạt anh thật sự là..... Rất có cảm giác tội lỗi !

Tệ nhất là cô lại cảm thấy cùng tên khờ ngốc kia ở một chỗ, không có việc gì thì lấy quạt gõ anh, bắt nạt anh cảm thấy rất vui !

Thảm ! Đối với anh cảm tình càng ngày càng tăng, lại càng không muốn tính kế hãm, này sao có thể như vậy được.....

“Tiểu thư ?” Nhìn cô mất hồn tim đập mạnh và loạn nhịp, Hồng Đậu nghi hoặc kêu to, “Ngài suy nghĩ cái gì ?”

“Không, không có gì !” Đột nhiên hoàn hồn, Mộ Dung Tinh mỉm cười lắc đầu.

“Tiểu thư, kia..... Chúng ta lúc nào về Tô Châu ?” Nhắc lại lần nữa, thật nhớ nhà a.

Về Tô Châu a..... Đến Lạc Dương nhiều ngày thật cần phải trở về rồi ! Nhưng sau này không thấy được tên ngốc Tề Nghiên kia, thật đúng là có chút..... có chút luyến tiếc.

Chậm đã ! Luyến tiếc ? Cô, cô làm sao luyến tiếc a ?

Bị tâm tư không sao nói rõ được của mình dọa sợ, khuôn mặt xinh đẹp bỗng nhiên ửng ửng đỏ, Mộ Dung Tinh có chút tâm hoảng ý loạn, không biết mình rốt cuộc bị làm sao ?

“Tiểu thư ?” Nhìn cô nhanh chóng đắp chăn nằm thẳng, Hồng Đậu vẻ mặt buồn bực, không hiểu cô một khắc trước còn đang yên lành, tại sao một khắc tiếp theo liền rút vào trong chăn chứ ?

“Ta, ta mệt rồi.” Rất sợ bị nhìn ra khác thường, đem hơn phân nửa khuôn mặt chôn ở dưới chăn, Mộ Dung Tinh nhắm chặt mắt, tùy ý tìm cơ.

“Nga !” Không có nghĩ nhiều, Hồng Đậu thổi tắt nến, bò lên giường nằm xuống, mới nhắm mắt lại định đánh một giấc chợt nghe chủ tử bên cạnh nhẹ nhàng chậm rãi mở miệng

“Hồng Đậu, chúng ta hai ngày sau thì khởi hành về Tô Châu đi !”

“Nha ? Thực sự phải về nhà ?”

“Ân.” Trong bóng đêm, tiếng nói thanh nhã thản nhiên đáp nhẹ, giống như thở dài.

Ai..... Dù cảm giác tội lỗi như thế nào thì nên lừa gạt vẫn là lừa gạt, mau chóng chấm dứt a !

Đêm khuya, trong một gian phòng nào đó, người khách nằm trên giường ngủ mơ gặp chu công đã quên thổi tắt nến, tùy ý đốt cháy một chấm nhỏ.

Đột nhiên trong nháy mắt nổi lên một gió mạnh xuyên qua song cửa sổ quét vào trong phòng, thổi ngã ánh nến, mà người trên giường vẫn như cũ ngủ sâu chưa tỉnh, chỉ chốc lát sau, ánh nến nho nhỏ lan tràn, nhanh chóng lan rộng thành hỏa hoạn hừng hực.

Hỏa thần, phủ xuống tàn sát bừa bãi.

Bóng đêm thâm trầm, thiếu gia Tề gia ở lại trong sân, trong hoa viên to như vậy truyền ra tiếng lầm bầm đứt quãng.....

“..... Ân..... Hôm nay ta rất vui nha..... A Tinh dẫn ta đi xem rất nhiều hoa, ta nhìn thấy mẫu đơn tỷ tỷ ở nơi đó bay tới bay lui, thật xinh đẹp..... A Tinh là bằng hữu của ta a ! Ta rất thích hần, hần rất tốt với ta, sẽ dẫn ta đi chơi khắp nơi mà, cũng sẽ không có ý bắt nạt ta.....”

“Thiếu gia !” Đột nhiên, một thanh âm kêu đầy tức giận cắt ngang lời tự nói quý dị, Tiểu Cửu một đường tìm đến vườn hoa, bắt được chủ tử đêm khuya còn không ngoan ngoãn đi ngủ. “Đã trễ thế này không ngủ còn ở trong này làm cái gì ?” Lời tuy hỏi như vậy nhưng vừa nhìn đã biết anh lại đang thì thào tự nói với hoa cỏ.

“Tiểu Cửu.....” Tề Nghiên cười ngây ngô, không dám nói đang nói chuyện với hoa cỏ, sợ lại bị trừng mắt. Ô..... Mỗi lần chỉ cần anh làm như vậy để cho Tiểu Cửu nhìn thấy, Tiểu Cửu cũng sẽ rất mất hứng, nói cái gì để cho người ngoài thấy sẽ lại cười anh là tên ngốc.

“Ngài chơi cả một ngày bây giờ cũng đã mệt rồi, sao còn chưa đi ngủ đây ?” Hai tay ôm ngực trừng người, Tiểu Cửu có khi cảm thấy mình cần bản không phải thư đồng, mà là bà vú. [Vũ : nó đó =))]

“Ta..... Ta muốn đi ngủ..... Muốn đi ngủ.....” Tề Nghiên khờ ngốc ngẫu nhiên cũng sẽ có trực giác nhanh nhạy như động vật tránh dữ tìm lành, mỗi khi tiến đến thời khắc nguy hiểm sẽ tự động tỉnh táo chính như giờ phút này.

“Tốt lắm ! Mau vào phòng đi !” Vừa lòng gật đầu, Tiểu Cửu thúc giục nói.

Bộ dáng như một đứa trẻ ngoan nghe lời, khi Tề Nghiên đứng dậy đang muốn trở về phòng đột nhiên một cơn gió đêm thổi tới, trong tiếng gió loáng thoáng phiêu đảng tiếng nói chuyện tự nhiên của vạn vật tựa như ca xướng.....

Hỏa thần đến đây..... Hỏa thần đến đây..... Hỏa thần đến đây lên trận lửa to câu hồn Nổi lửa to..... Nổi lửa to.....

Chỗ nào nổi lửa to ? Là thành đông ? Là thành tây ? Mọi người mau mau chạy trốn đi.....

Nhà trọ Duyệt Lai..... Nhà trọ Duyệt Lai..... Nhà trọ Duyệt Lai bùng cháy dữ dội, điệu múa của Hỏa thần câu hồn.....

Nhà trọ Duyệt Lai ? Tề Nghiên bỗng nhiên dậm chân, cảm thấy bốn chữ này thật quen tai, hình như nghe ai đề cập qua.....

“Thiếu gia ?” Không hiểu vì sao anh đột nhiên dừng bước, Tiểu Cửu buồn bực.

Hoàn toàn không nghe Tiểu Cửu kêu to, Tề Nghiên ôm đầu suy nghĩ.....

Tại hạ Mộ Dung Tinh, người Tô Châu, gần đây lên Lạc Dương du ngoạn, nay ở tạm nhà trọ Duyệt Lai.....

Bỗng dưng một tiếng cười khanh khách xẹt ngang qua làm anh sắc mặt lập tức thay đổi.

“A Tinh !” Kinh hoảng kêu to, Tề Nghiên đột nhiên xoay người, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ba bước cũng như hai bước, lòng đầy hốt hoảng hướng cửa lớn nhanh chóng chạy đi.

“Thiếu gia !” Tiểu Cửu há hốc mồm, không biết anh trúng gì tà, quát to một tiếng không thấy anh quay đầu lập tức cũng vội vàng đuổi theo, chỉ sợ anh đêm khuya chạy loạn, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả đời cũng sẽ không tha thứ cho bản thân.

Ngọn lửa tán loạn, điệu múa của Hỏa thần vô tình nổi lên hồng quang phía chân trời vốn đã tối đen. Nhà trọ Duyệt Lai đã thành một biển lửa, đường phố bốn phía tiếng mọi người ồn ào nhanh chóng chạy trốn cùng vội vàng dập lửa.

Trong hỗn loạn, một thân ảnh không quan tâm thư đồng lôi kéo phía sau vẫn chạy tới đám cháy nóng rực trước mắt, anh sau khi lo lắng bối rối tìm không được người muốn tìm, lại thấy đám cháy rất dọa người, trái tim hoảng sợ như bị bóp nghẹn, hốc mắt nháy mắt phiếm hồng, bỗng nhiên muốn vọt vào đám cháy.

“Thiếu gia, ngài muốn làm cái gì ?” Nhanh chóng ôm lấy người, Tiểu Cửu rống to, bị anh dọa rớt nửa cái mạng.

“A Tinh..... A Tinh ở bên trong.....” Hốc mắt phiếm hồng, Tề Nghiên gấp đến độ sắp khóc, dùng sức toàn lực muốn thoát khỏi cánh tay liều chết vẫn ôm không buông của Tiểu Cửu.

“Có lẽ..... Có lẽ Mộ Dung công tử đã trốn ra rồi, chúng ta sẽ tìm tìm.....” Cố gắng an ủi, Tiểu Cửu nói gì cũng không cho anh mạo hiểm chạy vào bên trong.

“Ta mới vừa đi tìm, không có A Tinh..... A Tinh nhất định còn bên trong.....”

“Cho dù như thế cũng là mạng của Mộ Dung công tử ! Thiếu gia, tôi tuyệt không cho người dâng mạng vào đó !” Tiểu Cửu lớn tiếng rống to. Cho dù ông vua ở bên trong cũng không đáng để thiếu gia lấy sinh mệnh đi mạo hiểm a !

“Không được ! Ta không muốn A Tinh chết..... Không muốn A Tinh chết.....” Tề Nghiên từ trước đến nay luôn bị dắt mũi kéo đi lúc này lại đặc biệt cương quyết, sử dụng khí lực bú sữa mẹ cũng phải thoát khỏi sự dây dưa của Tiểu Cửu, thậm chí há to miệng, như mãnh thú không lối thoát hung tợn cắn một phát lên cánh tay hắn.

Bất ngờ bị cắn thật mạnh làm Tiểu Cửu hoàn toàn không phòng bị đau đến kêu thảm thiết, không tự giác buông lỏng tay, mà Tề Nghiên lại thừa cơ thoát khỏi kiềm chế, nhanh chóng chạy vọt vào bên trong đám cháy.

“Thiếu gia !” Mắt thấy thân ảnh anh biến mất trong đám cháy, Tiểu Cửu kinh ngạc chỉ có thể mắng một tiếng, không suy nghĩ nhiều liền chạy theo vào trong.

“Khụ khụ.....” Khói dày đặc lại rất nóng, Mộ Dung Tinh nhịn không được ho lên.

“Ô..... Tiểu thư, ngài mau chạy đi ! Đừng để ý đến em.....” Mới vừa rồi bị một gỗ bị bắt lửa rơi xuống làm chân bị thương, Hồng Đậu lúc này không thể đi, đang được dìu nhịn không được khóc lên.

“Muội đang nói ngốc cái gì vậy ?” Mộ Dung Tinh dùng sức kéo cô ấy ra khỏi cơn hỏa hoạn, nhịn không được mắng người. “Muội từ nhỏ đi theo ta, giống như thân nhân của ta, ta làm sao có thể bỏ lại muội ? Có khí lực nói những lời ngốc so với Tề Nghiên còn ngốc hơn khẳng định cũng có sức chạy ra ngoài với ta ! Đi ! Chúng ta nhất định có thể thoát khỏi trận hỏa hoạn này.”

“Ô..... Tiểu thư.....” Nghe vậy Hồng Đậu cảm động vô cùng, càng khóc thêm nhưng cũng bởi vậy mà phần khởi tinh thần, dưới sự trợ giúp của Mộ Dung Tinh, cố gắng kéo chân đau đến dường như không thể đi mà ra sức đi trước về ngọn lửa đang cháy dữ dội.

Gượng cười, Mộ Dung Tinh ngoài miệng mặc dù tự tin tràn đầy nhưng cũng vừa để ý rất rõ, khói dày đặc dường như đưa tay ra cũng không thấy năm ngón, cô vốn không thể phân biệt phương hướng, càng không biết lối thoát rốt cuộc ở chỗ nào.

Bốn phía tất cả đều là lửa nóng có thể nướng người, rốt cuộc nên chạy chỗ nào.....

Cẩn môi, cô nhịn không được lại ho lên, lúc này cánh cửa đang bốc cháy đột nhiên ngã về hướng các cô, cô sợ hãi nhanh chóng kéo Hồng Đậu, hai người ngã lăn ở bên cạnh mới thoát khỏi tai nạn.

“Hồng Đậu, muội không sao chứ ?” Ngã ngời trên mặt đất, Mộ Dung Tinh vội vàng hỏi.

“Khụ khụ..... Không, không có việc gì !” Lắc đầu, Hồng Đậu cũng bị nghẹn ho lên.

Thả lỏng, nhìn cánh cửa đang cháy trên mặt đất cách đó không xa Mộ Dung Tinh không khỏi cười khổ..... Lửa càng ngày càng mãnh liệt, khói đặc tràn ngập khó đi, không khí càng ít, hô hấp càng khó khăn, chẳng lẽ thực sự đã định trước các cô bỏ mạng trong trận hỏa hoạn này sao ?

“Ồ..... Tiểu thư..... Chúng ta không thể quay về Tô Châu sao.....” Hồng Đậu tựa như cũng cảm nhận được khả năng sống xa vời, lại nhin không được mà bật khóc.

“Ai nói ? Chúng ta nhất định có thể trở về !” Không cam lòng nhận thua như vậy, Mộ Dung Tinh nhanh chóng kéo cô ấy, tiếp tục sờ soạn đi về phía khói dày đặc, không bỏ qua cơ hội chạy trốn.

Nhưng ngay khi các cô nghiêng ngả lão đảo không đến vài bước.....

“A Tinh..... A Tinh..... Người ở nơi nào..... A Tinh.....” Từng tiếng gọi âm ỉ xuyên qua tầng tầng khói đặc, loáng thoáng truyền đến.

Mộ Dung Tinh không khỏi ngẩn người, nghĩ đến mình nghe nhầm nhưng tiếng nói mấy ngày nay rất quen thuộc lại vang lên

“..... A Tinh..... Người ở nơi nào ? Ta tới tìm người..... A Tinh.....” Thanh âm không biến mất, vẫn như cũ đang tìm người.

“Mộ Dung công tử ? Tiểu Đậu Tử ? Các người ở nơi nào.....” Một tiếng nói khác cũng nói thêm vào.

“Hồng, Hồng Đậu, muội..... muội có nghe thấy không ?” Giọng nói run rẩy, không thể tin được vào tai của mình.

“Có ! Có ! Em nghe thấy.....” Hồng Đậu cao hứng khóc lên, kích động cả người phát run.

Lúc này Mộ Dung Tinh xác định không phải mình nghe nhầm, lập tức kéo Hồng Đậu đến nơi phát ra thanh âm, đồng thời miệng lớn tiếng đáp lại

“Tề Nghiên, chúng ta ở chỗ này ! Tề Nghiên.....”

Hiển nhiên, người chỗ kia cũng nghe thấy các cô đáp lại, lập tức thanh âm vang lên từ xa đến gần, chỉ chốc lát sau, Mộ Dung Tinh chỉ thấy trong khói dày đặc đột nhiên xuất hiện hai thân ảnh, đột nhiên xuất hiện trước mặt các cô.

“A Tinh !” Vừa thấy người Tề Nghiên kích động hô to, nhanh chóng ôm cổ hân. “Người không có việc gì, thật tốt quá ! Thật tốt quá ! Ta thật là cao hứng.....”

Thình lình bị ôm lấy Mộ Dung Tinh không khỏi ngây cả người, cảm thấy nảy sinh một cảm giác kỳ lạ nhưng người còn đang trong cảnh nguy hiểm, lập tức không suy nghĩ nhiều, vội vàng cắt ngang anh. “Muốn cao hứng chờ một chút lại cao hứng, hiện tại chạy thoát quan trọng hơn a !”

“Mộ Dung thiếu gia nói đúng ! Thiếu gia, chúng ta đi nhanh đi !” Tìm được người, Tiểu Cửu vừa thấy lập tức đã biết Tiểu Đậu Tử bị thương chân liền công lên lưng, miệng lo lắng thúc giục, một chút cũng không muốn chết trong này.

“Các người từ chỗ nào vào thì chúng ta y theo đường cũ ra ngoài, mau !” Rất sợ thế lửa sẽ nhanh chóng cắt đứt đường thoát của bọn họ, Mộ Dung Tinh kéo Tề Nghiên, muốn anh chạy nhanh dẫn đường.

Tay nắm chặt lấy tay Mộ Dung Tinh, Tề Nghiên gật đầu, dẫn đầu chạy phía trước, còn Tiểu Cửu công Hồng Đậu theo sát phía sau, đoàn người chập vạt trong đám cháy chạy như điên, còn phải thỉnh thoảng né tránh vật bị cháy không ngừng rơi xuống.

Bỗng dưng một cây xà ngang đang cháy rơi xuống, bay thẳng về hướng Mộ Dung Tinh.....

“A Tinh !” Tề Nghiên mất tinh nhanh chóng đẩy cô ra, mình lại bị đánh một cái, đầu vai một trận đau, ngay cả đuôi tóc cũng bị dính lửa bốc cháy lên.

“Tề Nghiên !” Mộ Dung Tinh thét chói tai nhào tới, không để ý nóng rực cùng đau đớn mà vội vàng lấy hai tay chụp tắt đuôi tóc đang bốc cháy của anh, sắc mặt tái nhợt hoảng hốt: “Người không sao chứ ? Có sao không.....” Mới vừa rồi nhìn thấy anh bị xà ngang đang cháy đánh trúng, cả người trong nháy mắt cứng ngắc, cảm thấy ngực nhói đau không chịu nổi, cơ hồ khó có thể chấp nhận.

“Ta, ta không sao.” Đầu vai có chút đau anh vẫn lắc đầu, vội vàng hỏi lại: “A Tinh, người sao ? Người có bị bỏng không ?”

“Không có việc gì !” Lắc đầu theo, không biết là bị cay mắt hay như thế nào, Mộ Dung Tinh lại xúc động muốn khóc.

Anh, anh thế nhưng so với quan tâm mình còn quan tâm cô hơn ! Tên ngốc này..... tên ngốc.....

“Vây là tốt rồi !” An tâm, anh cười ngậy ngô.

“Ân.” Đáp nhẹ một tiếng, trong lòng biết lúc này không phải lúc cảm động, Mộ Dung Tinh dè xuống xúc động rơi lệ, muốn anh tiếp tục nhanh chóng dẫn đường chạy trốn.

Giống như chạy cả đời vậy, đang lúc Mộ Dung Tinh cơ hồ cảm thấy mình hết sức rồi cuộc không thể chạy nữa thì trong chớp mắt, cô chợt thấy trước mắt một mảnh hỗn loạn, không còn khói dày đặc cùng lửa to nữa, không khí mặc dù vẫn cực nóng nhưng cũng không giống như nóng khiến người ta bị bỏng, bên tai còn bắt chợt truyền đến thanh âm mọi người hét to dập lửa.

Hoảng hốt nhìn tất cả trước mắt mới phát hiện mình đã đứng ở giữa đường, cách nhà trọ đang cháy dữ dội mặc dù không xa nhưng vẫn có khoảng cách an toàn, thế này mới từ từ ý thức được bọn họ đã thoát khỏi vòng lửa, trốn thoát an toàn.

Hiển nhiên không chỉ là cô, ba người khác cũng vừa mới thoát, vừa mới mạo hiểm chưa lấy lại tinh thần, chỉ thấy bọn họ bị khói dày đặc hun đen cả bốn khuôn mặt, mờ mịt đưa mắt nhìn nhau, sau đó

“Oa ” Hồng Đậu trên lưng Tiểu Cửu dẫn đầu “Oa” một tiếng, vui mừng quá độ mà khóc lớn lên. “Không chết..... Chúng ta trốn thoát rồi..... Trốn thoát rồi”

Ngay sau đó, Tiểu Cửu công người cũng toàn thân rã rời ngồi tê liệt trên mặt đất, kích động khóc theo, “Trốn thoát rồi ! Trốn thoát rồi..... Ta không chết, thiếu gia cũng không chết, mọi người cũng không chết..... Chúng ta trốn thoát rồi.....”

Chỉ một thoáng, chỉ thấy hai nô bộc chân mềm nhùng ngồi dưới đất cùng ôm đầu khóc rống, lấy nước mắt chúc mừng mình nhặt về được cái mạng nhỏ.

Lúc này Tề Nghiên cũng kích động hốc mắt hồng hồng, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm Mộ Dung Tinh. “A Tinh, người không có việc gì ! Thật tốt quá, ta thật là vui.....” Ô..... Làm sao bây giờ ? Thật muốn khóc nha..... Không được ! Nhịn xuống ! A Tinh nói không được hử một chút liền khóc.

Nói thực ra tìm được đường sống trong chỗ chết, Mộ Dung Tinh chính mình cũng kích động muốn khóc nhưng nhìn thấy anh nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, bộ dáng đáng yêu cố nén không dám khóc, không biết vì sao lại bật cười.

“Tề Nghiên, người khóc đi !” Giải phóng lệnh cấm, cho phép anh khóc lớn phát tiết ra.

“Thực, thực sự có thể chứ ?” Run môi, muốn khóc nhưng không khóc mà hỏi lại. “Nếu khóc, người sẽ không để ý tới ta không ?”

“Sẽ không ! Người khóc đi !” Mộ Dung Tinh lắc đầu, hốc mắt cũng phấp phấp.

“Oa ” Được cho phép, Tề Nghiên không khách khí lập tức nước mắt ngang dọc, lên tiếng khóc lớn, thậm chí còn nhào lên ôm người, miệng không ngừng nói, “A Tinh..... A Tinh.....” Ô..... A Tinh không chết, thật tốt, thật sự rất tốt.....

Bị anh ôm Mộ Dung Tinh trong lòng lại có cảm giác kỳ lạ, nhất thời lại nói không được là cảm giác gì, nhưng không biết vì sao hốc mắt đã có chút nóng nóng, mũi ê ẩm.

“Tốt lắm ! Tốt lắm ! Ta không sao.....” Không biết là người nào đốt lại biến thành Mộ Dung Tinh đang an ủi anh, nhưng cô cảm thấy loại cảm giác này tốt lắm..... Thực sự tốt lắm.....

Sau khi khóc một hồi lâu Tề Nghiên dần dần nín khóc, buông người ra mới trẻ con lấy mu bàn tay lau đi nước mắt trên mặt, hơi giật mình nhìn Mộ Dung Tinh.

“A Tinh, mặt người đen thui.” Chỉ chỉ người nào đó trên mặt bị hun khói, Tề Nghiên rưng rưng nở nụ cười. Hi..... A Tinh mặt đen bộ dáng thật mắc cười nha !

“Người cũng vậy.” Hơn nữa anh lại vừa mới khóc lớn một trận, trên mặt vừa đen vừa trắng, quả thực giống người mặt mèo. Mộ Dung Tinh nở nụ cười tươi, kìm lòng không được đưa tay muốn lau sạch vết bẩn trên mặt anh, mà ngón tay mới chạm vào hai má của anh lập tức in lại một dấu đen thui, thế này mới nghĩ đến tay mình cũng vô cùng bẩn.

Chậm rãi thu hồi tay, cô nhin không được lại cười, mà Tề Nghiên thấy thế cũng ngốc nghếch cười theo.

Chỉ thấy hai người nhìn nhau không nói gì nở nụ cười một hồi, Mộ Dung Tinh thế này mới nhẹ giọng hỏi: “Tề Nghiên, người sao có thể tới nơi này ? Lại sao có thể chạy vào đám cháy ?” Rất nguy hiểm, chẳng lẽ anh không biết ?

“Nổi lửa to, tới tìm người, tìm không thấy, không muốn người chết, cứu người.” Anh vẻ mặt nghiêm túc, câu chữ mặc dù đơn giản nhưng cũng có thể làm cho người ta vừa nghe liền sáng tỏ.

Đúng vậy ! Người ở tại nhà trọ Duyệt Lai này anh cũng chỉ quen cô, ngoại trừ tìm cô thì anh sao có thể đến ? Sớm nên biết đến, chính là.....

Anh vì sao phải làm như vậy ? Tên ngốc này có suy nghĩ gì ? Cuối cùng là có suy nghĩ gì a.....

Tâm tình có chút kích động, có chút cảm động, còn có càng nhiều, càng nhiều cảm xúc nói không nên lời toàn bộ kìm nén trong ngực, khiến cô cảm thấy cả trái tim rất vui..... rất vui.....

“Người thật ngốc.....” Chỉ một câu, ngực nóng lên, hốc mắt chua xót đột nhiên không hề báo động trước mà rơi nước mắt, cô đã nói không nên lời kích động cùng cảm động trong lòng.

Anh rất ngốc, thực sự rất ngốc a ! Có ai sẽ vì bằng hữu quen biết chưa lâu mà dùng cảm quên mình chạy vào đám cháy đang bùng cháy dữ dội cứu người hay không ? Nhưng anh vì cô mà làm như vậy ! Thật là khờ, không phải sao ?

Thật sự là một tên ngốc nhưng là người tính tình hồn nhiên, khắp thiên hạ cũng không có người nam nhân nào giống anh đối xử với cô như vậy.....

Nghĩ đến đây Mộ Dung Tinh ngực ần ần rung động, chỉ cảm thấy có dòng nước ấm áp lại ngọt ngào lặng lẽ chảy trong lòng, cô nhin không được hai mắt đăm đăm nhìn anh, tim đập mạnh loạn nhịp, con sóng trong lòng vô cùng mãnh liệt.....

Cô vốn đã hạ quyết tâm cả đời này cũng không lập gia đình, thậm chí dự định sáng sớm ngày mai đưa ra yêu cầu thứ hai với anh, sau đó liền trở về Tô Châu, bắt đầu cuộc sống tự do tự tại. Nhưng tối nay, tên ngốc này dùng cả mạng mình bảo vệ cô thật sự làm cho lòng của cô dao động !

Đáng giận ! Bị tên ngốc này hủy kế hoạch dự định của cô nhưng cô lại cảm thấy rất vui..... Thực sự rất vui.....

“Đừng khóc ! A Tinh, đừng khóc ! Cứu người, không ngốc ! Đừng khóc.....” Tề Nghiên lắc đầu thật mạnh, kiên trì mình cứu Mộ Dung Tinh là quyết định rất chính xác.

Nghe vậy cô rưng rưng bật cười, sau khi dò xét anh thật lâu, rốt cục sâu kín hỏi: “Vì sao mạo hiểm tính mạng tới cứu ta ? Người có thể sẽ bị lửa to thiêu chết, biết không ?”

“A Tinh rất tốt với ta, không muốn người chết..... Không muốn người chết.....” Anh nhếch miệng cười ngây ngô, chỉ biết lặp lại câu “Không muốn người chết”.

“Nếu chết thì sao ? An toàn của mình quan trọng hơn, người hiểu không ?” Hơi giận anh không lo đến an toàn của mình, Mộ Dung Tinh cố ý trêu chọc giả vờ giận chất vấn.

“Không hiểu !” Lắc đầu, không hiểu hần vì sao lại tức giận, Tề Nghiên vẻ mặt đau khổ, ủy khuất lấy ngón tay chỉ ngực mình. “Không muốn người chết..... Nơi này sẽ rất đau, thật là khó chịu, không muốn người chết.....”

Nghe anh dùng từ ngữ đơn giản thẳng thắn hình dung cảm giác của mình, Mộ Dung Tinh không khỏi cả người chấn động, muốn cười nhưng lại rơi lệ, không e dè đưa tay dán lên ngực anh, cảm nhận được nhịp tim đập mạnh của anh.

“Hiện tại, nơi này còn đau không ?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Không đau ! Người không có việc gì, không đau, không khó chịu.” Ngốc ngốc cười.

Chỉ cảm thấy nội tâm nơi nào đó vì lời anh nói mà như nhũn ra, Mộ Dung Tinh về mặt phức tạp nhìn anh, trong lòng suy nghĩ.....

Anh thật thà hồn nhiên, cô khôn khéo quyết đoán; Anh yếu thế nghe lời, cô cường thế ra lệnh; Anh trong sáng như chim bồ câu trắng, cô mạnh mẽ như chim ưng, mọi thứ giữa bọn họ thật sự bổ sung rất phù hợp !

Nếu gả cho anh, thứ nhất, không chỉ cha có thể đối với Tề gia giữ đúng lời hẹn; Thứ hai, lấy anh hồn nhiên khờ ngốc, không có nam tử thói đời “Nữ tử không tài đó là đức” đợi người khác dè bủ, khẳng định tương lai cũng sẽ không ra điều quy tắc hạn chế với cô, có thể để cho cô như ngày trước tùy hứng mình, phát huy tài năng, phải không ?

Nói sau, Tề gia gia nghiệp to như vậy, theo tính anh là không có khả năng tiếp nhận nên Tề bá bá hẳn là rất hy vọng có thể có “người một nhà” có thể tiếp tục gia nghiệp đi !

Cho nên gả cho anh tựa như một viên đá ném trúng nhiều con điều ! Quan trọng nhất là..... cô động lòng với anh !

Thương nhân vốn tính toán ra toàn bộ lợi và hại, phát hiện mình nếu gả cho anh thật sự một vốn bốn lời, chiếm rất nhiều tiện nghi, lập tức không khỏi nở nụ cười, trong lòng liền có quyết định. “Tề Nghiên, người muốn lấy vợ không ?”

“Vợ, lấy vợ ?” Không hiểu vì sao đề tài này đột nhiên xuất hiện, Tề Nghiên gương mặt đỏ lên. “Ta..... Ta không biết.....”

“Nếu người vợ kia giống ta, người có thích không ?” Tuy rằng cảm thấy anh mặt đỏ thật sự khiến người ta trêu mến nhưng vẫn cứng rắn ép hỏi.

“Giống, giống A Tinh ?” Ánh mắt sáng lên, gật đầu như gà con mổ thóc. “A Tinh rất tốt với ta, ta thích A Tinh, vợ giống A Tinh rất tốt.....”

Nghe vậy Mộ Dung Tinh mỉm cười. “Tề Nghiên, người đã cứu ta, hiện nay, ta cho người một hứa hẹn, mặc kệ là gì chỉ cần người nói, ta đều đáp ứng.” A..... Cược đi ! Nếu anh đưa ra lời cô muốn nghe, vậy chứng tỏ bọn họ..... thật sự có duyên phận !

“Hứa hẹn ?” Anh ngẩn ngơ, suy nghĩ không xoay chuyển.

“Đúng ! Hứa hẹn.” Nhẹ giọng cười, “Người trong lòng có hy vọng gì không ?”

Gãi đầu, hẳn nghe hiểu nhưng lại có chút thẹn thùng. “Hy vọng gì cũng đều có thể ?” Hi..... Anh chỉ hy vọng A Tinh một chuyện !

“Àn !”

“Vây..... Ta đây hy vọng..... Hy vọng.....” Đỏ mặt, e lệ trộm dò xét Mộ Dung Tinh, cuối cùng rốt cuộc cố lấy dũng khí lớn tiếng nói: “Hy vọng A Tinh vĩnh viễn cùng ta một chỗ, mỗi ngày có thể thấy người !” Nói xong, anh thở mạnh, nhếch miệng cười hồn nhiên.

“A.....” Cười khê ra tiếng, Mộ Dung Tinh bí ẩn xem xét anh. “Tề Nghiên, người một chút cũng không ngốc !” Có thể đưa ra hy vọng này, nói một câu mà cô muốn nghe nhất, sao có thể ngốc đây ?

“A ?”

Không nhìn anh về mặt mờ mịt khó hiểu, Mộ Dung Tinh mím môi mỉm cười, ở trên người sờ sờ, phát hiện bởi vì thoát tội nên toàn bộ gia sản đều bị thiêu rụi trong đám cháy, chỉ còn sót lại búp bê gốm sứ trước khi đi vào giấc ngủ đã ôm vào lòng.

“Tề Nghiên, này cho người.” Không nói hai lời, đem búp bê gốm sứ đưa cho anh.

“Cho ta ?” Sau khi nhìn búp bê gốm sứ bộ dáng đáng yêu, Tề Nghiên rất vui vẻ nhận lấy. “Cám ơn !”

“Người đâu ?” Hỏi lại.

“Ta ?”

Thấy anh mê mẩn không hiểu, Mộ Dung Tinh đơn giản tự mình ra tay, trên người anh sờ sờ, cuối cùng lấy miếng khóa vàng có khắc “sống lâu trăm tuổi” trên cổ anh đoạt lấy, trực tiếp đeo trên cổ mình.

“A Tinh, kia, đó là của ta.....” Giọng đầy ủy khuất nhưng lại không dám ra tay cướp về. Ô..... Làm sao bây giờ ? Đó là vật từ nhỏ mang trên người, cha mẹ nói không thể lấy xuống !

“Ta đưa người cái đó, người không nên đáp lễ sao ?” Liếc ngang.

“Nên, nên mà !” Bị trừng như vậy sao còn dám hai lời.

“Đứa ngốc !” Vỗ vỗ hấn, Mộ Dung Tinh nở nụ cười. “Đây là tín vật của chúng ta a!”

“Tín vật ?” Không hiểu.

“Àn ! Tín vật ta đáp ứng vĩnh viễn ở cùng người.”

“Phải không ?” Tề Nghiên nghe xong cũng không ủy khuất, hai mắt phát sáng, khóe miệng lập tức cười đến mang tai. “Một cái có đủ không ? Còn muốn thêm không ?” Vừa nói vừa lấy ra ngọc bội trên người, rồi từng vật nhỏ đáng giá trên người.

“Một cái là đủ rồi !” Không biết nên khóc hay cười, cô vội vàng muốn anh đem cất lại những thứ kia. Mộ Dung Tinh nhìn trận lửa to vẫn còn kéo dài, không khỏi thở dài. “Tề Nghiên, ta có chuyện muốn người giúp đỡ.”

“Được ! Ta giúp người !” Cũng không hỏi là chuyện gì, miệng lập tức đáp ứng.

“Người..... Quên đi !” Rất muốn giáo huấn anh mọi việc đều phải làm rõ rồi mới đáp ứng người khác nhưng sau khi nhìn gương mặt ngây thơ vô tâm của anh, lập tức nhụt chí, hết cách cười khổ, “Người có bạc không ? Cho ta mượn chút ngân lượng đi !”

Ai..... Thực thảm ! Tất cả tiền bạc đều bị trận lửa thiêu sạch, người không có đồng nào, cô không cách nào quay về Tô Châu thực hiện lời hứa vĩnh viễn ở cùng anh

8. Chương 5

Chương 5

Dinh thự Mộ Dung phủ Tô Châu

“Con muốn gả vào Tề gia ?!”

Một tiếng thét chói tai không dám tin trong đại sảnh Mộ Dung phủ chợt vang lên, Mộ Dung phu nhân suy yếu như sắp té xỉu, may mắn Mộ Dung lão gia nhanh tay lẹ mắt, vội vàng đem người bên gối đỡ ngồi xuống để bà có thể vuốt ngực thở gấp, thuận tiện đè nén cơn sợ.

“Mẹ, có chuyện từ từ nói, mẹ không cần..... kích động như vậy.” Mộ Dung Tinh âm thầm nhin cười, tuy biết mẹ không thể bình tĩnh chấp nhận quyết định của mình nhưng không cần vừa mới nói ra khỏi miệng liền biểu hiện “phấn nộ” như thế chứ !

Mất thấy con gái vừa mới về nhà còn chưa kịp cao hứng tán gẫu thì đã bị cô ném ra quyết định làm cả kinh suýt ngã té xỉu, Mộ Dung phu nhân chỉ có thể yếu ớt vô lực nhìn vị hôn phu, muốn ông tốt xấu cũng phải cố gắng làm người cha có trách nhiệm một chút, ngăn cản con gái lấy hạnh phúc cả đời ra nói đùa.

Mộ Dung lão gia thật đúng là vừa vui vừa lo. Vui là, con gái nguyện gả vào Tề gia, tuân theo ước định năm đó, không phá hỏng giao tình năm đó của hai nhà; Lo là, nếu thật phải đem con gái gả cho tên ngốc, ông làm cha sao có thể yên tâm đây ?

Nhưng con gái ông từ trước đến nay mọi việc tự có chủ kiến, lần này lên Lạc Dương là muốn biết rõ con Tề gia có phải thật sự là tên ngốc hay không, không dự đoán được trở về nhà liền lập tức tuyên bố nguyện gả vào Tề gia, hay là.....

Nghĩ đến đây, Mộ Dung lão gia nét mặt già nua sáng ngời, đầy chờ mong vội hỏi: “Con gái a ! Chẳng lẽ công tử Tề gia không phải là tên ngốc, nhân phẩm còn vô cùng tốt ?” Cho nên mới làm cho con gái bảo bối nguyện ý lập gia đình ? Nếu thật sự là như vậy, vậy quá được rồi !

Nhìn thấu tâm tư cha mình, Mộ Dung Tinh không khỏi mỉm cười. “Tề Nghiên là tên ngốc hay không tùy thuộc vào cách nhìn của mỗi người.” Trong mắt người khác anh có lẽ là tên ngốc nhưng trong mắt cô cô lại cảm thấy anh ngây thơ không giả tạo, là nam tử đáng yêu nguyện đem tính mạng bảo vệ mình.

Lời này vừa nghe liền biết chuyện này không tốt đẹp như mình muốn, Mộ Dung lão gia trên mặt liền suy sụp, càng nghĩ càng thêm cân nhắc, vẫn cảm thấy con gái bảo bối có vẻ quan trọng hơn.

“Con gái a.....” Chà xát tay mập mập, cười gượng nói: “Nếu công tử Tề gia thật sự là tên ngốc vậy con còn gả hẳn làm gì ? Nếu con bán khoản giao tình của cha và Tề bá bá mà tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, vậy cha ngay cả lão huynh đệ cũng không cần, cũng không muốn phá hủy hạnh phúc cả đời của con a ! Đừng gả ! Đừng gả !” Ô..... Tề gia lão ca, tiểu lão đệ nói trước một tiếng xin lỗi với ca a !

“Đúng vậy ! Đúng vậy !” Đồng ý dứt khoát gật đầu, Mộ Dung phu nhân vô cùng vừa lòng câu cuối cùng của vị hôn phu, nghe rất lọt tai.

Mắt thấy song thân “cùng chí hướng”, Mộ Dung Tinh không khỏi nhin cười. “Cha, mẹ, Tề Nghiên hẳn không phải như hai người tưởng tượng.....”

“Tên ngốc chính là tên ngốc, không phải dạng đó thì có gì khác biệt ?” Còn chưa nghe hết, Mộ Dung phu nhân liền cắt ngang cô, đồng thời vô cùng khó hiểu. “Tinh nhi, con sao lại thế này ? Sao từ Lạc Dương trở về tâm tư liền thay đổi vậy ?”

“Không giống !” Mộ Dung Tinh mỉm cười, đáy mắt lại lóe lên kiên quyết vô cùng sáng rọi.

Mộ Dung lão gia thấy cô bình tĩnh như vậy cảm thấy không khỏi dao động. Ai..... Ông làm cha so với làm mẹ còn hiểu con gái hơn, đặc biệt hiểu rõ con gái từ nhỏ suy nghĩ đã rõ ràng, cá tính thẳng thắn quả quyết, làm việc có trật tự, trước khi quyết định chuyện gì luôn đem toàn bộ lợi hại liên quan suy nghĩ thấu đáo, nếu không phải thân là con gái, quả thực so với cha là ông còn thích hợp làm thương nhân hơn.

Mà thương nhân điểm cơ bản nhất chính là tuyệt không làm buôn bán lỗ vốn !

Con gái đi một chuyến Lạc Dương trở về liền quyết định muốn gả cho con ngốc Tề gia, sau này trải qua cuộc sống vợ chồng ra sao cô khẳng định sớm đã nghĩ cận kề, trong lòng nhất định có cách nhìn khác với người bên ngoài nên mới kiên trì muốn gả cho người mà mọi người đều thấy là tên ngốc !

Nghĩ đến đây ông không khỏi đau đầu..... Ai, theo lý trí, ông rất tin ánh mắt của con gái nhưng trên mặt tình cảm..... Đau đầu ! Thật khiến cho người ta đau đầu mà !

Hiểu cha không ai ngoài con gái ! Liếc thấy mặt ông nhíu lại, Mộ Dung Tinh liền biết cha dao động, lập tức xuất ra một chiêu cuối cùng. “Cha, mẹ, hai người nên rõ tính của con, tuyệt sẽ không có quyết định làm tổn hại đến mình, hơn nữa.....” Cánh môi giương lên, trưng ra một nụ cười gian xảo.

“Như thế nào ?” Vợ chồng Mộ Dung trăm miệng một lời, sợ nhất con gái lộ ra loại tươi cười này. Bình thường con gái cười như vậy thì chứng tỏ mọi chuyện đã dứt khoát, tuyệt không cho phép thay đổi.

“Hơn nữa con cùng Tề Nghiên đã trao đổi tín vật đính ước, cùng Tề gia định ước không phải chuyện vô căn cứ, mà quả thật đã hứa với nhau cả đời, không thể chối cãi.” Nhẹ nhàng bâng quơ nhưng lại khiến cho hiệu quả vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ thấy Mộ Dung phu nhân nhất thời hơi thở lại không thông, thiếu chút nữa bất tỉnh. Ngược lại Mộ Dung lão gia vô cùng bình tĩnh, sau khi nhìn cô một lúc lâu, rốt cục nhin không được thở dài.

“Con gái a ! Cha chỉ hỏi con, việc quyết định này sẽ khiến mình hạnh phúc sao ?”

“Đúng vậy, cha.” Tự tin cười, biết cha trong lòng đã muốn đáp ứng rồi. Mà chỉ cần chuyện cha đáp ứng, mẹ cho dù nếu không nguyện, ồn ào một thời gian cũng phải chịu !

A..... Mộ Dung gia bọn họ a ! Bình thường nhìn như cha sợ mẹ, hết thấy nghe mẹ nhưng một khi gặp phải đại sự, cha nếu kiên quyết, mẹ chỉ có yếu đuối ngoan ngoãn thuận theo.

“Ta hiểu.” Gật đầu, Mộ Dung lão gia tin quyết định của con gái mình. “Ta sẽ viết một lá thư, mời Tề lão ca chuẩn bị tiền đến đón dâu.”

“Cám ơn cha !” Đôi mắt đẹp chớp động ý cười, Mộ Dung Tinh thuận tiện nhắc nhở, “Đúng rồi ! Trong thư cần phải mời Tề gia trong vòng nửa tháng phải đem con cưới vào cửa.”

“Vì sao ?” Mộ Dung lão gia thật buồn bực, ai oán con gái đã vậy còn vợ vã xuất giá, một chút cũng không thông cảm làm cha mẹ sẽ luyến tiếc, ô.....

“Bởi vì con đáp ứng người !” Mím môi cười, nghĩ đến hơn nửa tháng trước, người nào đó khi biết cô phải về Tô Châu đã suýt nữa gây ra mưa to, mãi đến khi cam đoan với anh hai tháng sau nhất định sẽ lại về Lạc Dương tìm anh, mặt khóc lóc thảm thiết thế này mới nín khóc mỉm cười !

A..... Cô đáp ứng quỷ thích khóc kia rồi, cũng không thể bèo nhờ nuốt lời a !

Hiếm khi thấy cô cười dịu dàng đến như thế, Mộ Dung lão gia đang muốn truy vấn cô đáp ứng với ai rồi, bỗng dưng, người kia nghe hai cha bọn họ tựa như đã quyết định cùng với Tề gia đám hỏi, người này rốt cục nhận không được lên tiếng khóc lớn

“Oa ta không muốn con gái gả cho tên gốc a.....”

Nửa tháng sau

Tiếng kèn, tiếng trống vang rung trời, đội ngũ đón dâu thật dài dẫn theo kiệu hoa đỏ thắm, một đường dọc theo đường lớn chậm rãi đi tới, ngã tư hai bên đường đầy quần chúng xem náo nhiệt. Hôm nay thành Lạc Dương náo nhiệt vì nhà giàu nhất Lạc Dương Tề gia lòng lấy đại danh hôm nay có chuyện vui !

Đúng vậy ! Con gốc Tề gia nổi danh hôm nay phải cưới vợ !

Dưới tình huống người nào đó vừa khóc vừa làm ầm vừa thất cổ cũng không có hiệu quả, Tề gia ở Lạc Dương cùng Mộ Dung gia ở Tô Châu kết làm thông gia !

Sau khi nhìn kiệu hoa đỏ thắm, một xe lại một xe của hồi môn đếm cũng không đếm xuể, dân chúng Lạc Dương vây xem xem náo nhiệt cười trộm nói nhỏ

“Là khuê nữ gia đình thế nào lại nguyện ý gả cho tên gốc ?” Tam cô tuyệt.

“Nghe nói là khuê nữ Mộ Dung gia, phú thương ở Tô Châu !” Lục bà sốt ruột bổ sung.

“Phú thương ở Tô Châu ? Nếu không phải người nghèo khổ thì sao lại để cho con gái gả cho tên gốc ? Cũng không phải cuộc sống gặp khó khăn mà phải bán con gái để mưu sinh !” Lưỡi dài lắc đầu khó hiểu.

“Nghe nói là từ nhỏ đã đính hôn ước rồi ! Ta nói này con Tề gia tuy gốc nhưng mạng so với chúng ta lại tốt hôn ! Đừng nói ra đời trong cẩm y ngọc thực, không lo ăn mặc, gia sản Tề gia tám đời cũng xài không hết. Ngay cả vợ cũng may mắn từ nhỏ đã đính ước, hoàn toàn không cần sợ không có nương nào muốn gả ! Ai..... Sao ta không có vận mệnh tốt như vậy chứ ?” Vương lão ngũ chưa xót ai oán.

“Ta nói này cũng là do Mộ Dung gia giữ chữ tín, nếu là ta, nhất định sẽ rút lại việc hôn nhân này, nói cái gì cũng không đem con gái gả cho tên gốc !” Đại thẩm cách vách giọng the thé nói.

“Như thế.....”

Chỉ một thoáng, tiếng mọi người gật đầu tán thành không dứt, nhưng tốc độ kiệu hoa đỏ thắm cũng không vì mọi người xì xào bàn tán mà hơi chậm lại. Không bao lâu đã đến trước cổng lớn Tề gia giăng đèn kết hoa, càng đông quần chúng tham gia náo nhiệt hơn.

“Tân nương tử đến đây ! Tân nương tử đến đây.....” Tám người khiêng kiệu hoa mới dừng lại, nô bộc canh giữ bên ngoài Tề gia liền hớn hờ kêu to chạy vào trong. Không bao lâu, vợ chồng Tề thị cùng chú rể trong vòng vây của nô bộc nghênh đón ra cửa.

Trong tiếng pháo đình tai nhức óc, chỉ thấy Tề phu nhân cười khanh khách ở bên tai chú rể y bào đỏ thẫm nói nhỏ, đồng thời đẩy anh một cái. Trong tiếng cười trộm của mọi người, chú rể ngốc ngốc cước bộ lảo đảo đi tới trước kiệu hoa.

Gãi đầu, chú rể khờ ngốc tựa như có chút không biết làm sao, lập tức nhớ tới mẹ đã dặn, nhắc chân đá giá kiệu một cái, tượng trưng cho nghi thức đối với tân nương mới gả ra oai phủ đầu, lập tức xoay người xốc lên màn kiệu, đem một đầu quả cầu đỏ giao cho tân nương tử.

Khi anh đang chuẩn bị dắt tân nương tử ra kiệu, không nghĩ tới nửa cái đầu của mình đã tiến vào bên trong kiệu, còn chưa kịp rời khỏi đã vội vàng muốn rất đứng dậy. Vì thế chợt nghe “Bịch” một tiếng, đầu chú rể bị đụng vào mép cửa kiệu mà đau đến oa oa kêu thảm, bị kịch liền xảy ra như vậy.

Thoáng chốc, chúng nô bộc Tề gia đều rối rít che mặt không đành lòng nhìn, mà quần chúng vây xem lại bất ngờ cười to.

Ôm đầu đau đến choáng váng, chú rể ngẩn lệ, dưới sự trợ giúp ủa lên giúp giải vây của song thân cùng nhóm nô bộc, cuối cùng dắt theo tân nương tử đầu đội mũ phượng vào cửa.

Mà ngay khi Tề gia đem tân nương tử đón vào cửa, trong đám đông chật chội có mấy thư sinh cố ý đến chế giễu, tiếng cười châm biếm từ miệng bọn họ vang lên

“Ông trời của ta a ! Tên ngốc Tề Nghiên này nói không chừng ngay cả gì là thiên địa âm dương cũng đều không hiểu, này không phải rõ ràng đập chà đập khuê nữ người ta sao.....” Thư sinh béo cố ý giả vờ về mặt thương hại.

“Đúng vậy ! Nhưng Mộ Dung gia Tô Châu cũng là người nhà giàu có, sao có thể nguyện ý đem con gái gả cho tên ngốc ? Tân nương tử sẽ không phải xấu như Chung Vô Diệm, không ai chịu cưới nên mới đành chịu gả cho tên ngốc ?” Thư sinh gầy không tin đang yên lành có cô nương nguyện gả cho tên ngốc, chỉ có thể đoán như thế.

“Chắc ! Chỉ nhìn của hồi môn này, cho dù là xấu như Dạ Xoa ta cũng nguyện cưới a !” Thư sinh mắt tam giác gia cảnh chỉ có thể coi là không có khó khăn, vừa thấy vài xe kéo của hồi môn theo sau kiệu hoa không khỏi có chút chua xót, cuối cùng, còn hỏi ngược lại thư sinh bên cạnh sắc mặt vàng như nến. “Hoài Sinh, người nói cái tên ngốc Tề Nghiên kia mọi thứ so ra kém hơn chúng ta, nhưng vận mệnh lại hết lần tới lần khác tốt hơn chúng ta, toàn bộ may mắn đều bị hắn chiếm hết, ngay cả lấy vợ cũng có thể lấy về thiên kim tiểu thư gia thế tốt, còn mang đến nhiều của hồi môn như vậy, thật khiến người ta tức giận, đúng không ?” Ai..... Ông trời cũng không thể bắt công như vậy, toàn bộ mọi chuyện tốt đều dừng trên đầu một người, không khỏi cảm thấy không thể nào nói nổi.

Nghe vậy, Trương Hoài Sinh xấu hổ cười. “Đừng nói Tề Nghiên như vậy, hắn ngốc cũng không phải mình nguyện ý.....”

“Ai nha ! Trương huynh, người chính là người tâm tính thiện lương.....” Lập tức, chúng thư sinh lại cảm thán lại nói lời kính phục cuộn cuộn không dứt như sổ lông.

Nghĩ đến mình không có đầy bụng văn tài lại nghèo trắng tay, đừng nói lấy thê tử dịu dàng hiền thực, chỉ riêng việc muốn lấp đầy bụng cũng có vấn đề. Trương Hoài Sinh không khỏi ngơ ngẩn nhìn Tề gia vô cùng náo nhiệt, đáy lòng lại ẩn ẩn cảm xúc khác thường.....

“Uy ! Tề gia thiết lập ngoài phủ những mâm tiệc, hoan nghênh mọi người tiến vào ăn uống tiệc tùng, mọi người cùng đi đi!” Bỗng dưng, thư sinh béo nhìn mọi người vốn vây xem náo nhiệt đều chen lấn đi ăn hỉ yến kia, không khỏi thèm ăn mời mọi người cùng đi hưởng dụng.

Hắc ! Tề gia là nhà giàu nhất Lạc Dương, cho dù chỉ là thiết lập ngoài phủ, để cho người qua đường lui tới thưởng thức tiệc rượu, nói vậy những món ăn cũng sẽ không kém đến nỗi nào !

“Này, này không tốt ! Chúng ta cũng không chuẩn bị quà mừng.....” Trương Hoài Sinh tự nhận không có chuẩn bị quà, cũng chú ý khí phách, vẫn cảm thấy không tốt khi cùng một đồng người buôn bán nhỏ không biết chữ chen chúc trong cùng một chỗ tham lam ăn uống miễn phí, thật mất phong độ người có học.

“Này có gì không tốt ? Tốt xấu gì chúng ta cũng được xem là đồng môn của Tề Nghiên, ăn một bữa tiệc rượu của hắn cũng chả là gì !” Thư sinh béo cũng không cho rằng có gì không đúng, cười hớ hớ phản bác.

Lập tức, chỉ thấy mọi người liên tục gật đầu, ba chân bốn cẳng kéo Trương Hoài Sinh hướng vào tiệc rượu chật ních người.

Thoáng chốc, chỉ thấy mới vừa rồi nhóm thư sinh còn cười châm biếm người, lúc này lại vui vẻ chen chúc vào tiệc rượu của người bị cười mà ăn uống chùa.

Ban đêm, gió lạnh đưa tới tiếng ồn ào náo nhiệt của quan khách ở đại sảnh, nhưng trong tân phòng, mũ phượng nạm ngọc trai trên đầu tân nương tựa như nặng ngàn cân, không chỉ có vai gáy đau nhức, khuôn mặt xinh đẹp dưới khăn voan đỏ cũng là vẻ mặt vô cùng nhàm chán.

Chờ, chờ, cô giống nghĩ đến cái gì, tiếng nói nhẹ nhàng gọi người

“Hong Đậu ?”

“Tiểu thư, có gì cần dặn ?” Hong Đậu đi theo cửa hồi môn tới lập tức nhanh chóng nhích lại gần, cười meo meo hỏi chủ tử có gì cần ?

“Muội không cần ở chỗ này đợi cùng ta, trước đi xuống nghỉ ngơi đi !”

“A ? Nhưng mà.....”

“Không cần nhưng mà.” Một lời cắt ngang, Mộ Dung Tinh lời có ý cười. “Muội nếu ở đây, đợi lát nữa Tề Nghiên tiến vào khẳng định nhận ra muội, ta không muốn mất đi niềm vui dọa hắn nhảy dựng.”

“Nói như vậy cũng là đúng !” Phúc xích cười, Hong Đậu cuối cùng hiểu được tâm tư chủ tử, lập tức không hề kiên trì. “Tiểu thư, tôi đi xuống đây !”

“Uhm.” Khăn voan đỏ trên trán nhẹ lung lay, lập tức một tiếng mở cửa rất nhỏ vang lên đóng lại, chắc là Hong Đậu rời khỏi.

Một mình đợi một lát lại thấy nhàm chán thăm mắng Tề Nghiên lẽ mề còn chưa còn tới, khi cô mệt mỏi muốn sớm lấy mũ phượng nặng nề xuống thì một thanh âm tha thiết dặn dò đột nhiên từ xa đến gần từ ngoài cửa truyền đến, không lâu sau, tiếng bước chân lộn xộn đã đứng trước tân phòng.

Nghiêng tai lắng nghe, hóa ra là vợ chồng Tề thị bỏ rất đông khách bên ngoài, lo lắng cùng con đến trước tân phòng, trong miệng luôn mãi nhắc nhở, dặn anh đợi lát nữa nên làm động tác nào.

Trong phòng, Mộ Dung Tinh nghe được liên tục cười thầm, cha mẹ chồng này đúng là không tin tưởng con gái, không biết cần dặn dò bao lâu ?

Thật vất vả, tiếng dặn cùng tiếng bước chân đi xa rồi cuộc biến mất, “Y nha” một tiếng, cửa phòng khẽ mở lại đóng lại, nam nhân vật chính đêm động phòng hoa chúc cuối cùng thu hoạch.

Gãi đầu vẻ mặt không biết làm sao, Tề Nghiên sợ hãi đi đến trước mặt tân nương tử mũ phượng khăn quàng vai, trong lòng phảng phất do dự lo âu.....

Ngô..... Làm sao bây giờ ? Vì sao đêm nay cùng với người không biết này cùng nhau ngủ ? Anh luôn luôn ngủ một mình a ! Cha mẹ nói sau khi cưới vợ, về sau mỗi ngày đều phải cùng vợ ngủ, vậy..... vậy anh có thể không cần cưới được không a ?

Nửa tháng trước, chẳng biết tại sao bị báo là phải cưới vợ, tiếp theo Tề Nghiên liền thoáng như con rối mặc người ta sắp xếp, con người đen vô tội kinh ngạc xem xét “người tương lai phải cùng nhau ôm ngủ”, trong lòng thật sự phiền não.....

“Phát gốc cái gì ? Còn không mau kéo khăn trùm đầu !” Dưới khăn trùm đầu che phủ, Mộ Dung Tinh ánh nhìn có hẹn chế nên chỉ có thể nhìn thấy anh ngồi đứng bất động hai chân trước mặt mình, đợi cả buổi không thấy anh có hành động, dưới sự đau nhức của cổ và gáy, không khỏi tức giận mắng chửi.

Thật là ! Tề Nghiên tên ngọc này đến rồi cuộc đang kéo dài cái gì ? Anh nếu không đến kéo khăn trùm đầu xuống, để cho cô gỡ mũ phượng trên đầu xuống, vậy đừng trách cô đoạt đi quyền lợi chú rể của anh mà tự mình vén lên !

“A !” Chợt nghe tân nương tử im lặng không nói đột nhiên không kiên nhẫn mở miệng quở trách, Tề Nghiên bị dọa nhảy dựng, lập tức nghĩ đến mới vừa rồi cha mẹ nói sau khi vào phòng, trước cầm lấy đòn cân vén khăn trùm đầu lên. Trong lòng nhất thời hoảng hốt, không chú ý thanh âm tân nương tử thật sự rất quen tai, giống ruồi bọ không đầu tìm đòn cân khắp nơi, trong miệng bối rối kêu, “Ồ nơi nào ? Đòn cân đâu ? Ở nơi nào.....”

Này ngọc qua..... Tuy rằng không nhìn thấy nhưng chỉ cần tưởng tượng cũng biết anh lúc này bộ dáng ngọc chạy loạn chung quanh, Mộ Dung Tinh không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.

“Tìm xem có ở trên bàn hay không ?” Tuy rất muốn tiếp tục cười anh nhưng vì nghĩ cho cổ và gáy mình khó chịu, đành phải lên tiếng nhắc nhở.

Nghe vậy, theo bản năng quay đầu hướng nhìn trên bàn, đòn cân bọc giấy đỏ quả thực ngay trên bàn, Tề Nghiên nhanh chóng đi qua cầm lấy, cao hứng kêu lên: “Ta tìm được rồi ! Ta tìm được rồi ! Thực sự ở trên bàn.....”

“Tìm được là tốt rồi, mau tới giúp ta vén khăn trùm đầu lên.” Quá mức hiểu anh một khẩu lệnh một động tác, với tính cách mặc cho người ta nắm đi, Mộ Dung Tinh lập tức hạ mệnh lệnh.

“Nga !” Tề Nghiên quả nhiên nghe lời, nhanh chóng cầm đòn cân vén khăn đỏ lên, thoáng chốc, lộ ra khuôn mặt đã quen thuộc lại luôn nhưng nhớ đột nhiên đang cười đập vào mắt, làm cho anh không khỏi ngẩn người, rất chần chờ, “A Tinh ?”

“Đúng vậy !” Vừa thấy anh bộ dáng ngọc, Mộ Dung Tinh không khỏi mừng rỡ, không cây quạt trong tay nên đành phải lấy lòng bàn tay đánh lên trán anh, nhe răng cười. “Chính là ta.”

Động tác quen này vừa ra, lập tức khiến Tề Nghiên hoàn hồn, đồng thời xác nhận cô chính là A Tinh mình đã mong rất lâu, nhất thời kinh hãi ôm nhào lấy, làm cô ngã ở trên giường.

“A Tinh, nàng đã trở lại, không có quên ta, ta rất nhớ nàng.....” Còn không có nghĩ đến phải nghi ngờ cô sao đột nhiên từ nam biến thành nữ, cũng không nghĩ tới cô sao lại có thể biến thành tân nương tử, Tề Nghiên chỉ lo vui vẻ kêu to, hoàn toàn không biết mình đang có tư thế vô cùng ám muội đem cô đặt dưới thân.

Không dự đoán được anh lại mạnh như vậy, Mộ Dung Tinh bị đâm thiếu chút nữa đón không được, chỉ cảm thấy một trận choáng váng, nghe thanh âm anh hưng phấn oa oa kêu thật vất vả cuối cùng cũng chậm rãi khôi phục thần trí, nhưng cũng đồng thời giật mình thấy tư thế anh đang đè nặng lên mình, gò má trắng mềm không khỏi đỏ lên.

“Tề Nghiên, chàng thật nặng, đừng đè ta !” Trùng mắt xấu hổ đẩy ra.

“Nga !” Vội vàng đứng dậy, gương mặt ngây ngô tươi cười. “A Tinh, thực xin lỗi ! Nàng đau không ?”

Giận trừng liếc mắt một cái, Mộ Dung Tinh xoay người ngồi dậy, đồng thời chán ghét tháo mũ phượng nặng nề trên đầu xuống, trực tiếp ném sang bên cạnh, mở miệng chính là giáo huấn một chút, “Xem ta đựng chàng như vậy xem chàng có đau không ? Về sau không được như vậy, có biết không?” Đêm động phòng hoa chúc, tân nương tử bảo chú rể như bảo đứa nhỏ, coi như là tuyệt rồi.

“Biết, biết !” Giương đôi mắt vô tội nghe răn dạy, Tề Nghiên hoàn toàn không dám có hai lời.

Thấy anh bộ dạng ngọc Mộ Dung Tinh sao còn mắng nữa, nhất thời buồn cười bật cười.

Thấy cô mặt giãn ra tươi cười, Tề Nghiên cảm thấy thả lỏng, cũng cười ngây ngô theo. Trong lúc nhất thời, chỉ thấy hai người này vừa trở thành vợ chồng ở đêm động phòng hoa chúc chuyện gì cũng không có làm, song song ngồi ở trên giường nhìn nhau ngây ngô cười.

Một hồi lâu sau, Tề Nghiên rốt cuộc nghĩ đến có gì không thích hợp, mắt không khỏi đầy mê hoặc nhìn cô. “A Tinh, nàng..... Nàng sao biến thành nữ ?” Khuôn mặt ngọc gần đây khó hiểu.

“Ta vốn chính là nữ !” Bật cười liếc mắt một cái, coi như đây là giải thích tốt nhất.

Cũng may mà Tề Nghiên có thể chấp nhận loại đáp án không phải đáp án này, chỉ là hơi gật mình “Nga” một tiếng, tiếp tục hỏi nghi hoặc thứ hai. “Vậy nàng sao lại lại biến thành vợ của ta ?” Mẹ nói tân nương tử là vợ anh, cô là tân nương tử, tự nhiên là vợ anh.

“Bởi vì cha mẹ chàng hướng cha mẹ ta cầu hôn, cha mẹ ta đáp ứng rồi cho nên ta liền thành vợ của chàng.” Trông mắt vừa chuyển, Mộ Dung Tinh vẫn như cũ cho đáp án không phải đáp án, nhưng lại cố ý ti bỉ cả giận nói: “Sao ? Không thích ta làm vợ của chàng ?” Nếu anh dám nói đúng, tuyệt đối cho anh đẹp mặt !

Tề Nghiên dù ngốc như thế nào cũng biết nhìn sắc mặt người ta. Hơn nữa, anh thực sự không hề không thích, ngược lại còn thật cao hứng !

“Không có ! Không có ! Ta rất thích ! A Tinh rất tốt với ta, ta rất thích A Tinh làm vợ của ta.....” Vội vàng lắc đầu phủ nhận, rất sợ cô không tin.

“Vậy là tốt rồi !” Vừa lòng gật đầu, lại sai khiến. “Đi ! Rót hai chén rượu lại đây.”

Xem ra nghi thức đá kiệu hoa phát huy uy phong với tân nương tử không công hiệu ! Tề Nghiên đáng thương nhất định bắt đầu từ đêm tân hôn, nửa đời sau sẽ bị nương tử áp chế tới cùng, anh hoàn toàn không biết phản kháng, ngoan ngoãn đi qua bàn rót hai chén rượu lại đây.

Tiếp nhận một ly rượu, cánh tay vòng qua anh, sau khi ý bảo anh uống hết chén rượu, Mộ Dung Tinh cũng uống hết, lập tức mỉm cười. “Tề Nghiên, đây là rượu giao bôi, chàng hiểu không ?”

Cái hiểu cái không gật đầu, Tề Nghiên nhếch miệng cười. “A Tinh, uống xong rượu giao bôi rồi chúng ta có phải sẽ ngủ không ?” Hôm nay bị thật nhiều người kêu, lại làm rất nhiều chuyện kỳ quái, anh hiện tại mệt mỏi quá, thật muốn đi ngủ nha !

Nghe vậy, dường như nghĩ đến gì, cô hai má đỏ ửng, tim đập rất nhanh, tuy rất hoài nghi anh rốt cuộc có hiểu “ngủ” trong đêm động phòng hoa chúc là gì không nhưng vẫn khẽ “Ân” một tiếng, tỏ vẻ đáp ứng rồi.

Thấy thế, Tề Nghiên rất vui vẻ, xoa ánh mắt, ôm cô cùng nhau nằm xuống, khoe miệng dạng cười, ý thức mông lung.....

Hi ! Phụ thân nói đêm nay phải ôm vợ cùng nhau ngủ ! Nếu không biết là ai, anh một chút cũng không muốn ôm, nhưng vợ nếu là A Tinh, anh trong lòng thật vui mừng, tự nhiên lại muốn ôm, hơn nữa không chỉ hôm nay muốn ôm, về sau cũng mỗi ngày đều phải ôm..... mỗi ngày..... mỗi ngày.....

Nằm ở trên giường, tùy ý anh ôm chặt mình, Mộ Dung Tinh trên mặt lửa nóng đỏ bừng, tim đập như nổi trống, khấn trương nhắm mắt lại chờ..... chờ.....

Đêm xuân tốt đẹp dần dần trôi qua, ánh lửa đuốc hoa long phượng không ngừng nhảy múa, hồi lâu, hồi lâu đi qua, tân nương tử then thùng đang chờ đợi, ngay từ đầu khấn trương chậm rãi chuyển sang nghi hoặc.....

Kỳ quái ! Anh sao yên tĩnh hoàn toàn không nhúc nhích..... Chậm đã ! Sao giống như nghe được tiếng ngáy rất nhỏ ? Giống giống như ý thức được gì, cô đột nhiên trợn mắt, quay đầu nhìn sang người bên cạnh, lập tức suýt nữa học máu bỏ mình !

Tên ngốc này, thế nhưng cứ ngủ như vậy ! Anh, anh, đầu anh chứa cái gì a ? Hại cô còn khấn trương nghĩ đến anh thực sự biết.....

Nghĩ đến đây, thiếu chút nữa tức giận mà một chương đánh anh tỉnh lại, nhưng trong lòng lại vừa hiểu, cho dù đánh anh tỉnh lại, nói không chừng anh cũng không hiểu cô đang buồn bực cái gì, nhất thời cơn tức toàn bộ mất, thở dài một hơi.

“Ngốc qua, sẽ không phải ngay cả chuyện này cũng phải để ta dẫn dắt chàng chứ.....”

Tiếng ai oán vô cùng bất đắc dĩ nhẹ nhàng nhộn nhạo vốn phải xuân sắc kiều diễm, nay chú rể lại ngủ say trong tân phòng nội, mà tân nương tâm tình vô cùng phức tạp vượt qua đêm động phòng hoa chúc “bình an”.....

9. Chương 6

Chương 6

Hôm sau.

Buổi sáng trong tân phòng, Tề Nghiên bị tiếng chim nhẹ nhàng đánh thức, vẫn còn buồn ngủ dụi dụi mắt, ý thức mông lung ngồi dậy, có chút hoang mang nhìn chỗ trống bên cạnh.....

Di ? A Tinh đâu ? Anh nhớ rõ tối hôm qua A Tinh trở thành vợ của anh, sau đó anh rất vui mà ôm cô ngủ, sao bây giờ không thấy ? Chẳng lẽ anh đang nằm mơ sao ? Không muốn ! Không muốn ! Anh không muốn đây là mơ ! Anh muốn A Tinh thật sự là vợ của anh !

Nghĩ đến mình thật sự mơ được mộng đẹp, sau khi tỉnh mộng thì cái gì cũng không có lập tức hoảng loạn kêu lên, “A Tinh ? A Tinh ? Nàng ở đâu ? A Tinh.....”

“Kêu ta làm gì ?” Bỗng dưng, màn bị vén ra, Mộ Dung Tinh đã mặc chỉnh tề đứng ở bên giường, nhưng mà lộ ra tươi cười.

“A Tinh.....” Hơi giật mình nhìn cô, Tề Nghiên ngốc ngốc nở nụ cười. “Hóa ra không phải mộng ! Nàng không biến mất đâu.....” Hi ! A Tinh thật là vợ của anh.

“Ngốc quá !” Cười mắng một tiếng, cô nhẹ nhàng ra lệnh, “Nếu dậy rồi nhanh chóng rửa mặt chải đầu đi, đợi lát nữa chàng còn phải cùng ta đi dâng trà thỉnh an cha mẹ đấy !”

“Được.” Ngoan ngoãn lên tiếng đáp, anh xuống giường khom người mang hài, mới mang xong vừa ngẩng đầu lên khăn nóng đã đưa tới trước mắt, nhìn chăm chú mới phát hiện nha hoàn thanh tú cười hì hì đang cầm khăn mặt chính là

“Tiểu Đậu Tử !” Anh kêu to, nhận ra người đến.

“Cô gia, nô tỳ tên thật gọi là Hồng Đậu, đừng gọi Tiểu Đậu Tử nữa !” Hồng Đậu chu miệng sửa sai, thấy tên Tiểu Đậu Tử này thật sự không được tốt lắm.

“Hồng Đậu.” Gật đầu, Tề Nghiên nghiêm túc ghi nhớ. Sau khi tiếp nhận khăn nóng lau mặt qua loa xong lập tức vui vẻ cọ cọ Mộ Dung Tinh bên cạnh.

Xem anh vẽ mặt giống con chó nhỏ lấy lòng, Mộ Dung Tinh lắc đầu bật cười, sau khi để Hồng Đậu mang y phục của anh tới thì cẩn thận giúp anh mặc chỉnh tề, sau đó ấn anh ngồi xuống trước bàn trang điểm, lực tay nhẹ nhàng chải một đầu tóc đen của anh, cuối cùng cài khăn vuông của thư sinh lên.

“Được rồi !” Việc đã làm xong, cô vỗ đầu của anh, vừa lòng nhìn thanh niên tuấn tú nhanh nhẹn ánh từ gương đồng ra.

“Cám ơn !” Đứng dậy lại đến sát bên người cô, Tề Nghiên lộ ra tươi cười ngai ngùng. “A Tinh, nàng thật tốt !”

“Chỗ nào tốt ?” Liếc xéo hỏi lại, cố ý làm khó tên ngốc.

Có chút bị hỏi khó anh vẽ mặt ngốc ngốc, suy nghĩ một hồi lâu rốt cuộc tìm được một ví dụ. “Chải đầu rất nhẹ, sẽ không đau, rất tốt, không giống Tiểu Cửu.”

“Nga ? Trước kia đều là Tiểu Cửu giúp chàng chải đầu ? Sao không có nha hoàn giúp chàng ?” Thú vị cười hỏi.

“Đúng vậy !” Gật đầu lại lắc đầu. “Tiểu Cửu không thích nha hoàn, ta cũng không thích.”

“Vì sao ?” Cái này cô lại tò mò.

“Trước kia có nha hoàn giúp ta nhưng các nàng thường xuyên tụ tập một chỗ, chẳng biết tại sao chỉ vào người ta cười trộm, ta không thích.” Anh không hình dung ra loại cảm giác này, chỉ biết là mình không thích.

Xem ra Tề gia đối với hạ nhân quá mức thả lỏng, ngược lại làm cho hạ nhân không có quy tắc, dám cả gan bắt nạt chủ tử !

Đáy mắt nhanh chóng hiện lên một tia sáng lạnh, Mộ Dung Tinh lại cười dịu dàng với anh, đem đề tài kéo trở về. “Tiểu Cửu giúp chàng chải đầu, chàng cảm thấy đau ?”

“Đúng ! Đau lắm !” Gật đầu như già tởm, nghĩ đến Tiểu Cửu chải đầu, khuôn mặt tuần tú thoáng chốc nhăn lại, đau khổ yêu cầu. “A Tinh, sau này sẽ do nàng giúp ta, được không ?”

“Được !” Mỉm cười đáp ứng, nắm tay anh đi ra cửa phòng, đón lấy ánh mặt trời ấm áp. “Đi thôi ! Chúng ta nên đi thỉnh an cha mẹ.”

“Ân !” Nhận được câu trả lời chắc chắn, Tề Nghiên vui vẻ, dọc theo đường đi dạo vòng quanh tân nương, vui sướng chuẩn bị đi gặp cha mẹ.

Trong đại sảnh, Mộ Dung Tinh cung kính dâng trà thỉnh an về phía cha mẹ chồng, còn Tề Nghiên im lặng đứng ở một bên, trên mặt ngây ngô cười.

Nhấp ngụm trà thơm do con dâu nhu thuận dâng, sau đó vợ chồng Tề thị ngắm Mộ Dung Tinh đoan trang xinh đẹp trước mắt, quá mức ăn ý với nhau liếc mắt một cái, tâm tư trong lòng cũng giống nhau.....

Ai nha ! Con gái Mộ Dung gia tướng mạo thật đúng là hơn người, từ đôi mắt trong suốt đang phát sáng kia càng nhìn ra được là cô nương thông minh nhanh nhạy a ! Không nghĩ tới Mộ Dung lão đệ lại trọng chữ tín như thế, nguyện ý đem con gái xinh đẹp như thế gả cho con rể của ông, thật sự làm người ta rất cảm động.....

Nghĩ vậy hai vợ chồng không khỏi hốc mắt ửng đỏ, lặng lẽ lấy ống tay áo lau khóe mắt ướt.

Mộ Dung Tinh thấy thế trong lòng không khỏi âm thầm bật cười, cuối cùng cũng hiểu Tề Nghiên thích khóc là được truyền từ đâu, nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, thái độ nghiêm túc làm đúng bổn phận con dâu, hiền thực đứng ở trước mặt hai người.

“Ngồi, ngồi, ngồi ! Nhanh đừng đứng nữa, chân bị mỏi sẽ không tốt đâu.” Đây chính là tổ tiên tích đức mới có cô nương nguyện gả cho con rể của mình, Tề phu nhân cố gắng bày ra thái độ ân cần, thân thiết nhất, dự định sau này sẽ yêu thương, đối xử với cô thật tốt, không để cô hối hận khi gả vào Tề gia.

“Cám ơn mẹ !” Kéo Tề Nghiên cùng ngồi xuống, Mộ Dung Tinh lộ ra mỉm cười dịu dàng lừa gạt người đời.

Thấy cô thân thiết kéo Tề Nghiên, nửa điểm cũng không tỏ vẻ ghét bỏ, Tề lão gia khen ngợi cười. “Con dâu a.....”

“Cha, người gọi con Tinh nhi đi ! Cha mẹ con đều gọi con như vậy.” Nhẹ nhàng cắt ngang ông, Mộ Dung Tinh dịu dàng cười nói, vô cùng không quen khi bị người ta kêu “con dâu, con dâu”.

Lập tức thuận theo ý cô, Tề lão gia thương yêu nói: “Tinh nhi, con vừa gả đến Tề gia, nếu có chút gì không quen hoặc thiếu cái gì, cứ việc nói, ngàn vạn lần đừng khách sáo, biết không ?”

“Cám ơn cha, con biết.” Mím môi cười, rất rõ mình cũng không phải người tự úy khuất mình.

Gật đầu, vợ chồng Tề thị lại ăn ý liếc mắt một cái, lập tức Tề lão gia làm bộ ho một tiếng, nhanh chóng từ trên ghế đứng dậy.

“Nghiên nhi, hôm nay thời tiết không tệ, con cùng cha ra ngoài ngắm hoa đi.” Dứt lời, dẫn đầu cất bước ra đại sảnh, không cho con có cơ hội cự tuyệt.

Nhìn thân ảnh phụ thân bên ngoài, lại quay đầu nhìn Mộ Dung Tinh, Tề Nghiên rất khó xử, có chút không muốn rời khỏi Mộ Dung Tinh.

Làm sao không biết cha mẹ chồng có ý tách anh ra, Mộ Dung Tinh mỉm cười. “Đi đi ! Cha đang đợi chàng đó !”

Bị cô thúc giục Tề Nghiên cũng đứng lên cất bước đi, lưu luyến không rời ra khỏi đại sảnh.

Mắt thấy anh rời đi, Tề phu nhân vẫy hạ nhân lui đi, mãi đến khi đại sảnh chỉ còn lại hai người, thế này mới ấp úng hỏi thăm

“Đêm qua..... con cùng Nghiên nhi ở cùng có ổn không ?”

“Rất tốt thưa mẹ.” Mỉm cười cười thầm, Mộ Dung Tinh thông minh thế nào lập tức đoán ra bà muốn hỏi thăm cái gì.

Nghe không được điều mình thật sự muốn biết, Tề phu nhân không giận không bỏ qua lại hỏi thăm, “Ách..... Nghiên nhi nó..... nó đêm qua có ”ngủ” cùng con không ?” Chữ ngủ còn đặc biệt tăng thêm âm.

“Tề Nghiên là vị hôn phu của con, chúng con đương nhiên là ngủ cùng nhau.” Mím môi cười, ngữ điệu nhẹ nhàng thản nhiên làm người ta nghe không ra manh mối gì.

Nghe vậy, Tề phu nhân thật sự nghe không ra “ngủ” của cô là chỉ đơn giản ngủ hay là có ý khác. Mắt thấy hỏi không ra vấn đề, lập tức bất chấp mặt mặt, đem hộp gỗ vẫn đặt bên cạnh bàn giao cho cô.

“Mẹ, đây là ?” Nhìn hộp gỗ điêu khắc tinh xảo trên tay, Mộ Dung Tinh có chút khó hiểu.

“Này, đây là năm đó khi ta gả đi, mẹ ta cho ta giấu dưới đáy hòm đồ cưới, bây giờ ta tặng cho con, con..... con trở về phòng rồi mở ra xem đi ! Có rảnh..... Có rảnh liền cùng Nghiên nhi luyện tập, luyện tập.....” Nói đến câu cuối thì xấu hổ không nói được nữa.

Thấy bà mặt đỏ dị thường, nói chuyện lại lắp bắp, Mộ Dung Tinh tuy nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ có thể mỉm cười nói cảm ơn, dưới sự thúc giục của bà liền về phòng trước.

Sau đó không lâu, Mộ Dung Tinh trở lại phòng liền mở hộp gỗ ra nhìn, một lúc sau chỉ có thể mở to mắt nhìn lần lượt tranh vẽ miêu tả tình mỹ bên trong, quả thực nói không nên lời.

Mãi đến qua một lúc lâu, cô rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, thế này mới đột nhiên bật ra tiếng cười to kinh thiên động địa, thật lâu không thể dừng lại.....

Ở một nơi khác trong vườn hoa, cũng xảy ra hỏi thăm giữa hai cha con nào đó.

“Nghiên nhi, cha có chuyện hỏi con, con thành thật nói cho cha biết.” Nét mặt già nua nghiêm túc.

Ngơ ngác gật đầu, Tề Nghiên cho dù muốn nói dối cũng không biết.

“Con..... đêm qua có theo lời cha nói mà làm không ?”

“A ?” Gãi đầu, nhất thời nghĩ không ra cha đang nói cái gì ?

“Con có ôm vợ con cùng ngủ không ?” Thấy anh vẻ mặt mờ mịt, ông đành phải nói rõ.

Hóa ra là hỏi cái này ! Ánh mắt sáng lên, Tề Nghiên gật đầu như già tởm, cười đến vui vẻ. “Có, có, có ! Con có ôm A Tinh ngủ nha !” Hoàn toàn không nói dối.

Vẫn có chút hoài nghi, hỏi lại càng kỹ chút. “Nhưng..... Nhưng có đè lên vợ con không ?” Ai..... Lại đi hỏi thăm việc khuê phòng của con và con dâu, thật sự không ra thể thống gì, nhưng..... nhưng không có biện pháp a ! Con ngốc như vậy, thực sự nó cái gì cũng không hiểu, có cưới vợ cũng như không.

“Có a !” Lại gật đầu, vẫn như cũ không nói dối, cuối cùng bổ sung thêm một câu. “Cha, ôm lấy A Tinh rất thơm, mềm mại, cảm giác thật thoải mái a ! Con ôm cả đêm nha !”

“Có là tốt rồi ! Có là tốt rồi ! Con tiếp tục phải cố gắng.....” Ó..... Thực sự được việc ! Con thật sự là đàn ông rồi, sau này không lâu nữa có thể ôm cháu nội rồi !

Chỉ một thoáng, chỉ thấy hai cha con nào đó trong vườn hoa, già vui sướng con rốt cục thông suốt, cao hứng nước mắt ngang dọc, vẻ mặt vui mừng; Mà trẻ lại mê muội gãi đầu, không hiểu cha đến cùng đang khóc cái gì ?

Những ngày sau khi thành thân trôi qua thật nhanh, Mộ Dung Tinh ung dung nhàn rỗi làm một thiếu phu nhân, cả ngày cùng Tề Nghiên đồng tâm sự, tây đi dạo, nhàn rỗi chơi đùa với anh, quả thật quá tiêu dao.

Buổi chiều ngày hôm đó, cô ngủ trưa tỉnh lại phát hiện Tề Nghiên thái độ khác thường, không giống ngày thường cùng cô ngủ trưa, ngay cả người cũng không biết chạy chỗ nào.

Lười biếng ra khỏi phòng chỉ thấy Hồng Đậu ngồi ngủ gật trên hành lang gấp khúc, đánh thức nàng hỏi tung tích Tề Nghiên mới biết hóa ra vào nửa canh giờ trước, anh cùng Tiểu Cửu đã ra hậu viên.

Nhớ lại hậu viên có ao hoa sen, khi vào hè hoa sen nở rộ, gió nhẹ thổi qua mùi thơm ngát liền xông vào mũi, đúng là nơi tránh nóng tốt nhất, có lẽ Tề Nghiên đã đến đấy hóng mát.

Bảo Hồng Đậu vào phòng thu dọn lại, tâm tình của cô thật tốt nên ra hậu viên cùng Tề Nghiên. Xuyên qua tầng hành lang gấp khúc, chậm rãi đi dạo ra hậu viên.

Chỉ chốc lát sau, đi vào hậu viên, xa xa liền thấy Tiểu Cửu chịu không nổi dụ dỗ của gió lạnh, đang ngồi tựa vào cây đại thụ ngủ thiếp đi, mà một mình Tề Nghiên ở trong lương đình, không biết đang bận cái gì ?

Bất động thanh sắc lặng lẽ từ phía sau anh tiến vào lương đình, ló đầu ra xem, thế này mới phát hiện không ngờ anh đang vẽ tranh, hơn nữa còn là chân dung của nữ tử.

“Vẽ thật đẹp !” Liếc nhìn bức họa, cô nhìn không được kinh ngạc tán thưởng, lập tức mới nghĩ đến nữ tử tuyệt mỹ thanh lệ thoát tục trên bức họa là ai ?

Bất ngờ bị lời khen làm dọa sợ, quay đầu nhìn lại, hóa ra là cô vô thanh vô tức đã đến, Tề Nghiên lập tức nở nụ cười. “A Tinh, nàng làm ta giật cả mình !”

Bị giật mình ? Nếu không giải thích rõ nữ tử trên bức họa là ai, chuyện anh bị giật mình còn rất nhiều !

Liếc xéo một cái lạnh lùng, Mộ Dung Tinh dường như không có việc gì mỉm cười, “Cô nương trên tranh này là ai ? Chẳng sao có thể vẽ được bức tranh này ?”

“Đây là hoa sen tỷ tỷ a !” Bộ dáng đương nhiên, Tề Nghiên vui vẻ nói: “Là hoa sen tỷ tỷ mời ta giúp nàng vẽ đấy !”

Hoa sen tỷ tỷ là ai ? Khi đang muốn chất vấn như thế, khéo mắt bỗng quét đến ao hoa sen cách đó không xa, đột nhiên nghĩ đến anh trước kia có “Mẫu đơn tỷ tỷ”, lập tức không khỏi mỉm cười, cơ hồ có thể xác định “Hoa sen tỷ tỷ” là người ra sao.

“Tề Nghiên, hoa sen tỷ tỷ của chàng người ở đâu ?” Buồn cười hỏi.

“Đang khiêu vũ ở đó a !” Bàn tay to trực tiếp chỉ hướng vào hoa sen nở rộ đang lay động đón gió trong ao.

Quả nhiên ! Lại là bản thân anh ảo tưởng nghĩ ra hoa tiên tỷ tỷ.

Lắc đầu bật cười, cuối cùng có tâm tình thưởng thức bức tranh vẽ hoa tiên của anh, đánh giá tỉ mỉ, nhìn không được lại tán thưởng. “Tề Nghiên, không nghĩ tới chàng có thể vẽ bức tranh đẹp như vậy, thật làm người ta không thể đoán được !” Ai sẽ tin người trong mắt người khác là tên gốc như anh lại vẽ tranh tinh diệu như thế.

Đất Giang Nam có nhiều tài tử giai nhân, Mộ Dung Tinh trước kia cả nam trang có lui tới, tiếp xúc qua đủ loại nhân. Trong đó đủ cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, thư sinh trí thức tài văn chương dào dạt, gặp qua tranh chữ đỏ xanh không đếm hết, ngay cả bản thân cũng có thể vẽ vài bút, nhưng có thể vẽ có linh khí giống như anh thì chưa từng thấy qua !

Nhìn bức tranh, tiên nữ trong đoá hoa sen nở rộ nhảy múa như bay, dáng người uyển chuyển trông rất sống động, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ nhảy ra khỏi trang giấy, nhảy múa trong gió.

Hiếm khi được ca ngợi, Tề Nghiên vui vẻ đỏ mặt, lấy lòng nói: “A Tinh, ta còn biết vẽ rất nhiều nha ! Nàng muốn xem không ?”

“Tốt !” Quả thật ngẫu nhiên xem được một tác phẩm xuất sắc của anh, lại có tài hội họa như thế, Mộ Dung Tinh gật đầu ở bên cạnh anh ngồi xuống, muốn anh vẽ thêm nhiều bức nữa.

Trong lòng có chút hưng phấn, Tề Nghiên tay cầm bút suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng vẫn mang theo tươi cười lấy lòng hỏi lại: “A Tinh, nàng muốn ta vẽ cái gì ?”

Trầm ngâm, nghĩ đến quạt thúy trúc của mình đã bị thiêu hủy trong cơn đại hỏa ở nhà trọ, cô cười gian xảo. “Vẽ thúy trúc đi ! Đừng quá to, ta muốn lấy nó làm mặt quạt.” Chờ cây quạt mới làm xong, lại có thể dùng nó gõ đầu anh.

“Được !” Vui vẻ đáp ứng, cúi đầu nhanh chóng vẽ lên trên giấy lụa mới, hoàn toàn không biết mình đang “tự làm tự chịu”.

Chỉ thấy anh hạ bút cứng cáp mạnh mẽ, không bao lâu, rừng trúc xanh biếc thanh nhã đã vẽ hoàn thành. Văn chương còn chưa làm, anh đã hấp tấp dâng vật quý đến trước mặt cô.

Nhận lấy giấy lụa, nhìn rừng trúc xanh biếc kia, sinh động tựa như bất cứ lúc nào cũng có gió mát thổi qua, âm thanh rừng trúc dao động dễ nghe lại cảm thấy mát mẻ, Mộ Dung Tinh không khỏi lại tán thưởng, rốt cuộc xác định anh lúc trước không phải lừa gạt, mà là thực sự có tài hội họa.

Càng nhìn càng thích, cô kích động muốn anh vẽ thêm nhiều nữa, mà Tề Nghiên đương nhiên sẽ không cự tuyệt, vô cùng cao hứng vẽ tranh, không bao lâu, đủ kiểu dáng hoa diêu sơn thủy từng bức lại từng bức xuất hiện.

Tỉ mỉ thưởng thức bức họa của anh, cô cảm thấy dưới ngòi bút của anh một hoa một cỏ, một sơn một thủy không chỉ có tướng mạo, phong thái thần vận lại càng sinh động, hình như trong bức tranh vạn vật đều có sinh mệnh, linh khí bức người.

“Tề Nghiên, ai dạy chàng vẽ tranh ?” Cực kỳ tò mò. Nếu đệ tử Tề Nghiên này đã cao siêu như thế, người sư phụ kia khẳng định càng kinh người hơn.

“Ngô.....” Dừng lại, anh suy nghĩ một hồi lâu, tựa như đang lo lắng nên trả lời lại như thế nào cho tốt, cuối cùng vẽ mặt đau khổ buông tha. “A Tinh, vấn đề này thật khó ! Rất nhiều người dạy ta a !” Trả lời bất luận một ai cũng không đúng, nhưng nếu thật sự muốn nói tất cả mọi người ra, quá dài ! Phải nói rất lâu a.

“Rất nhiều người ?” Mộ Dung Tinh ngắt ra.

“Đúng vậy !” Gật đầu, anh tiếp tục cúi đầu vẽ thêm phú quý diễm lệ, mẫu đơn xưng vương trong các loài hoa, cười ngây ngô nói: “Có rất nhiều hoa tiên tỷ tỷ, đại thụ bá bá, tảng đá công công..... Thật sự nhiều lắm, nói không hết đâu ! Vừa mới bắt đầu bọn họ rất hung dữ, đều nói ta không bắt được thần vận của bọn họ, luôn mắng ta vẽ xấu, còn không cho ta ngủ, kiên quyết làm ầm để ta ngồi dậy, mãi đến khi ta vẽ bọn họ vừa lòng mới thôi !”

Ô..... Khi đó, anh quả thật rất thê thảm, cha mẹ còn hỏi anh vì sao càng ngày càng gầy yếu ? Ai ngờ vừa nói thật bọn họ đã khấn trương đi mời đạo sĩ đến, nói là muốn đuổi quỷ, thật sự là kỳ quái !

Nghe vậy, Mộ Dung Tinh bỗng nhiên mắt trợn trắng. Khỏi phải nói ! Tên gốc này căn bản là vô sự tự thông..... Không, không, không, hiện tại không thể nói là anh gốc ! Có người nào gốc có tài văn chương hội họa kinh người như anh không ? Nhưng mà..... nghĩ đến anh ngày thường gốc ghéch ngu dần, cô nhin không được lắc đầu..... Cuối cùng tên gốc vẫn là thiên tài, thật sự rất khó làm rõ ràng a !

“Quên đi ! Ta vẫn là xem chàng là thiên tài đi !” A..... Nếu là cô chọn vị hôn phu, vẫn là đem mặt thiên tài của anh mà an ủi mình.

“A ?” Không hiểu cô nói ra những lời này là có ý gì, Tề Nghiên ngẩng đầu nhìn cô, vẽ mặt gốc gốc.

“Không có gì !” Cười cười, đột nhiên có chút tò mò anh rốt cuộc khi nào thì bắt đầu ảo tưởng cuộc sống quanh mình có yêu ma quỷ quái này, lập tức theo tưởng tượng của anh mà hỏi, “Tề Nghiên, chàng khi nào thì bắt đầu có thể nhìn thấy hoa tiên tỷ tỷ, tảng đá công công này nọ ?”

“Ách.....” Nghiêng đầu nhớ lại, thật thà lại ngây ngô cười. “Từ nhỏ là có thể thấy a !” Từ khi có trí nhớ tới nay, bên người vẫn luôn có sự tồn tại của bọn họ !

Hóa ra ảo tưởng từ nhỏ đã có, luôn theo anh lớn lên mà không biến mất !

Cảm thấy anh thật sự giống như đứa trẻ hồn nhiên đáng yêu, nhin không được lại cố ý cười hỏi: “Vì sao chàng có thể nhìn thấy, chúng ta lại không thấy ?”

“Ta, ta không biết, chỉ là có thể nhìn thấy a !” Ngơ ngác gãi đầu, anh chẳng biết tại sao hỏi lại: “A Tinh, vì sao mọi người các người đều không thấy ?” Đây cũng là vấn đề anh rất buồn bực ! Mới trước đây, anh còn tưởng rằng tất cả mọi người đều giống anh, mãi cho đến sau này mới biết được hóa ra cũng không phải như thế.

Bị hỏi lại, Mộ Dung Tinh không đành lòng nói cho anh biết bởi vì tất cả mọi người đều bình thường, chỉ có anh không bình thường, lập tức đành phải mỉm cười nói: “Bởi vì chàng là người đặc biệt nhất, cho nên này thần tiên chỉ nguyện ý để chàng nhìn thấy.”

“Hóa ra ta là người đặc biệt nhất a !” Mặt sáng lạn giãn ra, Tề Nghiên tin là thật, cười càng vui vẻ.

Thấy bộ dáng anh nhếch miệng cười thật sự đáng yêu vô cùng, hơn nữa cánh môi đỏ au phấn nộn mê người, thật sự làm người ta nhìn không được mà tâm ngứa. Mộ Dung Tinh bỗng dưng cười thần bí, quyết định từ hôm nay trở đi “dẫn dắt” người nào đó, “Tề Nghiên, chàng hôm nay vẽ rất nhiều tranh đẹp, ta quyết định thưởng cho chàng nha !”

“Thật vậy sao ? Có phải muốn dẫn ta đi chơi hay không ?” Anh vẽ mặt hưng phấn.

Lắc đầu, tay ngọc đột nhiên duỗi ra, đem khuôn mặt tuần tú kéo gần về phía mình, nhìn đôi mắt hồn nhiên mờ mịt khó hiểu, chu môi đỏ tươi nhẹ nhàng áp lên môi anh, cái lưỡi dính hương đưa ra chủ động công kích.

Thật lâu, thật lâu lâu sau, nhà gái áp dụng thế tấn công má phấn đỏ tươi, thở gấp lui về sau; Nhà trai tim đập mắt nhịp, bị người ta công kích thật sự thoải mái, cuối cùng cũng hoàn hồn chớp chớp mắt to, mặt đỏ thẹn thùng nói

“A Tinh, ta, ta còn có thể vẽ thêm rất nhiều tranh.....”

10. Chương 7

Chương 7

Tục ngữ có nói động cực tư tĩnh, tĩnh cực tư động.

Hiện nay, sau chừng một tháng làm thiếu phu nhân nhàn nhã mặc kệ mọi chuyện, Mộ Dung Tinh rốt cục tĩnh cực tư động, tính toán bắt đầu phát huy bản lĩnh.

“Tề Nghiên, chàng lại đây.” Dựa vào cửa sổ, nhìn người nào đó đang ở vườn hoa tưới nước, mọi việc không lo, Mộ Dung Tinh ngoác muốn anh lại đây.

Nghe tiếng, Tề Nghiên bỏ lại công việc tưới nước, “thùng thùng thùng” chạy đến bên cửa sổ biên, gương mặt bị phơi nắng hồng lên cười hỏi: “A Tinh, nàng tìm ta ?”

“Ân.” Điểm nhẹ lên trán, mày liễu hơi nhíu giúp anh lau đi đầu đầy mồ hôi, cuối cùng cô mới mở miệng. “Tề Nghiên, chàng không thể cả ngày không có việc gì, chỉ lo chơi đùa.” Ai..... Kỳ thật là chính cô không thể cả ngày không có việc gì, cho nên cần phải xuống tay từ anh a !

“A ?” Mờ mịt.

Biết anh không hiểu, cố giả vờ nghiêm túc. “Chàng có nghĩ tới quần áo trên người chàng, ba bữa ăn đều cần bạc hay không ?”

“Sau đó thì sao ?” Vẫn là không hiểu.

“Bạc ở đâu ra ?” Từng bước dẫn đường.

“Tiểu Cửu có !” Anh nếu trên đường mua này nợ đều là Tiểu Cửu trả tiền.

“Tiểu Cửu bạc ở đâu có ?”

“Cha cho.”

“Cha bạc ở đâu có ?”

“Ngô.....” Lâm vào vắt óc suy nghĩ, sau một hồi, sợ hãi hỏi: “Kia, ở đâu ra ?”

“Cha vất vả buôn bán kiếm ra.” Mỉm cười, nhẹ giọng hỏi lại: “Cha tuổi ngày càng cao, còn phải mỗi ngày lao tâm lao lực, vất vả kiếm tiền nuôi cả nhà, chàng cũng chưa nghĩ tới phải giúp cha quản lý sao ?” Cố ý nói giống như Tề lão gia đang làm cu li vậy.

Lời này nói với Tề Nghiên từ trước tới nay đối với tiền bạc không có khái niệm xấu hổ cúi đầu, có chút luống cuống. “Kia, ta đây cũng đi kiếm tiền.....”

Anh đi kiếm tiền ? Trước hết đừng cho người ta hết là tốt rồi ! Mộ Dung Tinh cười thầm, vội vàng can ngăn. “Kia cũng không cần ! Chàng chỉ cần có lòng giúp cha là được rồi.”

“Ta, ta có thể giúp cái gì ?”

Vừa thấy thời cơ đã tới, cô cao hứng nở nụ cười. “Cha ở Lạc Dương hiệu buôn có rất nhiều, mỗi ngày kiểm tra nhiều sổ sách như vậy khẳng định rất mệt, chàng đi nói với ông muốn vì ông chia sẻ vất vả, xin ông để cho chàng giúp một ít.”

“Nga !” Nhận được mệnh lệnh, trực giác xoay người muốn đi chấp hành nhưng đi được hai ba bước lại thấy không đúng, ngơ ngác quay lại. “A Tinh, ta rất muốn giúp cha, nhưng..... nhưng ta không biết xem sổ sách a !” Lại xấu hổ cúi đầu.

“Tên ngốc ! Có ta giúp chàng mà !” Nhịn không được cười khiển trách, lập tức như nghĩ đến cái gì lại ngoắc muốn anh dựa gần vào, thấp giọng ghé vào lỗ tai anh khe khẽ nói nhỏ. Không lâu sau cô nhẹ nhàng lùi lại, nhướn mày hỏi: “Như vậy đã hiểu chưa ?”

“Hiểu !” Tề Nghiên cười ngây ngô gật đầu, đang muốn lại xoay người rời đi bỗng nhiên thấy đầu ngón tay mảnh mai của cô chạm nhẹ môi đỏ mọng làm cho anh không khỏi mặt đỏ tai nóng, nhịp tim tăng lên, con ngươi ngơ ngẩn nhìn chăm chú hai cánh môi mịn màng, rốt cuộc không thể dời ánh mắt, có xúc động muốn “thưởng cho” như trước đây.

Thấy anh hơi ngơ ngẩn nhìn mình, con ngươi lóe lên tia sáng, Mộ Dung Tinh không hiểu. “Làm sao vậy ?”

“A Tinh.....” Mặt đỏ lên nhìn cô, Tề Nghiên vẻ mặt thẹn thùng. “Ta..... Ta có thể được thưởng cho hay không ?” Hi ! Anh rất thích cảm giác khi được thưởng, miệng chạm với miệng A Tinh.

Thưởng cho ? Hơi hơi ngẩn người, lập tức hiểu được ý của anh, ngay sau đó không khỏi vừa thẹn vừa cười. Từ sau khi ở bên cạnh ao sen đã “thưởng cho” cho anh, mấy ngày nay anh như lưu luyến cảm giác hôn môi, động một chút liền đỏ mặt muốn cô “thưởng cho”.

Nhưng anh muốn, cô cũng rất nguyện ý cho a ! Dù sao cảm giác hôn môi với anh thực sự rất tốt, hơn nữa..... vợ xem chồng là trời, nếu vị hôn phu muốn, làm thế tử nào có lý do không cho ! A..... Đừng nói cô thường bắt nạt anh, lúc cần thiết cô cũng có thể là thế tử dụ dỗ hiền thực tốt lắm nha !

Mím môi cười thầm, đưa tay đem người kéo đến gần cửa sổ, hay tay vòng qua cổ của anh, Mộ Dung Tinh kiễng mũi chân, không chút do dự đưa lên cặp môi thơm.....

Lại chủ động công kích.

“Con, con nói cái gì ?” Trong thư phòng, Tề lão gia thiếu chút nữa bị dọa rớt xuống đất.

Nhìn biểu tình khoa trương trước mắt, Tề Nghiên ngược lại có chút bị dọa nhưng vẫn đem lời nói lặp lại một lần. “Cha, nhiều sổ sách trên bàn cha như vậy, chia mấy quyển cho con đi !”

“Con muốn sổ sách làm gì ?” Xác định mình không có nghe lầm, Tề lão gia lại không hiểu. Sẽ không phải muốn xé giấy, gấp thuyền chơi chứ ?

“Giúp cha chia sẻ vất vả, xem sổ sách a !” Hi ! A Tinh thật thông minh, quả nhiên đoán được cha sẽ hỏi như vậy, còn dạy anh nên trả lời như thế nào nữa !

Ngơ ngác nhìn anh, Tề lão gia lo lắng đưa tay sờ trán anh, thì thào tự nói, “Không phát sốt a ! Sao hôm nay khác thường như thế ?” Quái ! Đứa con trai này của ông rất ngốc, từ nhỏ đến lớn cũng không biết

trong nhà làm nghề gì, càng không sờ qua sổ sách, suốt ngày chỉ biết trồng hoa trồng cỏ, làm đại thiếu gia không lo không buồn, sao hôm nay lại đột nhiên chạy tới nói muốn giúp ông xem sổ sách ? Hay là bị người ta dịch dung thể thân ?

Bất chợt ông sờ sờ trán mình, Tề Nghiên ngốc nghếch ngây ngô cười. “Cha, con thực sự không phát sốt đâu !”

Không làm rõ ý trong lời người ta nói, đây mới là con ngốc của ông a !

Nghe vậy, Tề lão gia xác định quả thật là con mình, không khỏi an tâm, lập tức thật cẩn thận nói: “Nghiên nhi, con có lòng muốn giúp cha chia sẻ vất vả cha cũng đã rất vui rồi. Những sổ sách này con xem không hiểu đâu, ra ngoài chơi đi, ngoan !”

Hi ! A Tinh cũng đoán được cha sẽ nói như vậy ! Không sợ ! Không sợ ! Theo lời A Tinh nói nói lại một lần nữa là được !

Nhéch miệng cười, chỉ thấy anh giống như học thật lòng, “Cha, tuổi cha ngày càng cao, con lại là con trai độc nhất, về sau một ngày nào đó gia nghiệp Tề gia sẽ rơi xuống trên người con, con phải sớm học được phải gánh những gánh nặng này như thế nào, cũng là để cho cha có thể hưởng hạnh phúc a.”

Lời này vừa nói ra, Tề lão gia nghe xong mắt tròn lớn như mắt trâu, vẻ mặt không dám tin. Ông trời a ! Chẳng lẽ là tổ tiên Tề gia tích rất nhiều âm đức, ông trời rút cuộc thương hại, để cho con ngốc của ông trong một đêm thông suốt, nếu không những lời này làm sao nó có thể nói ra được ?

Oa mặt cha thật là khủng khiếp a ! Thật vất vả đem những lời này nói ra xong, tầm mắt dời về phía cha lại thiếu chút nữa bị cặp mắt kia trừng đến sắp rớt mắt ra ngoài dọa sợ, Tề Nghiên nhin không được vỗ vỗ ngực, vẻ mặt sợ hãi lấy một ít quyển sách trên bàn ôm vào trong ngực.

“Cha, con, con lấy mấy quyển này về phòng xem trước.” Dứt lời, xoay người bỏ chạy.

Tuy đối với hành động và lời nói khác thường của anh cảm thấy kinh hỉ lại vô cùng kinh ngạc nhưng Tề lão gia vẫn có chút lo lắng, vội vàng đối với thân ảnh càng chạy càng xa lớn tiếng dặn dò, “Nghiên nhi, xem không hiểu không sao, sổ sách nhất định phải đưa trả cho cha, trăm ngàn lần đừng xé gấp thuyền giấy a.....”

Tề Nghiên nghe được nhưng cũng không quay đầu lại, chỉ giơ tay lên vẫy vẫy, chạy hướng về sân của mình để nhanh chóng đem sổ sách đưa cho Mộ Dung Tinh.....

Hi..... Chỉ cần giao cho A Tinh, anh hẳn là có thể muốn một lần thưởng cho nữa chứ ?

Nghĩ vậy anh không khỏi mặt đỏ lên, tim đập thật nhanh, thật nhanh, dưới chân nhanh chóng chạy thật nhanh, trên mặt lại nở nụ cười vừa ngưỡng ngưỡng vừa hưng phấn.

Nhưng ngay khi anh ôm ấp “giấc mộng” trên đường muốn nhanh chóng trở về phòng, lại bị người gọi lại

“Thiếu gia !”

“A ?” Dừng chân, quay đầu nhìn lại nơi phát ra thanh âm chỉ thấy một nha hoàn chạy tới.

“Thật khéo ! Đang muốn đi tìm ngài liền lập tức đụng phải ngài, cũng thật để cho ta đỡ phải đi một chuyến !” Nha hoàn kia mỉm cười nói nhưng bộ dáng lại có chút ngạo mạn, tìm không ra chút cung kính nên có đối với chủ tử. “Trương công tử đến tìm ngài, hiện nay đang chờ ở cửa sau.”

Trương công tử ? Tề Nghiên ngăn người, phản ứng hơi chậm.

“Là Trương Hoài Sinh công tử !” Vừa thấy anh bộ dáng ngốc kia liền biết anh căn bản còn chưa rõ ràng, ngữ khí nha hoàn có vẻ hơi không kiên nhẫn nhắc nhở, tuyệt không sợ để cho thân là chủ tử anh mất hứng, nghĩ khẳng định anh ngu đần, cho dù bị hạ nhân hơi khinh nhục chút cũng không biết phải đi hướng lão gia, phu nhân cáo trạng.

Hoài Sinh ? Tề Nghiên giật mình, lập tức vui vẻ nở nụ cười. Từ sau khi cùng A Tinh một chỗ, anh đã lâu không đi tìm Hoài Sinh a ! Không nghĩ tới Hoài Sinh thể nhưng chủ động tìm đến anh, thật là cao hứng a !

“Người giúp ta đem này đến cho A Tinh !” Cầm mấy quyển sổ sách trong tay giao cho nha hoàn, anh kích động xoay người phóng đi hướng cửa sau, lập tức liền không thấy bóng dáng.

A Tinh ? Ai a ? Nha hoàn ngần ngợ, lập tức nghĩ đến tên thiếu phụ nhân mới vào cửa có một chữ “Tinh”, sau đó liền sáng tỏ, chính là

“Đáng giận ! Vẫn là phải đi một chuyến !” Về mặt tuy có chút không vui nhưng không có can đảm dám không đưa, ngoan ngoãn đi một chuyến này.

Một lúc lâu sau, khi Mộ Dung Tinh đối chiếu tính toán xong sổ sách nha hoàn đưa tới, đang lười biếng vươn vai, thư giãn gân cốt thì Tề Nghiên lại về mặt đau khổ trở về phòng.

“A Tinh.....” Tiến vào phòng, anh tựa như con chó nhỏ đáng thương cọ bên người cô.

“Làm sao vậy ?” Uống một ngụm trà nóng, Mộ Dung Tinh một cái lại một cái vỗ nhẹ mặt của anh, giống như đang vỗ con chó nhỏ vậy.

“A Tinh, nàng..... nàng có thể cho ta bạc hay không ?” Đau khổ hỏi, biết trên người cô có rất nhiều ngân lượng, cha mẹ thậm chí còn dẫn xuống dưới cô bất cứ lúc nào cũng có thể đến phòng lĩnh bạc.

Có chút kinh ngạc, hiểu rõ anh từ trước tới nay đối với tiền bạc không có khái niệm, khi đi ra ngoài dạo phố bên cạnh đều có Tiểu Cửu đi theo lo mọi thứ anh cần, sao hôm nay lại hướng cô xin tiền ?

“Chàng muốn ra ngoài sao ?” Nhíu mày hỏi thăm.

“Không phải !” Lắc đầu.

“Thế muốn bạc làm gì ?”

“Cho người ta.” Có hỏi nhất định đáp, không biết giấu diếm.

“Cho ai ?” Đây lại kì lạ ! Anh muốn đưa bạc cho ai ?

“Cho Hoài Sinh.” Không khỏi là thiên hạ đệ nhất người thành thật.

Hoài Sinh ? Cảm thấy có chút quen tai, cẩn thận tìm tên người này trong đầu, rốt cuộc nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy anh trong tửu lâu, nghe được anh hướng thư sinh mặt vàng như nền kêu cái tên này ! Lúc ấy, thư sinh vàng như nền kia tuy luôn thay hần nói tốt giữa các bằng hữu, nhưng mà, a..... Người nọ là đúng như ngoài mặt có ý tốt, không như người bên ngoài cười anh ngốc sao ? Không ! Cô cũng không cảm thấy như vậy.

Nhưng cho dù trong lòng cô có nghi ngờ, ngoài miệng lại không nói thêm gì, chỉ thản nhiên cười hỏi: “Sao không tìm Tiểu Cửu xin ?” Tiền tiêu vặt của anh đều giao cho Tiểu Cửu bảo quản, theo lý mà nói anh hẳn là phải đi tìm Tiểu Cửu trước mới đúng a !

“Có a ! Nhưng Tiểu Cửu không cho ta, cho nên ta mới đến tìm nàng.” Tề Nghiên về mặt ủy khuất kể khổ. Ô..... Anh mới là thiếu gia a ! Vì sao lại bị thư đồng của mình quản ?

“Phải không ?” Mỉm cười, cô không hề nói thêm cái gì, nhẹ giọng hỏi: “Chàng muốn bao nhiêu ngân lượng ?”

“Mười lượng.” Sợ cô không cho, về mặt vẫn rất đau khổ như cũ.

Gật đầu, cô lấy từ hộp nhỏ trên bàn trang điểm ra mười lượng đưa cho anh.

“A Tinh, nàng thật tốt !” Còn tưởng rằng xin không được, không nghĩ tới cô lại cho, Tề Nghiên cao hứng hoan hô, lập tức vội vàng liền xông ra ngoài. “Hoài Sinh còn đang đợi ta, ta trước đem cho hần.....” Thanh âm còn phiêu đảng trong không khí nhưng người đã chạy mất dáng.

Thấy thế Mộ Dung Tinh lắc đầu bật cười một chút, lập tức triệu Hồng Đậu tiến vào.

“Hồng Đậu, mọii đem này đưa cho lão gia.” Dem sổ sách đã kiểm tra xong giao cho Hồng Đậu, cô vừa hướng đến phòng khách vừa thuận miệng dặn, “Chờ một chút khi nhìn thấy Tiểu Cửu thì bảo hần lập tức tới đây gặp ta, ta có chuyện hỏi hần.” Hiểu rõ Hồng Đậu khẳng định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất tìm Tiểu Cửu đến đây.

“Vâng tiểu thư.” Hồng Đậu cực kì thông minh, lập tức cầm sổ sách lên, cười mỉm liền đi.

Quả nhiên, thời gian không đến chung trà Tiểu Cửu đã ngoan ngoãn đến phòng khách trình diện, còn cô thì hồi ký bối cảnh cùng tư liệu có liên quan đến người Trương Hoài Sinh này.

Lập tức, chỉ thấy Tiểu Cửu như Hoàng Hà hội đê, oa oa phản đối, không bao lâu, Mộ Dung Tinh đã rõ toàn bộ câu chuyện về thư sinh nghèo túng Trương Hoài Sinh nghe nói “đầy bụng văn tài” này.

“..... Phu nhân, không phải tôi không cho thiếu gia bạc, mà là tôi thật không muốn thiếu gia đem bạc cho tên Trương Hoài Sinh kia ! Người chưa thấy qua hắn và những bằng hữu thư sinh của hắn khi cùng một chỗ đối thiếu gia làm nhục thế nào đâu ! Ngoài mặt giả bộ làm người tốt, trên thực tế, tôi phi.....” Tiểu Cửu càng nói càng tức giận.

Giơ tay lên để sự thao thao bất tuyệt của hắn dừng lại, từ lúc bắt đầu cho tới một tràng dài, Mộ Dung Tinh đã rõ Tiểu Cửu đối với Trương Hoài Sinh kia rất phản cảm.

“Ta đã biết !” Cười cười, Mộ Dung Tinh thú vị nhìn Tiểu Cửu, như nghĩ tới cái gì: “Tiểu Cửu, người đối với Tề Nghiên rất trung thành nha !” Bên trong Tề phủ, hạ nhân khác đối với Tề Nghiên cố ý khinh mạn cô không phải nhìn không ra, mà Tiểu Cửu không giống người khác, với Tề Nghiên lại rất trung thành và tận tâm, giống chú chó bảo vệ chủ nhân vậy, chỉ cần hắn ở bên cạnh Tề Nghiên thì hạ nhân khinh mạn một chút cũng không dám tác quái.

“Đây là đương nhiên !” Tiểu Cửu thoáng chốc mặt đỏ gần như bị nướng vậy, nhưng lời nói ngược lại rất đúng lý hợp tình. “Thiếu gia tốt như vậy, người thiện lương như vậy tôi đương nhiên trung thành với hắn !”

Nghe vậy, Mộ Dung Tinh vuốt cằm cười khê, sau khi vẫy tay để Tiểu Cửu đi xuống, cô ngồi một mình trong phòng khách giống như đang trầm tư cái gì.....

Không bao lâu sau Hồng Đậu cười meo meo chuyển lời, “Tiểu thư, lão gia mời người đi qua thư phòng một chuyến !”

Đến rồi !

Không chút ngoài ý muốn, Mộ Dung Tinh khoe miệng giương lên nụ cười, tất cả đều trong dự đoán.

“Cha, nghe nói người tìm con ?” Tự nhiên thoải mái đi vào thư phòng, Mộ Dung Tinh thần sắc vui vẻ nhìn không ra khác thường gì.

Vuốt cằm ý bảo cô ngồi xuống, Tề lão gia ánh mắt sâu sắc nhìn chăm chú, cảm thấy đã có vài phần hiểu được.

Có thể trở thành người nhà giàu nhất Lạc Dương đương nhiên sẽ không ngu ngốc. Lúc trước bởi vì con trai ông đột nhiên “tiến bộ” mà quá mức kinh hỉ, trong khoảng thời gian ngắn không đi nghĩ nhiều, nhưng sau khi chờ con chạy xa ông mới cảm thấy không thích hợp. Hơn nữa trong một thời gian ngắn, sổ sách được kiểm tra xong đã trả về, còn phát hiện ra vài sai lầm rất nhỏ, này nếu không phải người quen thuộc có kinh nghiệm tuyệt không có cách trong thời gian ngắn như vậy tìm ra vấn đề.

Đã đoán được con trai nhà mình thế nào ông làm cha là rõ nhất, không đem sổ sách xé gấp thành thuyền giấy là tốt lắm rồi ! Nhưng hôm nay sổ sách không chỉ có hoàn chỉnh được trả về, còn kiểm tra xong và phát hiện ra sai lầm, này sau lưng khẳng định có kỳ nhân đang xem sổ sách.

Nghĩ tới nghĩ lui hạ nhân trong phủ không ai có bản lĩnh này, mà có thể sai con trai ngoan ngoãn hướng ông lấy sổ sách lại có khả năng xem sổ sách, hẳn chính là con dâu trước mắt này. Dù sao..... thông gia Mộ Dung ở Tô Châu cũng có rất nhiều hiệu buôn, nói không chừng trước khi con dâu lấy chồng nhất định là người giúp Mộ Dung lão đệ !

Nghĩ đến điều này, Tề lão gia không khỏi nở nụ cười, lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Tinh nhi, sổ sách này là do con xem ?” Tầm mắt lướt về phía mấy quyển sách trên bàn lúc này để con trai lấy đi.

Thấy ông muốn làm rõ trên mặt lại rạng rỡ, Mộ Dung Tinh trong lòng cười thầm, quang minh chính đại thừa nhận, “Dạ vâng !”

“Con đã từng xem sổ sách buôn bán ?” Như nghĩ tới cái gì hỏi.

“Ân.” Nhẹ gật đầu, cô mỉm cười bổ sung, “Khi ở Tô Châu, phần lớn hiệu buôn của cha con đều là do con quản lý !”

“Người khác nguyện ý cùng một nữ lưu nói chuyện làm ăn ?” Tề lão gia nhíu mày. Không phải ông xem thường nữ tử mà là quy tắc thế đời của nữ tử nhiều lắm, phần lớn nam nhân đều cho rằng nữ nhân không có bản lĩnh.

“Con cái nam trang a !” Mộ Dung Tinh cười mở miệng nói, cũng không cho rằng này có vấn đề gì.

“Ý kiến hay !” Tề lão gia liên tục vuốt cằm khen ngợi, lập tức ánh mắt dịu dàng nhìn cô. “Tinh nhi, con nguyện ý đến giúp cha quản lý không ?” Vốn tưởng rằng con ngốc không thể tiếp quản gia nghiệp, sự nghiệp này của ông một ngày nào đó cần phải kết thúc, không nghĩ tới con dâu mới đón vào cửa lại lợi hại như nam nhi vậy, xem ra Tề gia là lấy được một trân bảo.

Con chờ người nói những lời này đây ! Mộ Dung Tinh mừng thầm, trên mặt lại vẫn như cũ cung kính thuận theo. “Cha muốn con dâu làm cái gì, con dâu đương nhiên nghe người.”

Ban đêm, trăng lên cao.

Ánh trăng trắng bạc nghiêng ánh lên giường trong phòng, sau khi có người mệt mỏi lười biếng ngáp một cái liền nằm nghiêng ôm lấy chăn mát, ngón tay không an phận gãi gãi eo người nào đó bên cạnh.

“Ha ha ha.....” Tề Nghiên sợ ngứa cười to, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vốn mí mắt nặng ngàn cân bỗng dừng lại nâng lên, luống cuống tay chân bắt lấy đôi tay gây sự kia, oa oa kêu to lên án, “A Tinh, nàng làm gì gãi ta ?” [Vũ : làm mình ham chồng a =.=]

“Hỏi chàng một sự kiện.” Cô nhàn rãi lạnh lạnh nói, đáy mắt tìm không thấy một tia áy náy quấy nhiễu giấc ngủ của người ta.

“Nga !” Bị gãi vài cái, sâu gây mê sớm đã bay đi, anh mở to đôi mắt thắc mắc: “Chuyện gì vậy ?”

“Tề Nghiên, Tiểu Cửu là từ nhỏ đã ở trong phủ, đi theo bên cạnh chàng sao ?”

Nghiên túc suy nghĩ, anh hoang mang hỏi lại: “Từ nhỏ là nhỏ thế nào ?”

“Ách.....” Có chút bị hỏi khó, cô đơn giản đổi phương thức hỏi: “Tiểu Cửu có cha mẹ không ?”

“Không có.” Lắc đầu.

“Hắn mấy tuổi vào phủ ?”

“Ngô..... Khi đó chính hắn nói hắn tám tuổi.”

“Ai dẫn hắn vào phủ ?”

“Ta a !”

“Chàng ?” Mộ Dung Tinh ngạc nhiên.

“Đúng vậy !” Dùng sức gật đầu.

“Vì sao lại dẫn hắn vào phủ ?”

“Đã lâu trước kia, cha mẹ mang ta đi chùa thắp hương, ta tự mình chạy ra cánh rừng phía sau chùa chơi, kết quả đi tới đi tới, Hoa nhi tỷ tỷ vẫn ngoắc muốn ta đến bụi cỏ, ta đi qua liền thấy Tiểu Cửu nằm ở bên trong sắp chết đói nên liền dẫn hắn về nhà !” Anh giải thích mà kể lại, nghĩ đến Tiểu Cửu trước kia liền cảm thấy thật đáng thương. Ô..... Thế nhưng thiếu chút nữa đói chết a !

Thì ra là thế ! Mộ Dung Tinh tỉnh ngộ. Xem ra Tiểu Cửu từ nhỏ chính là cô nhi đáng thương, dưới sự trùng hợp của nhân duyên để cho Tề Nghiên nhặt về Tề phủ. Tề Nghiên là ân nhân của Tiểu Cửu khó trách Tiểu Cửu đối với anh trung thành và tận tâm như thế, bảo vệ anh sít sao.

A..... Theo sự quan sát của cô Tiểu Cửu tính tình thông minh, làm người có ân liền báo, nếu bồi dưỡng tốt ngày sau khẳng định sẽ là một nhân tài xuất sắc.

Trong lòng đã có tính toán, cô không hỏi Tiểu Cửu nữa, nghĩ đến chuyện ban ngày lập tức nói sang chuyện khác. “Chàng đem ngân lượng đưa cho bằng hữu của chàng sao ?”

“Ân.” Gật đầu, xoa xoa ánh mắt, lại bắt đầu muốn ngủ.

“Hắn nói như thế nào ?”

“Chưa nói a !” Hoài Sinh cần nói cái gì sao ?

“Ngay cả một tiếng cảm ơn hay khi nào nói trả tiền cũng không có ?” Mây liễu nhướng lên, con ngươi nhanh chóng hiện lên một tia bén nhọn.

Lắc đầu, anh thành thật nói: “Hoài Sinh sau khi cầm ngân lượng bước đi rất nhanh, nói là sợ để cho người ta nhìn thấy.”

Mây liễu nhướng rất cao, Mộ Dung Tinh trong lòng không khỏi cười lạnh. Đã có mặt đến mượn ngân lượng chẳng lẽ không có mặt để cho người ta biết ? Tên Trương Hoài Sinh kia tâm tư có chút khả nghi !

“Tề Nghiên, chàng nói, hắn có thường hướng chàng vay tiền không ?”

“Không có a !” Lại lắc đầu, cười đến thật khờ. “Hoài Sinh hắn không có thường, khoảng hai tháng một lần mà thôi.”

Như vậy còn không thường ? Bỗng nhiên mắt tròn trắng, vội vàng truy hỏi: “Có từng trả lại tiền cho chàng không ?”

“Ta không cần hắn trả ! Hoài Sinh hắn thật đáng thương, trong nhà rất nghèo, thường ăn không đủ no, ta không cần hắn trả.” Tề Nghiên vội vàng kêu lên.

Này căn bản là tiếp tế, làm sao tính là vay tiền ? Mộ Dung Tinh thở dài, nghe Tiểu Cửu nói những lời bất mãn với Trương Hoài Sinh, lại đối chiếu Tề Nghiên với Trương Hoài Sinh rất tốt, thật sâu cảm thấy vị hôn phu gốc của mình thật là khờ đến khó đỡ, hoàn toàn hết thuốc chữa !

Nhưng mà..... anh mặc dù gốc lại là một người thật lòng đối xử với bằng hữu của mình. Nhớ ngày đó anh nghĩa vô phần cố nhảy vào đám cháy cứu mình, không phải là mình bị điểm này của anh làm cảm động sao ?

* nghĩa vô phần cố : làm việc nghĩa không được chùn bước; đạo nghĩa không cho phép chùn bước; không có đường lui

Nghĩ đến điều này, Mộ Dung Tinh tuy thở dài bờ môi lại nở nụ cười, thích tính tình anh chất phác hồn nhiên liền lập tức xoay người, sắc mặt ửng đỏ giạng chân ngồi trên người anh, con ngươi đen bóng thần bí phát sáng.

Mê hoặc nhìn cô ngồi trên người mình, không biết vì sao Tề Nghiên lại tim đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập. “A, A Tinh, nàg..... Vì sao muốn ngồi trên người ta..... A ! Nàng..... Nàng sao cỏi..... cỏi quần áo của ta.....” Mắt thấy vạt áo trước ngực của mình bị cô lộ ra, anh kinh ngạc lắp bắp.

“Ồ ào !” Trách nhỏ một tiếng, Mộ Dung Tinh mặt cũng có chút hồng, mắt híp lại cười thành một đường. “Tề Nghiên, hôm nay ta muốn tặng thêm một ít bước thưởng cho nha !”

Thưởng cho ? Vừa nghe đến hai chữ này, Tề Nghiên buồn ngủ bay mất, ánh mắt lập tức sáng lên, cũng không để ý mình quần áo nửa người trên của mình bị lộ ra, hưng phấn mà gật đầu, “Được, được, ta muốn thưởng cho.”

Nghe vậy Mộ Dung Tinh lộ ra chút ngượng ngùng, có chút trêu cợt cười, chậm rãi hạ người nằm lên anh, môi lưỡi nhiệt tình công kích khiến khuôn mặt tuấn tú của anh nóng lên, cả người mờ mịt mềm nhũn. Môi đỏ tươi lại đột nhiên dời đi, một đường đi xuống bộ ngực của anh đã cởi quần áo ra hết mà mút, lưỡi linh hoạt lưu lại dấu vết khắp nơi mỗi nơi di chuyển đến, kỹ xảo tuy rằng không thuần thực nhưng đối mặt với người mới học nghề, cái gì cũng không hiểu như Tề Nghiên cũng đã đủ khiến anh khó nhịn cảm xúc mãnh liệt.

Chỉ thấy Tề Nghiên nhịn không được run rẩy, khuôn mặt tuần tú đỏ lên sung huyết như Quan Công, cả người ngứa ngáy, có khoái cảm thoải mái kỳ dị nhưng lại cảm thấy bụng dưới có cổ nhiệt lưu làm bản thân thật khó chịu, lại không biết nên giải trừ như thế nào ?

“Ngô.....” Nhịn không được rên rỉ ra tiếng, anh gần như sắp khóc. “A..... A Tinh..... Ta..... Ta bụng nóng nóng..... Thật là khó chịu.....”

“Phải không ?” Khuôn mặt đỏ au, Mộ Dung Tinh ngữ điệu cũng có chút không ổn định. “Không..... Không thoải mái sao ?”

“Thoải mái, nhưng..... nhưng cũng khó chịu.....” Giọng lạc đi.

Cảm thấy có chút kỳ quái, cô dứt khoát từ trên người anh xoay người xuống, cẩn thận lướt mắt anh từ đầu xuống, cuối cùng tầm mắt dừng ở hạ thân của anh đang cao vút, lập tức trong lòng đã hiểu rõ, buồn cười vừa thẹn lại vừa đỏ mặt.

“A Tinh.....” Không biết cô đang cười cái gì, Tề Nghiên lúc này thậm chí muốn khóc.

Lại liếc mắt đến chỗ đang cao vút kia một cái, ý trêu xấu của Mộ Dung Tinh lại nổi lên, tuy cuộc đời chưa chạm qua “vật kia”, cảm thấy có chút xấu hổ nhưng vẫn quyết định làm !

Chỉ thấy cô đột nhiên đưa tay tiến vào trong quần của anh, nhẹ nhàng nắm “vật kia” một cái, ngay khi anh hai mắt mở to, thở hốc vì kinh ngạc, thở gấp một tiếng tay nhỏ bé xấu xa kia lập tức “thu bình”, nhanh chóng rút về, đồng thời đặc biệt có lòng chăm sóc người

“Chàng đã khó chịu vậy nghỉ ngơi cho tốt đi ! Ta muốn ngủ.” Nhanh chóng nằm thẳng, cầm chăn mát che kín đầu, run run thân mình không tiếng động cười trộm.

“A Tinh, không muốn.....” Vô tội bị làm cho khó chịu như vậy, nam tử thuần khiết ngẩn ngơ, đáng thương lay nhẹ vợ mình, lắp bắp khẽ gọi, “Vừa mới..... Vừa mới tốt như vậy..... Thật thoải mái..... Nàng..... Nàng làm lại một lần thôi..... Lại..... Lại sờ ta đi..... A Tinh.....”

“Đêm đã khuya rồi, ngủ đi thôi !” Tiếp tục che đầu cười trộm.

“Ô..... A Tinh, nàng thật xấu..... Thật xấu.....”

Trên giường, nam tử ngây thơ ngốc nghếch vốn bình yên vô sự chuẩn bị vào giấc ngủ lại vô tội bị làm ồn, rốt cục nhịn không được nức nở ghen ngào.....

11. Chương 8

Chương 8

Hôm sau, trên đường lớn thành Lạc Dương, biển người vẫn cuộn trào như cũ, đặc biệt náo nhiệt.

Mộ Dung Tinh một thân nam trang tuần tú, dựa theo tư liệu hôm qua Tiểu Cửu cung cấp, tiêu sái thoải mái phe phẩy cây quạt do Tề Nghiên vẽ thụy trúc cho cô mà chế thành, một mình nhịp chân nhàn nhã bước hướng về cuối phố sạp tranh chữ nào đó buôn bán doanh thu thấp.

Chưa lâu, cô đi vào quán nhỏ bên cạnh sạp tranh chữ, kêu bát mì nước sau liền tìm vị trí tốt ngồi xuống, vừa ăn nóng vừa nghe tiếng nói chuyện từ chỗ sạp tranh chữ truyền đến.....

“Trương huynh, nghe nói mấy ngày trước Lục vương gia lại tới Lạc Dương ! Lần trước chúng ta đi trễ bỏ mất cơ hội tốt, lúc này cần phải nắm chắc tìm cơ hội cùng Lục vương gia kết bạn mới được.” Trong thanh âm vội vàng của thư sinh béo có khát vọng với danh lợi.

“Đúng vậy ! Lần trước Trùng Tâm Đình thi hội lại sớm hơn một canh giờ, khi chúng ta chạy tới thì Lục vương gia sớm đi rồi, thật làm người ta tức chết mà.” Thư sinh gầy vô cùng oán giận, thề lúc này nhất định không bỏ qua nữa, phải ở trước mặt Lục vương gia biểu hiện tài viết văn của mình tốt mới được.

Người chủ sắp tranh chữ Trương Hoài Sinh bắt đắc dĩ cười. “Nhưng nghe nói lúc này Lục vương gia đến Lạc Dương, chủ yếu là đến thăm Ngâm Hương cô nương ở Thắm Hương Các, cũng không dự định tổ chức thi hội gì a !”

“Kia có quan hệ gì ?” Thư sinh béo rung đùi đắc ý nở nụ cười. “Không thi hội nhưng đề xuất, chúng ta liền tạo cơ hội ”kết bạn ngoài ý muốn” a !”

“Đúng vậy ! Lục vương gia những ngày này đều đặt chân ở Thắm Hương Các, chỉ cần chúng ta cũng vào không sợ không có cơ hội gặp gỡ. Nghe nói có rất nhiều người có ý kết bạn với Lục vương gia mấy ngày nay đều chạy đến Thắm Hương Các đây !” Thư sinh gầy hưng phấn bổ sung.

“Này ta cũng có nghe nói, chỉ là.....” Trương Hoài Sinh có chút khó xử. “Đi vào Thắm Hương Các cho dù không chọn cô nương tiếp khách, chỉ ăn cơm uống rượu cũng mất mười lượng !” Không tự giác sờ túi ở trong ngực..... Trên người mười lượng là hôm qua mới mượn của Tề Nghiên, phải xài ở nơi đó sao ?

Nghe vậy hai thư sinh béo, gầy không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái, biết hẳn cuộc sống khốn đốn, mười lượng này với hẳn mà nói lại là một con số lớn, lập tức hơi khó xử, ngay sau đó thư sinh béo như nghĩ đến ý kiến gì hay, cười mờ ám nói

“Trương huynh, tên gốc Tề Nghiên kia rất thích người, người cứ đi tìm hắn mượn đi ! Hắn khẳng định lập tức cầm bạc đến trước mặt người, nói không chừng còn không cần người trả đó !” Tên gốc kia rất dễ lừa.

Giống như bị người ta vạch trần việc làm lén lút, Trương Hoài Sinh không khỏi cả người cứng đờ, trực giác lớn tiếng phủ nhận, “Ta, ta Trương mỗ nghèo thì nghèo nhưng sao có thể làm loại chuyện mất khí phách này ?”

Lời vừa nói ra, không chỉ có hai thư sinh béo, gầy ngẩn người, ngay cả Mộ Dung Tinh trong quán bên cạnh cũng không nhịn không được mày giương lên, bật ra cười lạnh.

Chỉ thấy béo thư sinh hồn trở về rất nhanh, lập tức liền liên tiếp thán phục. “Trương huynh thanh cao không dung tục làm người ta rất kính nể, là ta thô鄙.”

“Đúng vậy ! Trương huynh như Nhan Hồi nhất đản nhất biểu cao tiết, thật là khiến chúng tôi bội phục.....” Thư sinh gầy cũng bội phục tán dương.

Nhất thời tiếng khen không dứt, mà Trương Hoài Sinh nghe được mặt một hồi hồng, một hồi trắng lại trước sau ấp úng không nói gì.

Qua một hồi lâu, thư sinh béo rốt cục trở về vấn đề chính. “Trương huynh, chúng ta tính đêm nay đến Thắm Hương Các, người thật không đi cùng chúng tôi sao ?”

“Này.....” Trương Hoài Sinh lại sờ mười lượng trong lòng, do dự phải chăng hôm qua mới mượn tiền để sinh hoạt mà nay lại đến Thắm Hương Các ? Nhưng nghĩ đến nếu thật sự may mắn gặp Lục vương gia, được hẳn ngưỡng mộ chẳng phải một bước lên mây sao, đến lúc đó đừng nói có thể trả hết toàn bộ ngân lượng đã mượn của Tề Nghiên từ trước đến nay, thậm chí tên tuổi nổi tiếng thiên hạ, trải qua cuộc sống vinh hoa phú quý cũng không phải mộng tưởng rồi.

Nghĩ vậy hẳn chịu không nổi hấp dẫn, cắn răng. “Ta đi !” Ai..... Dùng xong mười lượng chỉ sợ không qua được mấy ngày hẳn lại phải lên đi tìm Tề Nghiên.

“Nhưng mười lượng kia.....” Thư sinh béo lo lắng hẳn không có ngân lượng.

“Ta có !”

“Nha ?” Thư sinh gầy có chút kinh ngạc. Trương Hoài Sinh nghèo khổ mọi người rõ như ban ngày, làm sao có thể đột nhiên có số ngân lượng này ?

“Hôm qua, hôm qua có khách nhân khá thích tranh của ta nên nguyện ý trả mười lượng mua nó.” Chưa chút cười, Trương Hoài Sinh lấy cớ nói.

“Thật tốt quá ! Có người nguyện ý ra mười lượng mua tranh, xem ra vận may của Trương huynh cũng sắp kéo đến rồi.....”

“Đúng ! Đúng ! Trương huynh vốn có tài hoa, chỉ là nhất thời không gặp phải Bá Nhạc.....”

Lập tức lại một mảnh tiếng vui mừng chúc mừng không dứt. Không lâu sau, sau khi ba người hẹn thời gian đêm nay đi Thắm Hương Các thì hai thư sinh béo, gầy rút cuộc rời đi, còn Trương Hoài Sinh thì tiếp tục trông coi sạp tranh chữ của mình.

Chậm rãi dùng xong, Mộ Dung Tinh chậm rãi thông thả đến trước sạp tranh chữ, mắt xem lướt qua cơ bản trong lòng đã có bình luận.....

Kỹ thuật vẽ tranh không tệ, kết cấu tuyệt đẹp, bất luận phong cảnh, hoa cỏ, nhân vật đều có thể bắt lấy ý nhị, chỉ tiếc so với linh khí trong tranh của Tề Nghiên thật sự thua kém rất nhiều.

“Vị công tử này, xin mời cứ việc xem !” Thấy có khách nhân tới cửa Trương Hoài Sinh mỉm cười tiến lên tiếp đón. “Không biết ngài thích dạng tranh như thế nào ? Có thể để tại hạ giới thiệu cho ngài không ?”

Âm thầm cười lạnh, nghĩ đến hần rõ ràng hướng Tề Nghiên lấy tiền thậm chí cho tới bây giờ còn chưa trả lại, lại còn trước mặt bằng hữu ra vẻ thanh cao, Mộ Dung Tinh trong lòng không khỏi xem thường. Đang muốn mượn cơ soi mói một lúc, miệng mới hé ra bên cạnh lại đột nhiên vang lên một tiếng nói dễ nghe

“Tranh này không tệ !” Giọng nói nam nhân mang theo ý cười, mơ hồ có cảm giác uy nghiêm.

Mộ Dung Tinh vừa chuyển đầu chỉ thấy một gã tử bào đai ngọc, phía sau còn có hai tên hộ vệ cao lớn, vừa nhìn đã biết nam tử tuần mỹ xuất thân cao quý, không biết đi tới trước sạp tranh chữ khi nào, ánh mắt đang thưởng thức tranh phú quý mẫu đơn cầm trong tay.

Vừa nghe lời khen ngợi này Trương Hoài Sinh cảm thấy mừng thầm, xem ra nam nhân quý khí này biết thưởng thức bức tranh Bá Nhạc của mình, lập tức vội vàng cười nói: “Vị công tử này, bức phú quý mẫu đơn là tác phẩm tại hạ tâm đắc, mắt ngài thật là khéo !”

Nghe vậy, nam tử tử bào cười cười, đang muốn nói cái gì bỗng cảm nhận được một đạo tầm mắt bên cạnh, lập tức hơi nghiêng đầu thì đúng là thấy một nam tử mảnh khảnh tuần tú đang đánh giá hần.

Cho rằng mình đoạt vật người thích, nam tử tử bào hữu lễ mỉm cười, “Vị huynh đài này, người đối với bức mẫu đơn có hứng thú ?”

Lắc đầu, Mộ Dung Tinh lộ ra nụ cười thanh nhã. “Không ! Ta không có hứng thú.” A..... Cô nhận ra nam tử này là ai ! Hai năm trước khi hần đến Tô Châu du lịch, cô từng tò mò xen lẫn trong đám người xa xa gặp qua hần một lần !

“Nhưng người luôn xem !”

“Ta chỉ là không hiểu người đang thưởng thức cái gì ?”

Nghe trong lời nói kia hình như có hàm ý, nam tử tử bào giương mi, cố ý hỏi: “Huynh đài thấy bức tranh mẫu đơn này như thế nào ?”

“Tầm thường.” Mộ Dung Tinh vẻ mặt hứng thú, nói đúng lòng.

“Người !” Không đoán được sẽ bị phê bình trước mặt, khuôn mặt Trương Hoài Sinh vàng như nền lúc này tức giận đến đỏ lên, trong khoảng thời gian ngắn lại nói không ra lời.

Có chút kinh ngạc nam tử tuần tú trước mặt lại trước mặt người vẽ bức tranh không nể mặt như thế, nam tử tử bào không khỏi hứng thú nở nụ cười..... Mặc dù thấy bức tranh này nếu so với những bức hần sưu tầm chỉ có thể xem như tác phẩm trung bình, nhưng cùng một chỗ so với đỏ xanh đã rất xuất sắc rồi.

Có thể rơi vào trong mắt nam tử tuần tú trước mặt lại chỉ có hai chữ bình luận “tầm thường”, thật khiến người ta tò mò người này ánh mắt thưởng thức tranh phải chăng thật sự bất phàm như thế hay không ?

“Huynh đài, theo như lời người nói vậy cái gì mới gọi là tranh đẹp đây ?” Cố ý cười hỏi.

Nghe vậy Mộ Dung Tinh cũng không khách khí, quạt thúy trúc trong tay “Bá” một tiếng vung ra, tiêu sái tự đắc phe phẩy mặt quạt giống như có từng cơn gió lạnh lướt qua rừng trúc xanh biếc, hai mắt nam tử tử bào kinh ngạc rực sáng vô cùng, môi đỏ mọng nở ra nụ cười thanh nhã vui sướng

“Thế này mới gọi là tranh đẹp !”

“..... Các người nói A Tinh thật xấu không..... Ân..... Đêm qua ta thật là khó chịu, nhưng nàng không để ý ta, hôm nay ra ngoài cũng không mang ta đi chơi cùng, thật xấu..... Ta tức giận..... Tức giận phải làm sao bây giờ ? Ngô..... Này sao..... Ta, ta cũng không biết đâu.....”

Vườn hoa, Tề Nghiên dưới ánh mặt trời lộ ra khuôn mặt tuần tú buồn bực kể khổ với hoa cỏ, Hồng Đậu, Tiểu Cửu nhìn xem ở hành lang gấp khúc đang trốn ánh nắng chói chang cứ mãi lắc đầu.

“Cô gia hẳn không nóng sao ?” Chồng má ngồi trên thềm đá, Hồng Đậu rót cực nhẹn không được hỏi người bên cạnh.

Liếc xem thường, Tiểu Cửu cũng đặc biệt bắt đắc dĩ. “Nào có đạo lý không nóng ? Người không thấy trên trán hẳn đều đầy mồ hôi sao ?”

“Thế hẳn làm gì còn ngồi xồm ở đó phơi nắng a ?” Muốn nướng chín luôn a ?

Nhún vai, Tiểu Cửu hai tay mở ra, tỏ vẻ mình cũng không hiểu nổi, rất nhẫn nại lại đợi thêm một lát, thấy anh còn chưa có tính phải rời khỏi, dứt khoát đứng lên, hai tay chống eo

“Thiếu gia, người nếu không trở về phòng nghỉ ngơi, nếu phơi nắng xảy ra chuyện gì, chờ thiếu phu nhân về phủ tôi nhất định đi tố cáo !” Uy phong lẫm liệt rỗng, Tiểu Cửu tính cáo mượn oai hùm, biết thiếu gia nhà mình nay sợ nhất chính là thiếu phu nhân.

Quả nhiên, bị uy hiếp như vậy Tề Nghiên vội vàng nhảy dựng lên, miệng hô to, “Không cần hướng A Tinh tố cáo, không cần ! Ta trở về phòng ! Trở về phòng.....” Dưới chân ba bước cũng thành hai bước chạy đi, chỉ sợ hơi chậm một chút Tiểu Cửu thật sẽ đi tố cáo.

Há hốc mồm trừng mắt anh như gió xoáy thổi qua trước mắt chạy vào phòng, Hồng Đậu không khỏi bật cười. “Tiểu Cửu, cũng là người hiểu cô gia.” Hai ba câu liền làm anh sợ tới mức ngoan ngoãn nghe lời, bây giờ làm thư đồng so với anh uy phong hơn sao ?

“Đương nhiên ! Cũng không giấu lại ta đã hầu hạ hẳn bao lâu.” Tiểu Cửu mặt ngẩng lên, đắc ý vô cùng.

Thoáng chớp, chỉ thấy hai nô bộc tiểu nhân đắc chí ngoài cửa phòng, trên hành lang gấp khúc kiêu ngạo cười to.

Trong phòng, Tề Nghiên tai nghe tiếng cười to bên ngoài cũng không dám đi ra ngoài hỏi bọn hắn đang cười cái gì, đành phải rầu rĩ ngồi trên giường. Không lâu sau chợt nghe Hồng Đậu cách cửa cất giọng nói phải đi phòng bếp làm điểm tâm Tô Châu an ủi sợ hãi của anh, lập tức giấu cười rồi đi; Lại trong chốc lát, Tiểu Cửu cũng cách cửa tỏ vẻ hẳn có việc rồi đi, sau đó cũng chạy đi.

Một mình ngây ra ngồi trên giường, đợi một hồi lâu không thấy bọn họ trở về Tề Nghiên cảm thấy có chút nhàm chán, nằm xuống muốn ngủ trưa lại như thế nào cũng ngủ không được. Lăn qua lộn lại một lúc, bỗng nhiên làm động tác xoay người chợt nghe “Ầm” một tiếng thật lớn, anh rất cực ngã xuống đất thật mạnh.

“Oa đau quá !” Gáy chạm đất đau đến khoeo mắt anh bật ra nước mắt, che đầu nằm trên mặt đất ai ai kêu thảm, mãi đến khi sao vàng trước mắt tiêu tan, đau đớn dần thoái lui lúc này mới có cách chuyển động cổ.

Nào biết cổ mới hơi chuyển, ánh mắt đúng lúc nhìn thấy dưới sàng nền gạch đen cùng một hộp gỗ điêu khắc ?

Nha ? Vì sao dưới sàng lại có hộp gỗ a ? Anh trước kia sao cũng chưa thấy qua ?

Tính tò mò mọi người đều có. Cho dù là người khờ ngốc cũng có bản tính giống mọi người. Nhất thời, Tề Nghiên kéo hộp gỗ điêu khắc dưới sàng ra lập tức xoay người ngồi dậy, nhẹ nhàng mở hộp gỗ ra.....

Di ? Bên trong có tranh vẽ !

Ngơ ngác gãi gãi đầu, lấy tranh vẽ bên trong hộp ra nhìn chăm chú, chỉ thấy anh càng xem hai mắt mở càng lớn, khuôn mặt tuần tú nháy mắt đỏ lên, tim đập không thể khống chế, ngẫu nhiên còn nghi hoặc cúi đầu xem hạ thân của mình, sau đó nhìn lại người trên tranh vẽ tinh xảo.....

Ngô..... Anh tình hình đêm qua giống như nam nhân trên tranh vẽ nha ! Nếu là thật, kia, kia anh hẳn là cũng phải giống người trên tranh, cởi sạch quần áo nha ! Ân..... Bên trong tranh còn có nữ nhân trần trụi, kia..... kia A Tinh có phải cũng nên trần trụi hay không a ?

Nghĩ vậy, Tề Nghiên lại không khỏi có cảm giác hưng phấn, lập tức nhanh chóng cởi hết quần áo, lại trong rất nhiều tranh vẽ chọn ra một cảnh trên giường rồi xem vài lần, sau khi nhớ kỹ tư thế cùng động tác thế này mới đem tranh vẽ tinh xảo thu lại bỏ vào hộp, một lần nữa quăng đến dưới sàng, tiếp theo cả người liền nhảy lên giường nằm xuống, lấy chăn đắp thân, ha ha ngây ngô cười chờ người nào đó trở về phòng.

Chờ, chờ, không biết qua bao lâu, anh rốt cục nghe được thanh âm muốn nghe nhất.....

“Tề Nghiên, ta nói cho chàng biết một chuyện tốt.....” Mộ Dung Tinh kích động vào phòng, giọng nói trong trẻo đang muốn cùng anh chia sẻ tin tốt lại liếc thấy trên sàn quần áo ném khắp nơi thì không khỏi dừng lại, ánh mắt lập tức chuyển qua người nào đó nằm trên giường đang giương mắt to cười ngây ngô với cô.

“A Tinh.....” Tề Nghiên cười hí mắt, nghĩ đến lát nữa sẽ làm chuyện đó với cô, trong lòng liền cảm thấy thẹn thùng nhưng vẫn rất hưng phấn mà vươn tay to từ dưới chăn ra ngoắc. “Đến đến đến, mau chút !”

“Chàng thay quần áo ra ném loạn khắp nơi là sao ?” Mộ Dung Tinh cười trách, sau khi thuận tay nhặt quần áo lên mới chậm rãi đến bên giường.

“Nằm nằm, nằm xuống với ta.” Toét miệng cười yêu cầu.

“Chàng đang chơi trò gì vậy ?” Nghĩ đến anh đang đùa, Mộ Dung Tinh cũng không nghĩ để ý, khi anh xóc lên một góc chăn thì không khỏi bật cười, thuận ý anh cởi giày lên giường, chui vào chăn.

Nào biết vừa chui vào chăn, anh lập tức đột nhiên xoay người đè lên người cô, cô sợ tới mức hai tay vội vàng đỡ lại phát hiện lòng bàn tay chạm vào ngực trần trụi của anh, thế này mới giật mình thấy không bình thường.

“Tề Nghiên, chàng..... không mặc quần áo ?” Cười gượng đặt câu hỏi.

“Đúng ! Trần trụi.” Tề Nghiên vui vẻ gật đầu, cười rất thích thú, đồng thời hai tay còn vội vàng cởi bỏ quần áo trên người cô.

“Chậm, chậm đã ! Chàng..... chàng đang làm cái gì ?” Mộ Dung Tinh lắp bắp kinh hãi, nghĩ đến anh lúc này người trần truồng đè lên trên người cô, khuôn mặt xinh đẹp nháy mắt ửng đỏ, ngực đập như nai con chạy loạn.

“Cởi quần áo ! Nàng cũng trần trụi giống ta.” Tề Nghiên vui tươi hơn hớn cười, trên tay động tác nhanh chóng, khi cô còn chưa kịp phản ứng đã cởi quần áo của cô ra, lộ ra sau áo ngoài là cái yếm màu xanh lam được thêu tinh tế tỉ mỉ cùng da thịt trắng mịn mê người.

Không biết vì sao, Tề Nghiên nhìn thấy cảnh trí này lại muốn cúi đầu hôn lên, hơn nữa nhiệt lưu đêm qua làm anh cảm thấy kỳ quái lại xuất hiện, bụng dưới căng ra thật là khó chịu.

“A Tinh.....” Thanh âm nghẹn lại, anh cúi đầu kêu nhỏ, trên trán thấm ra mồ hôi nóng.

“Làm, làm gì ?” Mộ Dung Tinh bị anh dọa có chút ngây người.

“Ta, ta có thể hôn nàng không?” Thấp giọng cầu xin.

Nghe vậy ngạc nhiên, lập tức cô bỗng nhiên cảm thấy loại tình huống này thật sự buồn cười, lại bật cười. Ha ha ha..... Tên ngốc này thế nhưng vào tình huống này còn hỏi có thể hôn cô không ?

“A Tinh ?” Nén rất khó chịu, không hiểu cô cười cái gì ?

“Có, có thể !” Cô vừa cười vừa trả lời, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng trong lòng mơ hồ hiểu được anh tựa như đã hiểu được cái gì gọi là thiên địa âm dương, vợ chồng đôn luân. “Chàng biết nên làm như thế nào sao ?” A..... Hôm nay cô cùng anh sẽ trở thành vợ chồng chính thức phải không ? Cũng tốt ! Như vậy cũng tốt a.....

“Đại khái biết đi.....” Anh có chút không xác định nhưng vẫn gật đầu, trên tay vội vàng chiến đấu hăng hái với dây yếm nhỏ trên người cô.

“Ai..... Hiện tại là ban ngày thế nào.....” Giống như có chút không có đạo đức.

“Ách..... Ban ngày không được sao ?” Mê muội.

“Cũng không phải không được.”

“Vậy là tốt rồi !” Gật đầu, tiếp tục cùng sợi dây chiến đấu hăng hái, một hồi lâu sau anh vui vẻ giơ lên cao cái yếm màu xanh lam, vui mừng cười, “Ta mở rồi ! Mở rồi !”

Hắn nghĩ cái yếm của cô là cờ chiến, cần phải giơ cao trong không trung như vậy sao ?

Vừa bực mình vừa buồn cười, Mộ Dung Tinh thấp trách, “Bỏ xuống !”

“Nga !” Quả nhiên một khẩu lệnh một động tác, ngoan ngoãn bỏ lại “chiến lợi phẩm”, con người trong suốt cực nóng, cúi đầu lấy môi che lại.

Thoáng chốc hai thân ảnh quần lấy thân mật, trong phòng xuân ý dạt dào, rên rỉ nhỏ nhỏ không ngừng từ trên giường truyền ra.....

Hồi lâu sau, trong tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ của nữ tử mang theo câu hỏi bất đắc dĩ

“Tề Nghiên, chàng rốt cuộc hiểu làm như thế nào hay không ?”

“Hắn, hắn là biết..... Ta, ta xem qua tranh.....”

“Ngô..... Không, không phải nơi đó.....” Thở gấp một tiếng, nữ tử thở dài, dứt khoát đem nam nhân đẩy xuống, xoay người ngồi trên người anh, nhìn đôi mắt hồn nhiên lại đầy tình dục, nở nụ cười quyến rũ thần bí

“Lần đầu tiên vẫn là ta ở phía trên đi !”

Màn đêm buông xuống, Mộ Dung Tinh mê mang mở mắt ra chỉ thấy trước mắt một mảnh mờ tối không khỏi ngây cả người, thần trí nhất thời còn có chút mờ mịt.

Chớp chớp mắt, cô nhẹ nhàng di động tứ chi muốn ngồi dậy song cơ thể lại một cơn đau kéo tới làm cho cô không khỏi khẽ chau mày, lập tức nhớ tới chuyện xảy ra làm mệt đến nỗi đi vào giấc ngủ, nhất thời hai má hơi đỏ lên, cúi đầu nhìn quả nhiên thấy Tề Nghiên còn đang ngủ say, khóe môi khẽ nhếch, tựa như cảm thấy mỹ mãn chứa ý cười đi vào giấc ngủ.

Khóe miệng nở nụ cười, nhẹ nhàng ở trên môi anh ấn xuống một nụ hôn. Cô kéo thân mình đau nhức cẩn thận lướt qua anh, động tác xuống giường nhẹ nhàng, châm ánh nến, thoáng chốc trong phòng sáng ngời, mà dấu vết hoan ái qua đi trên người cũng rõ ràng ánh vào trong mắt.

“Này..... Có phải rất nghiêm trọng hay không ?” Nhìn mình trên người tựa như bị ngược đãi qua, khắp nơi một khối tím một khối ứ máu, Mộ Dung Tinh tròn mắt hồi lâu mới thì thào tự nói, “Tề Nghiên tên gốc này, thế nhưng xuống tay với ta nặng như vậy, khó trách ta toàn thân đau ră rồi !”

Quay đầu trông người trên giường còn đang ngủ say, rất muốn đi qua cào trên người anh mấy vết nhưng nhìn thấy trên bờ môi anh có nụ cười thỏa mãn, cuối cùng vẫn là mềm lòng bật cười.

Vừa cười vừa thở dài, cô đến trước chậu nước vắt khăn ướt chà lau thân mình, thay trang phục đơn giản, khi hướng về gương đồng chải tóc lại ngạc nhiên giật mình.....

Hồng bét ! Có thể tạm giấu dưới quần áo nhưng trên cổ có vài dấu vết xanh tím, sao có thể đi ra ngoài gặp người đây ? Ai..... Đêm nay còn có cái hẹn, xem ra phải để Tiểu Cửu đi một chuyến !

Cảm thấy có định kiến, cô chải tóc xong xuôi lại nhìn gương đồng một cái, xác định mình ngoại trừ con người đặc biệt phát sáng, cánh môi đỏ tươi hơn mọi ngoài ra, rốt cuộc nhìn không ra dấu vết sau cuộc mây mưa gì mới yên tâm mở cửa phòng ra, quả nhiên thấy Hồng Đậu cười mỉm chờ ngoài cửa, vẻ mặt cười mờ ám.

“Tiểu thư, người cùng cô gia ”ngủ” suốt một buổi trưa nha !” Hồng Đậu che miệng cười trộm, đáy mắt lóe lên tia treu ghẹo. Hi hi, khi nàng bừng điểm tâm Tô Châu trở lại chợt nghe bên trong truyền ra âm thanh

nhỏ làm người ta mặt đỏ, không ngốc đến nỗi xông vào làm hỏng, đành phải ở bên ngoài đợi bọn họ tự đi ra.

“Lắm chuyện !” Mộ Dung Tinh cười trách, hiểu rõ Hồng Đậu thông minh, khẳng định đã đoán ra cô cùng Tề Nghiên làm chuyện tốt, này cũng không xấu hổ, vẻ mặt tự nhiên căn dặn, “Người đi bảo người đem nước nóng cùng bữa tối đến ! Còn có, ta có việc tìm Tiểu Cửu, thuận tiện gọi hẳn lại đây.”

“Vâng ! Em lập tức đi !” Hồng Đậu cười mỉm lên tiếng trả lời, quả nhiên lập tức chạy đi.

Thấy cô rời đi, Mộ Dung Tinh thế này mới xoay người trở lại bên giường, bỏ màn xuống, đợi chút nữa hạ nhân vào không nhìn thấy chần chệm lộn xộn cùng Tề Nghiên còn đang ngủ say.

Chưa lâu sau, nhóm nô bộc nhanh chóng đem một thùng gỗ lớn chuyển vào phòng, sau khi rất nhanh đổ đầy nước ấm vào trong lại nhanh chóng rời đi.

Vừa lòng mỉm cười, Mộ Dung Tinh xốc màn lên, nhẹ giọng kêu to, “Tề Nghiên..... Tề Nghiên..... Phải dậy rồi.....”

“Ngô.....” Còn buồn ngủ xoa mắt, vừa thấy là cô Tề Nghiên lơ mơ nở nụ cười. “A Tinh.....”

“Tỉnh rồi ?” Cười dịu dàng.

“Còn chưa có a.....” A..... Anh cảm thấy mình thật hạnh phúc, thật vui vẻ, giống như trong mộng nên khẳng định còn chưa có tỉnh.

“Chàng tỉnh rồi !” Ngón tay ngọc mịn màng điểm nhẹ lên trán anh một cái, Mộ Dung Tinh cười kéo anh đứng lên, chần chệ bị trượt xuống lộ ra cơ thể trần trụi của anh, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng hoan ái vào buổi trưa, má trắng hồng không thể kiềm chế hơi hơi đỏ lên.

“A Tinh.....” Tề Nghiên kêu nhỏ, khuôn mặt tuần tú cũng đỏ bừng một mảnh, nhưng vẫn nhịn không được dựa vào muốn ôm cô.

Nhẹ tránh ra, cô buồn cười mắng: “Chàng muốn làm gì ?”

“Ôm, ôm nàng a !” Đôi mắt đầy vô tội.

“Không được!” Cô lại cười, vẫn kéo anh xuống giường. “Đi tắm trước, đợi chút nữa thì dùng cơm chiều.”

“Nga !” Không ôm được người mặc dù có chút thất vọng nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi vào thùng tắm, sau một lúc an phận rửa mình, dường như nghĩ đến gì đột nhiên khó hiểu ngẩng đầu hỏi: “A Tinh, nàng không tắm sao ?”

“Ta chờ một lát lại tắm.”

“Không cần a ! Thùng tắm này rất lớn, nàng có thể vào đây ngồi cùng tắm a !” Rất rộng lượng chia sẻ thùng tắm.

Anh đây là đang mời cô cùng tắm uyên ương sao ? Mộ Dung Tinh nhú mày, nhìn anh vẻ mặt hồn nhiên, trong lòng hiểu rõ anh ngốc không biết loại tình cảm ôm ấp mây mưa, lòng treu ghẹo lập tức nổi lên, cố ý cười quyến rũ hỏi: “Chàng rửa ta ?”

“Đúng vậy ! Đúng vậy ! Chúng ta cùng nhau tắm thôi !” Hưng phấn rủ, nghĩ đến có thể cùng cô trần trụi tắm liền không khỏi cảm thấy phấn khởi.

Nghe vậy, Mộ Dung Tinh gian xảo cười khê, quả nhiên nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo, vô cùng lẳng lơ trượt vào thùng tắm, thật không khéo giạng chân ngồi trên vị trí mẫn cảm của anh.

Đáng thương Tề Nghiên ngốc còn không biết quỷ kế của cô, khi nhìn thấy bộ ngực sữa trắng như tuyết trong sóng nước mờ mờ hơi nóng, không tự chủ được nuốt nước miếng, tim lại đập mất nhịp, con người si mê chăm chú, sao cũng không thể di chuyển tầm mắt.

Thấy thế, Mộ Dung Tinh tuy có chút ngượng ngùng nhưng vẫn nhịn không được đắc ý cười trộm, giả bộ không biết chuyện mà hắt nước lên người mình, còn cố ý cọ cọ vài cái.

“Ngô.....” Tề Nghiênn sao chịu nổi trêu đùa của cô, lập tức nơi mẫn cảm thay đổi, nhất thời đáng thương đỏ mặt. “A Tinh, ta..... Ta.....”

Cảm giác được thay đổi của anh, Mộ Dung Tinh rốt cuộc nhịn không được cười to, “Ha ha ha..... Tề Nghiênn, chàng thật sự rất dễ đùa nha !” [Vũ *vuốt mồ hôi* tội nghiệp Nghiênn ca ca a]

Giương mắt to, anh sắp khóc. “A Tinh, nànn..... nànn đừng cười ! Ta..... Ta có thể được giống buổi trưa chạm vào nànn không ?” Ô..... Anh muốn ôm cô, hôn cô, muốn cô !

“Không được !” Cố ý nghiêm mặt, cô ác ý cự tuyệt. “Ngoan ngoãn tắm rửa, đợi lát nữa dùng cơm xong ta còn có việc muốn chàng làm.”

“A Tinh.....” Không muốn đồng ý, bàn tay to lên sờ qua.

“Chàng làm gì ?” Mắt sắc bén đảo qua, lập tức làm bàn tay to lên đưa tới của anh rút về.

“Thực xin lỗi !” Thầm khóc nhận sai.

“Tắm rửa !”

“Nga !” Ủy khuất nhịn xuống dục vọng, đây là lần tắm khó chịu nhất trong đời, Tề Nghiênn vô cùng hối hận.

Ô..... Sớm biết sẽ không rủ cô cùng tắm ! A Tinh thật xấu, thật xấu a.....

12. Chương 9

Chương 9

Nơi đây là nơi náo nhiệt về đêm nhất của thành Lạc Dương, đèn đuốc sáng ngời, oanh thanh yến ngữ, tiếng cười đùa tán tỉnh không dứt của các cô gái hoa lâu cùng các khách nhân mang đến.

Trước Thẩm Hương Các, Tiểu Cửu trong tay ôm một quyển tranh cuộn hơi giật mình nhìn cảnh tượng náo nhiệt, hành vi buông thả của mọi người cùng tiếng nói ồn ào trước mắt, trong lòng nhịn không được mà trái phép nói thầm.....

Thiếu phu nhân là xảy ra chuyện gì ? Tại sao muốn hắt ôm tranh cuộn đến câu lan viện tìm người ? Còn có tranh này rõ ràng là do thiếu gia vẽ, nhưng cô lại muốn thiếu gia lấy quái danh “Thanh Nhạnn Tử” gì đó từ trên trời rơi xuống, còn tốn công tốn sức khắc con dấu ấn nữa chứ !

Còn có a, nói đến thiếu gia cũng rất kỳ quái ! Lúc trước còn buồn bực phát cáu không chịu để danh trên tranh ! Ai ngờ thiếu phu nhân chẳng qua chỉ cần liếc mắt, thần bí ghé vào lỗ tai anh nói khế mấy câu thì hai mắt thiếu gia lập tức sáng ngời, cười đến thật sự là..... Chắc, còn tươi hơn cả hoa nở, lập tức vui vẻ mài mực đề chữ ! Ai..... Thiếu gia hiện tại quả thật là bị thiếu phu nhân làm cho điên đảo rồi ! Nhưng như vậy cũng tốt, thiếu phu nhân đối xử tốt với thiếu gia, thiếu gia bị cô làm cho điên đảo cũng không sao.

Nghĩ đến đây Tiểu Cửu vui vẻ nở nụ cười, nhớ đến việc thiếu phu nhân phân phó liền lập tức ôm tranh cuộn tiến vào Thẩm Hương Các, nào biết lại bị Quy Công giữ cửa ngăn lại.

“Tiểu tử, ngươi làm gì ?” Quy Công dùng đôi mắt chó nhìn người, thấy Tiểu Cửu một thân trang phục hạ nhân, sao có thể có ngân lượng mà vào câu lan viện ăn chơi đàng điếm nên lập tức liền ngăn hắt lại.

“Ta tìm người.” Tiểu Cửu sao không biết trong mắt Quy Công chỉ có thể lực, trong lòng cũng vô cùng mất hứng. Hừ ! Hắt thích tới nơi này làm sao ? Nếu không phải thiếu phu nhân có việc giao cho hắt làm, tám người khiêng kiệu lớn tới mời hắt cũng không đến đâu !

Quy Công vừa nghe liền cười ha ha. “Tìm người ? Tiểu tử, muốn qua cửa lớn Thẩm Hương Các của chúng ta ít nhất cũng phải có mười lượng bạc, nếu muốn thêm cô nương ít nhất cũng phải có ba mươi lượng trở lên, ngươi có sao ?”

“Nhưng ta không đến tìm cô nương !” Tiểu Cửu bĩu môi, vô cùng không vui.

“Không đến tìm cô nương chẳng lẽ đến tìm nam nhân ?” Quy Công nghe vậy lại càng cười to rồi cứ liên tục phát tay như đuổi ruồi. “Ồ chỗ chúng ta không có kinh doanh về sở thích nam nhân, đi đi đi !”

“Ai, ai có sở thích nam nhân a ?” Tiểu Cửu tức giận đến mức dậm chân, khuôn mặt đỏ bừng.

“Ta mặc kệ ai có sở thích nam nhân, dù sao người cũng đi mau đi, đừng ở chỗ này mà gây trở ngại việc buôn bán của chúng ta.” Hắc không kiên nhẫn mà đẩy Tiểu Cửu ra ngoài.

“Uy ! Người là tên không nói đạo lý ? Ta chỉ muốn đi vào tìm người.....”

“Tránh ra ! Tránh ra ! Không được làm loạn ở đây.....”

Trong lúc nhất thời, hai người ở cửa lớn tiếng ồn ào, giằng co không dứt lập tức dẫn tới sự chú ý của mọi người, ngay cả người mới hai mươi xuân xanh đã tự mình thành lập Thẩm Hương Các, làm chủ một kĩ phường rất nổi tiếng ở thành Lạc Dương Thẩm Ngâm Hương, cũng không nhịn được mà bước về phía bọn họ.

“Ầm ỹ cái gì thế ?” Thẩm Ngâm Hương cười hỏi, cô có khuôn mặt không được xem là xinh đẹp, thân hình lại mảnh khảnh nhưng giọng nói lại mềm mại quyến rũ khiến người ta nghe xong cả người như nhũn ra.

“Ngâm, Ngâm Hương cô nương, tiểu tử này cố ý đến làm loạn.....” Quy Công giữ cửa vừa thấy bà chủ thì khí thế lập tức giảm một nửa, ấp úng cười gượng giải thích.

“Ai tới làm loạn ?” Một lời cắt đứt vu khống của hắc, Tiểu Cửu tức giận trừng mắt, vẻ mặt khó chịu. “Ta chỉ là tới tìm người, ai ngờ hắc lại dám ngăn cản, không cho ta đi vào.”

Nghe vậy, Thẩm Ngâm Hương cũng không xem thường vì hắc chỉ là một thư đồng, gương mặt vẫn cười như cũ. “Tiểu công tử, người tới tìm ai ?”

“Tìm người xem tranh.” Tiểu Cửu nhếch miệng cười, nói y như lời Mộ Dung Tinh dặn.

“Xem tranh ? Người tới chỗ này chỉ có xem cô nương, có ai tới xem tranh chứ ?” Quy Công cười nhạo, khi mở to miệng chuẩn bị ngửa mặt lên trời cười điên cuồng thì bỗng dừng

“Hóa ra là người ! Lục vương gia đợi người đã lâu, mau theo tôi vào đi !” Cô cười quyến rũ rồi vội vàng dẫn Tiểu Cửu tiến vào Thẩm Hương Các ngoài dự kiến của mọi người.

Nào biết Tiểu Cửu vừa tiến vào trong đại sảnh nơi tiếng người ồn ào, oanh yến nỉ non liền dừng lại, không muốn cùng cô đi vào bên trong nữa.

Thấy thế Thẩm Ngâm Hương có chút kinh ngạc, vội vàng nói: “Sao không đi ? Lục vương gia vẫn còn đang chờ đấy !”

Lắc đầu, Tiểu Cửu tuân thủ căn dặn của Mộ Dung Tinh, vẻ mặt kiên trì. “Ta sẽ chờ ở đại sảnh ! Muốn xem tranh thì bảo người đến đây, nếu qua một khắc mà người vẫn chưa tới thì ta sẽ đi.”

Lời này vừa nói ra, bên trong Thẩm Hương Các liền xôn xao một trận. Phải biết rằng hôm nay ở Thẩm Hương Các có không ít người vì muốn tìm cơ hội kết bạn với Lục vương gia mà đến, chỉ cần một câu của Lục vương gia muốn gặp ai thì người kia chỉ sợ không thể nhanh chân chạy như bay đi gặp, nhưng tiểu thư đồng này lại muốn Lục vương gia tới gặp hắc, còn khẩu khí lớn bảo sẽ không đợi lâu, thật sự là quá tự cao tự đại mà !

“Này thật thú vị ! Hiếm khi có người không dưới trướng Lục vương gia.” Sững sờ qua đi, Thẩm Ngâm Hương hứng thú nở nụ cười. “Một khi đã như vậy thì người chờ ở đây, ta đi vào mời Lục vương gia.” Dứt lời, không nói thêm gì liền đi.

Lén lút le lưỡi, Tiểu Cửu cũng không nghĩ tới thiếu phu nhân bảo hắc đến tìm người lại chính là Vương gia, nhưng lại dặn hắc khẩu khí và thái độ cần phải giả vờ như vậy, thật không hiểu đang làm cái quỷ gì ? Song lo chuyện của cô làm gì, chỉ cần y theo lời của cô đem chuyện này giải quyết nhanh thì tốt rồi ! Ai..... Hắc mới mười mấy tuổi mà thôi, da mặt còn rất mỏng a ! Đến nơi thế này vẫn cảm thấy kì quái không được tự nhiên.

Trong lúc người xem tranh vẫn còn chưa đến, Tiểu Cửu có chút không được tự nhiên lại nhin không được tò mò nhìn bốn phía xung quanh, ai ngờ lại để cho hắn nhìn thấy Trương Hoài Sinh ngồi ở góc bàn, mà Trương Hoài Sinh cùng hai người bạn thư sinh của hắn cũng về mặt kính ngạc trừng mắt hắn, dường như không hiểu sao tiểu thư đồng bên cạnh Tề Nghiên có thể tiếp xúc với Lục vương gia, thậm chí còn bày ra dáng vẻ thật kiêu ngạo.

Hừ ! Tên Trương Hoài Sinh nghèo kia vay tiền thiếu gia không nghĩ tới là để tới nơi như thế này a ! Câu môi cười lạnh, Tiểu Cửu xem như không thấy thân nhiên di chuyển ánh mắt, cuối cùng cũng không liếc mắt nhìn về hướng kia nữa, chỉ lẳng lặng chờ.

Không lâu sau, một tiếng cười trầm thấp xuất hiện, nam tử tuấn lãng mặc tử bào Lục vương gia hiện thân, mang theo ý cười nhạt đi đến trước mặt Tiểu Cửu.

“Tiểu thư đồng, ngươi không phải là vị công tử ban ngày ta gặp a !” Đuôi lông mày khẽ nhếch, Lục vương gia cười nói. Đây thật lạ ! Người nói muốn đem cho hắn xem bức tranh đẹp thật sự là vị công tử tuấn tú trẻ tuổi, sao đến nơi hẹn lại là tiểu thư đồng ?

Nghe vậy, Tiểu Cửu không chút hoang mang y theo lời Mộ Dung Tĩnh căn dặn mà trả lời: “Cửu gia nhà tôi đêm nay tạm thời có việc, cho nên đành phân phó tôi đến đây.”

“Thì ra là thế.” Là ai đến nơi hẹn Lục vương gia cũng không để ý lắm vì toàn bộ lực chú ý của người đã tập trung trên quyển tranh cuộn trong tay hắn.

Tiểu Cửu có sở trường đoán ý qua lời nói và thái độ, lập tức cười hì hì hai tay dâng bức tranh cuộn.

Lục vương gia mỉm cười tiếp nhận, lòng đầy chờ mong mở tranh cuộn ra, thoáng chốc hai mắt phát sáng, kích động nắm lấy bả vai của Tiểu Cửu, vội vàng quát hỏi: “Người vẽ tranh này là ai ? Hắn ở nơi nào ? Mau dẫn ta đi gặp hắn ! Có thể vẽ tranh thanh kỳ lại có linh khí như thế chắc chắn chính là cao nhân, bổn vương muốn cùng hắn kết giao bằng hữu !”

Ha ! Thiếu phu nhân quả nhiên là liệu sự như thần, Lục vương gia này phản ứng y như cô suy đoán nha !

Tiểu Cửu cười thầm, chỉ chỉ phần đề chữ trên tranh. “Người vẽ tranh tự là Thanh Nhạn Tử, hắn là hảo hữu của Cửu gia nhà tôi, từ trước đến nay không thích có người lui tới, người vẽ tranh xong chỉ tặng cho Cửu gia nhà tôi. Về phần chỗ ở của hắn, ngoài Cửu gia nhà tôi ra thật đúng là không có người nào biết được !”

“Phải không ?” Lục vương gia có chút thất vọng nhưng vẫn không muốn bỏ qua. “Nhà Cửu gia của ngươi ở đâu ? Ta đến gặp hắn, xin hắn giúp ta đến gặp Thanh Nhạn Tử, bổn vương khẳng định sẽ trọng thưởng !”

“Tôi lúc này không phải đã nói rồi sao ? Cửu gia nhà tôi đêm nay có việc, không thể đến.” Hì hì cười, Tiểu Cửu vươn tay ra. “Đây ! Cửu gia nhà tôi nói Lục vương gia cũng là người biết tranh, yêu thích tranh cho nên mới không ngại phiền toái mà đưa tranh người thật sự cho là đẹp tới cho ngài xem, nay ngài cũng đã xem qua, có phải nên đưa tôi không ?”

“Đây.....” Lục vương gia về mặt chân chờ, trong mắt có chút không muốn. Cuộc đời hắn đam mê sưu tầm danh họa, nay gặp tuyệt phẩm đương nhiên muốn có được, lập tức mỉm cười thương lượng. “Như vậy đi ! Bức tranh này bổn vương thật sự rất thích, không biết Cửu gia nhà ngươi có thể nguyện ý nhượng lại cho ta ?”

Nghe vậy Tiểu Cửu âm thầm cười trộm, giả vờ khó xử. “Đây tôi cũng không rõ. Nhưng tôi từng nghe Cửu gia nhà tôi khi vui vẻ đã nói rõ tranh của Nhạn Tử, không có giá hắn sẽ không bán !” Duỗi năm ngón tay ra, không nói rõ ra rốt cuộc là bao nhiêu, tùy người mua tranh tự đoán.

“Năm ngàn lượng ? Đây có vấn đề gì !” Lục vương gia cười rất vui vẻ, tay to khẽ vẫy. “Người đâu, đem ngân phiếu đến !”

Xôn xao một bức tranh trị giá năm ngàn lượng, rốt cuộc là tranh thế nào ? Thanh Nhạn Tử kia là ai ? Chưa từng nghe qua tên người này a !

Nháy mắt, kinh hô nổi lên bốn phía Thảm Hương Các, mọi người đều châu đầu ghé tai, thảo luận sôi nổi Thanh Nhạn Tử là người ra sao ? Đồng thời trong lòng đầy hâm mộ người này được Lục vương gia khen ngợi, biết rằng từ nay về sau tên tuổi Thanh Nhạn Tử sẽ nổi tiếng khắp thiên hạ.

“Ai nha ! Như vậy không thể được ! Tôi chỉ là nói từng nghe Cửu gia nói vui như vậy, cũng thật không muốn bán đâu !” Tiểu Cửu giả bộ kinh hoảng, vội vàng khước từ ngân phiếu hộ vệ đưa tới, vội vã muốn gạt lại tranh. “Lục vương gia, tôi không lấy ngân phiếu đâu, người mau đưa tranh cuộn cho tôi đi.”

“Nếu đã mở giá, nào có đạo lý đổi ý không bán chứ ?” Lục vương gia cường từ đoạt ý, hạ quyết tâm không trả tranh.

Sau mấy lần gạt tranh không được, biết mình không thể nê hà, lại vừa bị nhét năm tờ ngân phiếu một ngàn lượng vào trong ngực, Tiểu Cửu chỉ có thể bỏ đi, về mặt đau khổ. “Tôi xong đời rồi ! Trở về khẳng định sẽ bị Cửu gia xử phạt.”

Sờ sờ ngân phiếu trong lòng, xác định đã xếp gọn mới thở dài buồn bã đi ra ngoài. Đi tới cửa lớn liền quay đầu lại, thanh âm không lớn nhưng tất cả mọi người có thể nghe được: “Đúng rồi ! Cửu gia nhà tôi muốn tôi nói lại với ngài, hần tính năm ngày sau mở cửa hàng tranh chữ, bên trong bày toàn bộ tranh của Thanh Nhạn Tử, Lục vương gia nếu có hứng thú thì năm ngày sau có thể đến xem.”

“Bổn vương nhất định đi !” Nghe vậy, Lục vương gia mừng rỡ, suy nghĩ nếu cửa hàng tranh chữ khai trương hần nhất định phải đi xem, thưởng thức thêm nhiều tranh của Thanh Nhạn Tử, nếu mỗi bức đều là tuyệt phẩm, hần nhất định sẽ mua để cất giữ.

Gật gật đầu, Tiểu Cửu về mặt sụp đổ bỏ đi, mãi đến sau khi cách Thẩm Hương Các thật xa, thật xa, về mặt uể oải bỗng dưng thay đổi, trong nháy mắt liền bật cười, cơ hồ muốn chảy cả nước mắt.....

“Ha ha ha..... Thật sự quá buồn cười a ! Hóa ra mình rất có thiên phú diễn tuồng a ! Nhưng lợi hại nhất vẫn là thiếu phu nhân, có thể nắm được suy nghĩ của Lục vương gia chuẩn như vậy, một bức tranh có thể bán được năm ngàn lượng !” Ra về nhìn năm ngón tay của mình, Tiểu Cửu lúc này mới thật sự thở dài. “Ai..... Thiếu phu nhân muốn mình tùy tiện đưa ra một con số, sớm biết vậy mình đã gờ chín ngón.....”

Năm ngày sau, tên tuổi Thanh Nhạn Tử đã truyền khắp các con phố lớn ngõ nhỏ Lạc Dương, hôm nay cửa hàng tranh chữ khai trương, vô luận là quan nhỏ địa phương, thương nhân làm quan giàu có hay văn nhân thư sinh, mọi người đều vì lấy lòng nịnh hót Lục vương gia mà sáng sớm đã tụ tập ở cửa hàng tranh chữ, chờ mở cửa để tiến vào nhìn một cái.

Nhóm văn nhân thư sinh là muốn vào xem đến tột cùng là tranh như thế nào mà có thể được Lục vương gia thưởng thức như thế; Quan nhỏ địa phương, thương nhân làm quan giàu có thì muốn mua tranh để tặng cho Lục vương gia, để xây dựng quan hệ tốt, ngày sau làm việc cũng có chỗ dựa vững chắc.

Bởi vì cửa hàng tranh chữ chưa khai trương buôn bán nên mọi người tập trung ngoài cửa hàng khó tránh khỏi nói chuyện sôi nổi, trao đổi những tin tức với nhau. Năm ngày gần đây trong thành Lạc Dương ồn ào đủ loại “Nghe nói”, cuối cùng cũng tập trung tại đây.

“Uy ! Nghe nói cửa hàng tranh chữ này là Tề gia bỏ vốn mở.....”

“Nghe nói vị Thanh Nhạn Tử kia quen biết Cửu gia, chính là bào đệ của tân nương tử Tề gia.....”

* bào đệ : em trai ruột

“Nghe nói thời gian này Tề lão gia thường mang theo vị Mộ Dung Cửu gia kia đi tuần tra hiệu buôn của Tề gia, cũng ý bảo thuộc hạ về sau trực tiếp nghe lệnh của Cửu gia, hình như định đem gia sản giao cho vị Cửu gia kia trông coi.....”

“Ai..... Nghe nói Tề gia sẽ bị họ ngoại chiếm đoạt gia sản.....”

Mọi người về mặt phần khởi tán gẫu đủ loại “Nghe nói” mà mình nghe được, nhưng không ai biết được “Nghe nói” này rốt cuộc là từ nơi nào truyền ra, ngọn nguồn xuất xứ từ đâu ?

Còn Tiểu Cửu phụng mệnh thiếu phu nhân, nơi nơi gieo rắc lời đồn “Nghe nói”, lúc này đang cầm một chuỗi pháo dài cười meo meo với một nam trang tuần tú, về mặt nghiêm túc nhìn bài trí tao nhã trong cửa hàng rồi nhìn sang Mộ Dung Tinh xin chỉ thị.

“Thiếu phu nhân, giờ lành đã đến, chúng ta có phải nên khai trương hay không ?”

“Đúng vậy ! Nên khai trương đi chứ ? Bên ngoài chen chúc thật là nhiều người a !” Hồng Đậu nhìn náo nhiệt ngoài cửa sổ, không cầm được cũng cảm thấy hưng phấn.

Vừa lòng nhìn tranh của Tề Nghiên được treo thanh nhã trong cách bài trí thư thái, Mộ Dung Tinh nhìn xuyên qua cửa sổ thấy bên ngoài đã tụ tập một đám người, thậm chí còn nhìn thấy Trương Hoài Sinh cũng đã ở trong đám người đó, còn vị Lục vương gia kia cũng đang từ phía xa đi tới, cô liền lập tức gọi lão quản gia của Tề gia có kinh nghiệm phong phú bị cô điều đến hỗ trợ.

“Trần quản gia, đợi lát nữa sau khi ta rời đi từ cửa sau thì nơi này sẽ giao cho người xử lý. Nếu có người ra giá mua tranh, không có ngàn lượng tuyệt đối không bán, biết không ?” Cô tự tin cười nói, cho rằng tranh của Tề Nghiên vẽ tuyệt đối trị giá ngàn lượng, nếu có người chê đắt, có thích mua hay không cũng tùy người, dù sao Tề gia cũng không phải dựa vào nghề này để sống.

“Tôi hiểu.” Trần quản gia có kinh nghiệm chu đáo mỉm cười lên tiếng trả lời, trong lòng hiểu rõ đây đã nắm đúng tâm lý của mọi người “Hàng rẻ thì không tốt, càng đắt càng quý hiếm”, không khỏi âm thầm bội phục vị cửu gia tuần tú có đầu óc kinh doanh.

Gật gật đầu, Mộ Dung Tinh lại nhìn sang Tiểu Cửu. “Tiểu Cửu, ta dặn người những gì, người nhớ rồi chứ ?”

“Rõ ạ !” Tiểu Cửu lớn tiếng nói, hiểu cô là đang nhắc nhở hẩn, không thể nói Thanh Nhạn Tử chính là Tề Nghiên, cửu gia chính là bí mật của cô tiết lộ ra ngoài.

“Tốt lắm ! Người ở đây giúp đi, sau này mỗi ngày đều đến đây, đi theo Trần quản gia học tập, biết không ?” A..... Cô có kế hoạch đào tạo Tiểu Cửu cho thật tốt, sau này trở thành tâm phúc, giúp Tề gia quản lý mọi chuyện a !

“Vâng !” Biết thiếu phu nhân có lòng đào tạo mình, Tiểu Cửu không khỏi cảm động.

“Hồng Đậu, muội cũng ở lại đây, xem có gì cần giúp thì giúp.”

“Dạ !” Hồng Đậu vẽ mặt cười hì hì, cũng rất thích náo nhiệt.

Lại vừa lòng gật đầu, Mộ Dung Tinh mới ung dung từ cửa sau rời khỏi đã nghe tiếng pháo từ đằng trước truyền đến..... Ha ha, khai trương cửa hàng tranh chữ chỉ với Lục vương gia thôi hẩn là có thể rút được không ít ngân lượng, càng khỏi nói các thương nhân thích học làm sang.

Bất quá, hắc hắc..... Có thể từ trên người những người đó lấy được bao nhiêu ngân lượng cũng không quan trọng, quan trọng bây giờ nhất là Tề Nghiên còn đang ở nhà chờ cô uống trà ăn điểm tâm a !

Tâm tình vui vẻ trở lại Tề phủ, trở về phòng không thấy bóng dáng của Tề Nghiên nên sau khi đổi lại một thân nữ trang cô lại lập tức đến những nơi trong phủ anh thích lưu lại nhất mà tìm. Không lâu sau, quả nhiên từ xa đã thấy anh ngồi xổm trước một tảng đá thì thào tự nói, mà cách đó không xa một nha hoàn xem như cũng xinh đẹp đang chậm rãi đi tới.

Đang muốn lên tiếng gọi người thì chợt thấy Tề Nghiên toàn thân đổ mồ hôi đứng lên, vội vàng sải bước nhưng sau khi nhìn thấy nha hoàn kia lại đột nhiên dậm chân, gãi gãi đầu như đang lo lắng gì đó, thấy nha hoàn sắp đi xa mới cuống quýt gọi người

“Tiểu Thanh, Tiểu Thanh, người đợi chút.....” Chỉ sải vài bước chân đã đuổi kịp người.

“Thiếu gia, ngài có chuyện gì sao ?” Nha hoàn Tiểu Thanh bị kêu xoay người nhìn anh, trên mặt ửng ửng không có kiên nhẫn.

Thấy thế, Mộ Dung Tinh nghĩ đến bên trong phủ không hề thiếu nô bộc lén có ý khinh mạn với Tề Nghiên lập tức không vội ra mặt, ngược lại ẩn thân sau cây, âm thầm yên lặng xem sự tình sẽ diễn biến như thế nào.

“Tiểu Thanh, có thể xin người pha một bình Thiết Quan Âm tới đây được không ?” Tề Nghiên cười ngây ngô thỉnh cầu, vốn hẩn là định tự mình đi pha nhưng vừa mới tán gẫu vui vẻ với tảng đá công công, thật không nỡ rời đi a !

Thân là nha hoàn, vốn không nên hai lời mà vâng theo lời chủ tử, ngoan ngoãn đi pha trà nhưng Tiểu Thanh sau khi cẩn thận nhìn xung quanh, xác định bốn bề vắng lặng mới nhú mào hỏi lại: “Là thiếu gia ngài muốn uống?”

“Không phải.” Lắc đầu, Tề Nghiên thành thật nói: “Là tảng đá công công đã lâu không gửi được trà thơm, muốn ta pha một bình cho hân gửi.”

Tiểu Thanh vừa nghe liền khẳng định anh ngu ngốc, thầm nghĩ thanh thoi nhàn hạ đi, không muốn hầu hạ anh, lập tức biểu hiện ra sự mất hứng của mình. “Thiếu gia, trên đời căn bản không có tảng đá công công này, nô tỳ rất bận, ngài không có việc gì thì đừng làm phiền hạ nhân chúng tôi.”

Vừa thấy nàng hung dữ Tề Nghiên không còn dám yêu cầu nữa, há miệng cười ngớ ngẩn trước sau như một, “Người đã vội vậy ta tự mình đi pha là được.” Hoàn toàn không biết tức giận.

Tốt nhất là như thế ! Nghĩ đến mình vừa thoái thác một chuyện phiền hà, Tiểu Thanh đắc ý nở nụ cười, đang lên kế hoạch muốn tìm một nơi nhàn hạ để đi, ai ngờ vừa mới xoay người đã hoảng sợ khi thấy Mộ Dung Tinh từ sau thân cây chậm rãi di chuyển ra.

“Thiếu, thiếu phu nhân !” Cô, cô khi nào thì ở tại chỗ đó ? Tiểu Thanh sắc mặt tái đi, trong lòng hiểu rõ thiếu gia gốc có thể khi dễ, nhưng thiếu phu nhân lại chẳng hề gốc chút nào !

“A Tinh, nàng đã trở về !” Liếc thấy cô xuất thân, Tề Nghiên không có nghĩ gì nhiều, chính là vẻ mặt vui vẻ nhào lên ôm lấy cô.

“Àn.” Nhẹ nhàng vỗ mặt của anh, ánh mắt Mộ Dung Tinh dừng trên mặt Tiểu Thanh, cười đến thanh nhả. “Tiểu Thanh, có thể phiền người pha một bình Thiết Quan Âm tới đây không ?”

“Vâng..... Vâng.....” Thiếu phu nhân nhìn thấy ! Cô ấy đã nhìn thấy ! Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sắc mặt Tiểu Thanh trắng bệch. “Nô tỳ..... Nô tỳ lập tức đi pha.....” Xoay người liền muốn chạy đi.

“Chậm đã !” Thản nhiên gọi người lại, Mộ Dung Tinh vừa lòng khi thấy bóng lưng kia cứng đờ, cô cười rồi dùng giọng nói mềm mại. “Sau khi đem trà tới, triệu tập tất cả hạ nhân đến đại sảnh chờ ta, biết chưa ?”

“Nô..... Nô tỳ đã biết.” Dứt lời, cước bộ không ổn định, lảo đảo bước đi.

Mất thấy nha hoàn đã rời đi, Tề Nghiên hơi giật mình đặt câu hỏi: “Nàng không phải rất bận sao ?” Sao hiện tại lại có thể đi pha trà đem lại đây?

“Tên gốc !” Liếc mắt cười mắng, thật sự đối với hân không có biện pháp.

Tuy rất nhiều người thường mắng anh là tên gốc nhưng Tề Nghiên lại thích nghe cô mắng nhất, bởi vì cô mắng một chút ý cười nhạo cũng không có, ngược lại là loại cảm giác khiến người ta cảm thấy rất ấm áp, rất được quan tâm.

Nhếch miệng cười, anh lắc lắc tay cô, khờ ngốc yêu cầu, “A Tinh, nàng tiếp tục mắng nữa đi ! Nàng mắng rất êm tai nga.....”

“Tên gốc, tên gốc, tên gốc.....” Vừa cười lại mắng, cuối cùng nhịn không được thở dài, vuốt nhẹ gương mặt của anh. “Tề Nghiên, chàng phải nhớ kỹ, ở nơi này chàng mới là chủ ! Nếu bọn hạ nhân dám khinh mạn chàng nữa, chàng phải lấy uy phong của chủ mà dọa bọn họ, hiểu không ?”

“Không hiểu ! Vì sao muốn ta dọa người chứ ?” Tề Nghiên nở nụ cười không chút tâm cơ.

Nghe vậy, đôi mắt của Mộ Dung Tinh xao động. “Tề Nghiên, chàng rất đơn thuần, không rõ thế gian này có những người khi thiện sợ ác, cần phải dọa bọn họ, bọn họ mới không dám tác quái !” Nhìn trong mắt anh vẫn không hiểu, cô không khỏi bật cười. “Quên đi ! Chàng bẩm sinh hồn nhiên lương thiện, ta không nên bắt chàng thay đổi. Dù sao cũng không sao cả, từ nay chàng sẽ do ta bảo vệ, ta tuyệt đối sẽ không để người khác bắt nạt chàng !”

“Nga !” Hân ngơ ngác, không hiểu lắm ý trong lời nói của cô nhưng cảm thấy trong mắt cô rất dịu dàng, rất dịu dàng, làm cho hân nhịn không được muốn sa vào trong đó.

“Tề Nghiên, đáp ứng ta một chuyện.” Mỉm cười, cô nghiêm túc nói: “Sau này nếu còn có nô bộc như Tiểu Thanh vừa rồi đối với chàng như vậy, chàng nhất định phải lập tức nói cho ta biết, được không ?” Lời tuy nói vậy nhưng cô biết không tới một canh giờ nữa, bên trong Tề phủ không còn hạ nhân nào dám ngạo mạn với anh nữa !

Bờ môi dật ra một tiếng cười lạnh, Mộ Dung Tinh quyết định cho nô bộc Tề gia một chấn động.

Không rõ suy nghĩ trong lòng cô, Tề Nghiên gật đầu lên tiếng đáp ứng, lập tức lại nhếch miệng nở nụ cười. “A Tinh, nàng biết không ? Tầng đá công công nói..... Nói.....” Lén liếc mắt nhìn cô một cái, ngượng ngùng không nói tiếp nữa.

“Nói gì ?” Liếc mắt nhìn về “Tầng đá công công” theo như lời anh nói..... Chẳng qua là một tầng đá to hoa văn rất xinh đẹp, được đặt cạnh hòn non bộ.

“Tầng đá công công nói ta sẽ làm cha !” Đỏ mặt xấu hổ cười, tầm mắt dừng trên bụng của cô. “Hắn nói ta đã đem em bé đặt vào trong bụng của nàng.”

“Nói hươu nói vượn!” Mộ Dung Tinh cười trách, da mặt cũng có chút ửng đỏ. Tên gốc này rốt cuộc có biết mình đang nói cái gì hay không a ? Bọn họ..... Bọn họ thật sự đã trở thành vợ chồng, bất quá cũng là chuyện của mấy ngày trước, nào có nhanh như vậy..... Ách..... Kỳ thật cũng có thể, dù sao mấy ngày qua anh thật sự rất..... quần lấy người !

Nhưng mới vài ngày mà thôi, huống hồ anh cũng không phải đại phu, nào có khả năng biết cô có mang thai hay không ? Hừ ! Khẳng định là anh tự mình nói lung tung!

“Ta không có nói bậy ! Là tầng đá công công nói cho ta biết, lời hắn nói luôn không có sai.....” Vội vàng giải thích.

“Được được được ! Chàng không nói bậy.....” Miễn cưỡng cho qua.

“A Tinh, nàng tin ta.....”

“Được ! Ta tin.....”

Dưới ánh mặt trời, chỉ nghe tiếng của một nam một nữ, vừa nhanh vừa chậm nhẹ bay trong gió; Bên cạnh, tầng đá to có hoa văn xinh đẹp dưới ánh mặt trời lấp lánh hào quang màu trắng bạc như đang nhếch miệng mỉm cười.

Một lúc lâu sau, nô bộc đứng đầy đại sảnh Tề gia, ai cũng cảm thấy hoảng loạn, mọi người chỉ có thể ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, không đoán ra vì sao thiếu phu nhân lại muốn triệu tập tất cả hạ nhân.

Còn hai người lúc này đang ngồi ở vị trí chủ trong đại sảnh vì nghe tin mà đến, dự định tìm hiểu một chút đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì mà khiến con dâu triệu tập toàn bộ hạ nhân của Tề gia.

Trong lúc vợ chồng Tề thị nhấp trà chờ người, Mộ Dung Tinh và Tề Nghiên từ phía sau đường xốc lên bậc rềm che, khoe miệng mỉm cười đi vào đại sảnh.

Vừa thấy hai vị trưởng bối ở đây, Mộ Dung Tinh lập tức kéo Tề Nghiên thỉnh an, dường như không một chút bất ngờ về xuất hiện của bọn họ.

“Tốt tốt tốt ! Đều ngồi xuống đi !” Hai vợ chồng yêu thương con trai cùng con dâu nhà mình, vội vàng muốn bọn họ đến ngồi ghế dựa bên cạnh.

Cuối cùng sau khi chờ hai người đều ngồi xuống, Tề lão gia đang muốn hỏi cô vì sao gọi hạ nhân trong phủ đều tới đây hết thì Mộ Dung Tinh lại mở miệng trước

“Cha, con dâu là thiếu phu nhân Tề gia chứ ?” Cô dịu dàng cười hỏi.

“Đây là đương nhiên !” Tề lão gia không chút nghĩ ngợi, trả lời một cách chắc chắn.

“Thế con dâu đã là thiếu phu nhân Tề gia, đương nhiên có quyền xử lý một nô bộc nào đó trong phủ chứ ?”

“Đương nhiên !” Gật đầu thật mạnh nhưng lại không rõ cô vì sao phải hỏi như vậy ?

“Cám ơn cha !” Mỉm cười, Mộ Dung Tinh bỗng đứng đứng dậy, đứng trước toàn bộ nô bộc xếp hàng trước mặt chỉ vào Tề Nghiên bên cạnh, lên giọng hỏi: “Ta hỏi các người, đây là ai ?”

Hành động này của cô không chỉ làm cho nhị lão Tề gia và Tề Nghiên đồng thời ngẩn người, cũng làm cho hạ nhân hai mặt nhìn nhau, không hiểu rốt cuộc cô có dụng ý gì, trong một lúc lại không ai dám trả lời.

“Không biết sao ?” Cô cười đến dịu dàng, đáy mắt lại càng phát ra sự lạnh lẽo. “Không thể tưởng tượng được nô bộc trong phủ đều không biết chủ tử, xem ra ta phải đuổi bọn người đi hết rồi mua lại những hạ nhân khác thôi.”

Lời này vừa nói ra, chúng nô bộc đều cả kinh, kích động, không biết là ai hô lên trước “Là thiếu gia”, mọi người lập tức đều tỉnh ngộ, sốt ruột vội vàng hô theo, thoáng chốc, từng tiếng “Là thiếu gia” cứ vang lên, một tiếng lại một tiếng to hơn, chỉ sợ hô chậm hơn sẽ bị đuổi ra khỏi Tề phủ.

“Biết là thiếu gia là tốt rồi.” Cười đến cả người lẫn vật đều vô hại, ánh mắt sắc bén lại đảo qua từng khuôn mặt bất an của mọi người. “Đã biết là thiếu gia, là chủ tử, cần phải biết mà hầu hạ ! Ta mặc kệ các người là ký bán mình tiến vào đây hay là làm thuê, tóm lại hàng tháng Tề gia đều cho các người lương tháng, không phải muốn phí phạm bạc mà là muốn các người hầu hạ chủ tử cho tốt ! Đừng tưởng rằng thiếu gia tính tình đơn thuần chất phác, không tính toán với các người thì liền khinh mạn hần ! Ta rất rõ trong các người có rất nhiều người đều là lén như thế. Từ giờ trở đi các người hãy nhớ cho rõ, Tề gia chúng ta không dung nạp hạ nhân không tôn trọng chủ tử, hiểu rồi chứ ?”

Cô mỉm cười dịu dàng lại nói những câu sắc bén như kiếm khiến nhóm nô bộc nghe xong mồ hôi lạnh chảy ròng, hơn nữa người từng ngạo mạn bất kính với Tề Nghiên lúc này sắc mặt lại tái nhợt như tờ giấy.

Còn nhị lão Tề gia ở một bên nghe vậy, điều vui đầu tiên là hạ nhân trong phủ lên bắt nạt con đã khiếp sợ, điều vui thứ hai là con dâu lại có ý với con như thế, xem trọng con như thế.

“A Tinh.....” Tề Nghiên nghe ra cô là đang bảo vệ anh, không khỏi cảm động mà thấp giọng khẽ gọi, lặng lẽ kéo áo của cô.

An ủi vỗ vỗ tay hần, Mộ Dung Tinh cất giọng gọi người, “Tiểu Thanh !”

“Đông” một tiếng, chỉ thấy Tiểu Thanh quỳ rạp xuống đất, gương mặt trắng bệch từ giữa nhóm nô bộc bò ra, miệng không ngừng kêu gào, “Thiếu phu nhân đại nhân đại lượng, tha cho nô tỳ, nô tỳ lần tới không dám.....”

“Còn có lần tới ?” Mộ Dung Tinh nhướn mày hỏi lại.

“Không có ! Không có ! Nô tỳ lần sau nhất định sẽ hầu hạ thiếu gia thật tốt, tuyệt không dám tác quái nữa, xin thiếu phu nhân tha thứ.....” Tiếng cầu xin tha thứ không ngừng, lại càng không ngừng dập đầu.

Bây giờ mọi người cuối cùng cũng hiểu hôm nay vì sao thiếu phu nhân lại phát uy, đồng thời trong lòng cũng hiểu rõ vị thiếu phu nhân trước mắt này không phải nhân vật đơn giản, về sau nên cẩn thận hầu hạ.

Thấy thế nhưng Mộ Dung Tinh lại không mềm lòng, ánh mắt nhìn về phía tổng quản Tề phủ. “Vương tổng quản, Tiểu Thanh là đến làm thuê hay là bán mình ?”

“Hồi thiếu phu nhân, từ nhỏ đã bị bán cả đời vào đây.” Vương tổng quản thẳm mồ hôi lạnh nhanh chóng trả lời.

Cười lạnh lùng nhưng cô vẫn nói rất dịu dàng, “Tiểu Thanh, một khi đã như vậy Tề gia chúng ta cũng không làm khó dễ người mà đem người bán lại cho người khác, người cầm giấy bán mình của mình mà rời khỏi Tề gia đi ! Tề gia chúng ta không dung nạp nha hoàn so với chủ tử còn phải chiều chuộng hơn như người !”

“Đừng ! Thiếu phu nhân cho nô tỳ thêm một cơ hội nữa đi ! Rời khỏi Tề gia nô tỳ không có nơi nào để đi, khác nào chỉ còn đường chết a.....” Tiểu Thanh kinh hoảng kêu khóc, gần như xụi lơ trên mặt đất.

Dường như không nghe thấy, Mộ Dung Tinh lạnh lùng nhìn về phía Vương tổng quản, Vương tổng quản lập tức biết ý, lúc này sao còn dám chần chờ, vội vàng gọi tới hai nô tài đáng người cường tráng lôi Tiểu Thanh đem ra ngoài, tiếng la khóc thê lương kia càng đi càng xa, cuối cùng cũng biến mất.

“Ta không hy vọng sẽ có Tiểu Thanh thứ hai, mọi người hiểu chứ ?” Về mặt cười nhạt như trước, Mộ Dung Tinh không phủ nhận mình là đang giết gà dọa khỉ.

“Hiểu, hiểu được.” Mọi người trong lòng run sợ, âm thầm may mắn mình không phải Tiểu Thanh.

“Tốt lắm, không có việc gì nữa, đi xuống cả đi !” Bàn tay mềm vung lên, giải tán mọi người.

Nháy mắt chỉ thấy mọi người như chạy trốn chết, chỉ hai ba bước đều biến mất hết, chỉ sợ mình là đối tượng kế tiếp bị khai đao.

Nhìn mọi người đều đã đi hết, Mộ Dung Tinh lập tức xoay người tạ tội với nhị lão Tề gia. “Cha, mẹ, con dâu ở trước mặt hai người làm càn, nếu có chỗ nào không đúng, xin hai người thứ lỗi.”

“Nào có gì không đúng ? Tề gia chúng ta tích đức nên mới may mắn có thể có con dâu tốt như con vậy.” Nhị lão Tề gia đồng thanh, ăn ý nhìn nhau cười, tiếp đó lại tha thiết dặn con, “Nghiên nhi, Tinh nhi đối với con tốt như vậy, con nên nghe lời của nàng cho tốt, biết không ?”

“Con, con vốn rất nghe lời A Tinh a !” Tề Nghiên về mặt vô tội.

Nhìn bộ dáng anh khờ ngốc nhị lão Tề gia nhất thời bật cười liên tục, còn Mộ Dung Tinh thì mím môi cười khê, nhìn trong mắt anh ôn nhu đến cực điểm, trong mắt nhị lão Tề gia không khỏi lại may mắn

Tổ tiên Tề gia tích đức a !

13. Chương 10

Chương 10

Sau khi tổ thái độ uy nghiêm với các nô bộc và tán gẫu với cha mẹ chồng về việc nhà một hồi lâu, Mộ Dung Tinh mới cùng Tề Nghiên rời khỏi đại sảnh, xuyên qua tầng tầng hành lang gấp khúc, đang chuẩn bị trở về viện của bọn họ thì một gã nô tài đột nhiên chạy tới trước mặt.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân, cửa sau có người tìm thiếu gia, không biết thiếu gia gặp hay không ạ ?” Hai mắt rú xuống, về mặt cung kính, có thể thấy được đe dọa mới vừa rồi đã có tác dụng, nhóm nô bộc rốt cục hiểu được bốn phận của mình, không dám có thái độ hơi chậm trễ.

Tìm Tề Nghiên ? Trong lòng đã mơ hồ biết là ai nhưng Mộ Dung Tinh vẫn cố giả không biết nhìn Tề Nghiên, ai ngờ về mặt anh lại khó hiểu cứ liên tục gãi đầu.

“Có biết là ai không ?” Mày hơi nhíu, cố ý cười hỏi.

“Là Trương Hoài Sinh công tử.” Tên nô tài kia nơm nớp lo sợ trả lời, trong lòng vẫn còn sợ hãi với vị thiếu phu nhân này.

“A ! Là Hoài Sinh tìm ta !” Tề Nghiên đặc biệt cao hứng, hoàn toàn không nghĩ tới vì sao vài ngày trước Trương Hoài Sinh mới đến tìm anh, mới mấy ngày lại tới nữa ?

Nhìn anh bộ dáng vui vẻ, không cần hỏi cũng biết anh muốn đi gặp bằng hữu, Mộ Dung Tinh cũng không ngăn cản, ngược lại cười nói: “Tề Nghiên, ta có thể cùng chàng đi gặp bằng hữu của chàng không ?”

“Được ! Được a !” Tề Nghiên không có chút tâm cơ, lòng đầy vui mừng có thể cho A Tinh thích nhất và bằng hữu tốt nhất quen biết nhau.

Mím cười gật đầu, cô vẫy lui tên nô tài kia, cổ tay khê ôm lấy Tề Nghiên, hai người vừa nói vừa cười bước về phía cửa sau.

Chỉ chốc lát sau, một gã nô tài khác canh giữ cửa vừa thấy thân hình bọn họ tới gần liền nhanh chóng mở cửa sau ra rồi lập tức lui xuống.

“Hoài Sinh !” Xa xa nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đứng lặng ở ngoài cửa, Tề Nghiên cao hứng kêu to, nhanh chóng chạy tới.

“Tề Nghiên.” Nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ trước mắt vô ưu vô lự, không lo ăn mặc, Trương Hoài Sinh cũng không chú ý tới theo sau còn có thân ảnh thướt tha chậm rãi hướng đến bọn họ, chỉ nghĩ đến chuyện lát nữa hẳn phải mở miệng, cảm thấy không khỏi có vài phần ghen tỵ.

Vì sao hẳn bụng đầy tài văn, thủy chung có tài nhưng không gặp thời; Mà Tề Nghiên si ngốc, mọi thứ không bằng hẳn lại có thể áo cơm không lo, cái gì cũng không cần cố gắng liền có được gia thế, của cải làm người ta ca ngợi, thậm chí còn có thể cưới được khuê tú của phú thương Tô Châu.....

“Tề Nghiên, đây là bằng hữu của chàng ?”

Bỗng dưng, giọng cười nói thanh nhã vang lên khiến Trương Hoài Sinh đang xuất thần bị giật mình bừng tỉnh, nhìn kỹ, lại thiếu chút nữa bị Mộ Dung Tinh bên cạnh Tề Nghiên làm sợ tới mức rớt tròng mắt.

“Người, người, người là vị công tử ngày đó ?” Hắn chỉ vào cô kêu lên sợ hãi. Tuy rằng trang phục khác nhau nhưng rõ ràng là cùng một khuôn mặt, hẳn sẽ không nhận sai.

“Vị công tử nào ? Trương công tử, chúng ta đã gặp mặt sao ?” Về mặt cô giả vờ hôm nay là lần đầu tiên hai người mới gặp mặt.

“Hoài Sinh, A Tinh, các người quen nhau ?” Tề Nghiên ở một bên vẫn nghi hoặc nhìn một cái, lại nhìn một cái, không hiểu Trương Hoài Sinh vì sao vẫn trờng mắt A Tinh ?

“Đương nhiên không biết !” Tay Mộ Dung Tinh nhẹ nhàng khoác lên tay Tề Nghiên, nhìn anh mỉm cười dịu dàng. “Ta chưa từng gặp qua bằng hữu của chàng, sao có thể quen biết chứ ?”

“Đúng nha !” Tề Nghiên tâm tư đơn thuần lập tức tin, vui vẻ cười nói với Trương Hoài Sinh: “Hoài Sinh, nàng là A Tinh, là phu nhân của ta đó !” Nói đến hai chữ “phu nhân”, khuôn mặt tuần tú nổi lên ửng đỏ nhàn nhạt.

Phu nhân của Tề Nghiên ? Nếu là thiếu phu nhân vào cửa Tề gia chưa lâu, sao có thể nhàn rồi một thân nam trang một mình trên đường lớn ? Nghĩ vậy Trương Hoài Sinh không khỏi dao động, hoài nghi có thật là mình nhận sai người hay không.

“Người..... Không phải vị công tử ngày đó ở trước sạp tranh chữ ?” Nhịn không được hỏi lại một lần.

Lắc lắc đầu, Mộ Dung Tinh lộ ra vẻ mặt tỉnh ngộ, che miệng cười khê. “Ta hiểu rồi ! Người nhất định là gặp qua bào đệ của ta rồi. Người gặp qua tỉ đệ chúng ta đều nói chúng ta quả thực rất giống nhau ! Đúng rồi ! Bào đệ của ta không có gây thêm phiền toái cho Trương công tử người chứ ?”

Đệ Đệ của A Tinh ? Anh sao chưa thấy qua ? Tề Nghiên có chút buồn bực nhưng quen biết tới nay vẫn luôn nghe lời theo quy tắc của cô, cho tới bây giờ chưa từng nghi ngờ nên cũng không lập tức lên tiếng chất vấn.

Trương Hoài Sinh ngơ ngẩn nhìn cô cười duyên dáng, thế này mới hoảng hốt nghĩ đến..... Đúng rồi ! Ngày đó vị công tử thái độ vô cùng kiêu ngạo, sao có thể là nữ tử nhu thuận xinh đẹp trước mắt này chứ ?

Còn có, tối đó hẳn ở Thảm Hương Các khi nhìn thấy tướng mạo Lục vương gia, mới phát hiện nam tử tử bào ban ngày ở trước sạp tranh chữ hóa ra chính là Lục vương gia ! Mà Tiểu Cửu lấy tranh vội tới cho Lục vương gia xem, miệng lúc ấy không ngừng nhắc tới người “Cửu gia” này, trong thành Lạc Dương cũng đồn đãi Cửu gia quen biết Thanh Nhạn Tử chính là bào đệ của thiếu phu nhân Tề gia. Xem ra, hẳn thật sự nhận sai người rồi !

Nghĩ đến vị Cửu gia kia ở trước mặt Lục vương gia bình phẩm hai chữ “tâm thường” bức tranh mẫu đơn của hắn, làm hắn mất đi cơ hội được khen ngợi, Trương Hoài Sinh không khỏi oán giận.

“Lệnh đệ tài trí hơn người, văn tài ngạo nhân, tại hạ chẳng qua là mở sạp tranh chữ ven đường, người không có danh tiếng khó trèo thanh cao, cho dù bị chọc tức cũng nào có tư cách nói gì !” Sắc mặt từ trước đến nay vàng vọt, nay lại là tái mét.

Trong bụng cười thầm, Mộ Dung Tinh lại cười dịu dàng xin lỗi. “Bào đệ tuổi trẻ khí thịnh không hiểu chuyện, nếu có chỗ nào mạo phạm Trương công tử, ta thay mặt hấn nhận tội với người.” Dứt lời, nhẹ nhàng cúi người thi lễ, thành ý ngàn vạn.

Nghĩ đến chuyện xấu đều không phải là cô, mình lại đem tức giận trút trên người cô, lại thấy cô xin lỗi đầy áy náy, Trương Hoài Sinh ngược lại cảm thấy ngượng ngùng, trên mặt xấu hổ vô cùng liên tục lắc đầu. “Quên đi ! Cái đó và người không quan hệ, ngược lại là ta giận chó đánh mèo, nên xin lỗi người mới đúng.....”

“Trương công tử nói quá lời.” Mỉm cười dịu dàng liền đổi đề tài. “Đúng rồi ! Trương công tử tìm tướng công ta có chuyện gì sao ?”

“Đúng vậy! Hoài Sinh, người tìm ta có chuyện gì ?” Im lặng một hồi lâu không nhúng vào, lúc này Tề Nghiên mới cười meo meo hỏi, trong lòng rất vui vẻ.

“Ta.....” Nhìn thấy Mộ Dung Tinh bên cạnh, Trương Hoài Sinh sắc mặt khó xử, thỉnh cầu trong lòng ở trước mặt cô không nói nên lời.

Mộ Dung Tinh là người rất thông minh, thấy hấn ấp úng nói không nên lời lập tức nhớ tới mấy ngày trước Tiểu Cửu từ Thắm Hương Các trở về, từng thuận miệng nhắc tới cũng nhìn thấy Trương Hoài Sinh ở đó, lập tức liền đoán ra mục đích hôm nay hấn đến tìm Tề Nghiên.

A..... Khẳng định là cầm mười lượng đến Thắm Hương Các, bây giờ trên người không còn tiền nên lại đến tìm Tề Nghiên giúp đỡ đây mà !

Bờ môi mềm mại nở nụ cười châm biếm kín đáo mọi người khó phát hiện, rõ ràng Trương Hoài Sinh tuyệt đối không có khả năng ở trước mặt cô mà nói việc vay tiền với Tề Nghiên, nhất định sẽ nói đông nói tây một lúc đến khi cô rời đi để bọn họ có thể nói chuyện riêng với nhau.

Quên đi ! Xem như nể mặt hấn là bằng hữu của Tề Nghiên mà coi như giúp đỡ cho người nghèo đi !

Không muốn cùng hấn kéo dài lại đoán hấn ngoại trừ mượn một chút tiền, sẽ không có khả năng làm ra chuyện bất lợi gì với Tề Nghiên. Hơn nữa, nếu thật sự muốn biết bọn họ nói chuyện gì, đợi lát nữa chỉ cần cô hỏi, Tề Nghiên khẳng định sẽ thành thật nói ra toàn bộ.

Nghĩ đến điều này, trong lòng Mộ Dung Tinh đã có quyết định, lập tức thần sắc tự nhiên cười nói với Tề Nghiên: “Ai nha ! Ta đã quên còn rất nhiều chuyện ! Chàng cùng Trương công tử tán gẫu, ta về phòng trước đây.”

“Nga !” Tin là thật, Tề Nghiên hoàn toàn không nghĩ nhiều. “A Tinh, vậy nàng đi trước đi ! Chờ một lát ta với Hoài Sinh nói chuyện xong sẽ đi tìm nàng.”

“Được.” Mỉm cười nhu tình, chân thành giúp anh sửa sang lại vạt áo sau có chút xốc xếch, cô rất thâm ý liếc mắt nhìn Trương Hoài Sinh một cái mới thướt tha rời đi.

Mừng thầm cô có việc rời đi trước, Trương Hoài Sinh nhẹ nhàng thở ra, nhưng ánh mắt lại chậm chạp không rời khỏi thân ảnh thướt tha càng lúc càng xa, nghĩ đến cô dung mạo xinh đẹp, tính tình lại nhu tình ngàn vạn, trong lòng lại thêm ghen tị vài phần.....

Dựa vào cái gì ? Dựa vào cái gì Tề Nghiên bộ dáng ngu ngốc không bằng hấn, không tranh không cầu có thể có được tất cả, thậm chí còn có thể lấy được khuê tú xinh đẹp dịu dàng như thế làm thê tử ? Chỉ bởi vì hấn có gia thế tốt sao ?

Trời cao thật sự không công bằng ! Cho Tề Nghiên tất cả, nhưng ngoại trừ gia thế ra cái gì hấn cũng nghèo nàn khốn khổ tệ hại hơn Tề Nghiên, ba bữa không đủ, chỉ có thể mở một sạp tranh chữ nho nhỏ để mưu sinh, thậm chí tranh mẫu đơn của mình còn bị cười nhạo là “tầm thường”.....

“Hoài Sinh ?” Thấy hấn chậm chạp không lên tiếng, Tề Nghiên nhin không được khê kêu.

“A ?” Đang suy nghĩ xuất thần liền bừng tỉnh, Trương Hoài Sinh gượng cười nhìn Tề Nghiên. “Tề Nghiên, ta..... ta muốn mượn cậu chút ngân lượng, không biết cậu có tiện không ?” Thật khổ ! Mấy ngày trước mượn anh mười lượng bạc nhưng đã tiêu sạch ở Thắm Hương Các, nếu không phải hấn thực sự chịu không nổi nữa sẽ không nhanh như vậy lại tới xin anh giúp đỡ đâu.

“Được !” Giống như thường ngày, Tề Nghiên lập tức cười ngây ngô đáp ứng, lại rất đặc ý lấy ra mười lượng bạc trên người. “Hoài Sinh, cho người !” Hì hì, từ lần trước sau khi hắn xin tiền A Tinh thì A Tinh bắt đầu để tiền trong túi của hắn, nếu tiêu hết có thể lập tức bổ sung a !

Tiếp nhận ngân lượng nặng trĩu, nhìn anh như thể việc không đáng lo, không chút nghĩ ngợi có thể lấy ra mười lượng bạc cho người ta, Trương Hoài Sinh trong lòng vừa ghen vừa ao ước, song cảm giác hèn mọn luôn được tiếp tế từ trước đến nay nổi lên làm hắn trong lòng ngũ vị tạp trần, vô cùng phức tạp.

“Tề Nghiên, cậu và phu nhân của cậu sống có tốt không ?” Không biết vì sao, hắn đột nhiên buột miệng hỏi ra vấn đề này, trong lòng không hiểu có cảm giác mãnh liệt hi vọng câu trả lời của anh là không tốt.

“Tốt lắm a !” Tề Nghiên ngốc ngốc cười toét miệng, nghĩ đến A Tinh, trên mặt tràn đầy hạnh phúc. “Hoài Sinh, ta nói cho người biết nha ! A Tinh rất tốt với ta, ta rất thích nàng !”

Chán ghét ! Nụ cười hạnh phúc vô ưu này thật khiến cho người ta chán ghét !

Chưa bao giờ cảm thấy nụ cười của anh lại chói mắt như thế, trong lòng Trương Hoài Sinh đột nhiên xuất hiện một dụng ý xấu, chỉ muốn ra sức hủy diệt hạnh phúc tràn đầy trên mặt anh.

“Tề Nghiên, người thật khờ ! Tên ngốc giống như người vậy sao có nữ tử bình thường thích người ? Người chẳng lẽ chưa nghe lời đồn đãi bên ngoài sao ? Mỗi người đều nói Tề gia bị Cửu gia cướp đoạt gia sản ! Nàng gả cho người, kỳ thật là muốn hợp tác với bào đệ của nàng đến chiếm đoạt gia sản Tề gia. Người quả nhiên là tên ngốc, còn tưởng rằng nàng là thật tâm đối đãi tốt với người sao ?” Cảm xúc ghen tị che mất lý trí khiến hắn thốt ra những lời nham hiểm, vốn sắc mặt nhã nhặn nhưng lúc này lại vặn vẹo rối rắm, lộ vẻ dị thường xấu xí.

Lời đả thương người vừa nói ra, thoáng chốc chỉ thấy Tề Nghiên giống bị dọa sợ hơi giật mình xem xét hắn, mới vừa rồi khuôn mặt khờ ngốc tươi cười vui vẻ nhưng lúc này nụ cười đã đông cứng.

“Hoài, Hoài Sinh, người..... Người nói cái gì ? Ta..... Ta vừa mới giống như nghe lầm một chút.....” Không thể tin vào tai mình, anh gương cười cứng ngắc.

Một khi lòng ghen tị đã đầy vỡ òa, tựa như sóng dữ không ngừng trào ra khó có thể kiểm soát, và Trương Hoài Sinh chính là như thế !

Chỉ thấy gương mặt hắn vặn vẹo, lòng đầy oán giận đồ kị cười rộ lên. “Tề Nghiên, người quả thật là tên ngốc, rõ ràng nghe được nhất thanh nhị sở lại còn cứng rắn nói chính mình nghe lầm ! Ta nói cho người biết, người vốn không có nghe sai ! Ta cười người là tên ngốc, ngốc đến nỗi cho là có nữ tử nguyện ý gả cho người, thật lòng đối đãi tốt với tên ngốc như người ! Nếu không phải muốn chiếm đoạt gia sản Tề gia, có nữ tử nào nguyện ý gả cho tên ngốc hủy đi hạnh phúc cả đời mình ? Tề Nghiên, người quá ngây thơ rồi !”

“Hoài Sinh, người..... Người vì sao phải nói như vậy..... A Tinh nàng..... Nàng không phải là người như thế.....” Lắc đầu thật mạnh, trong đầu Tề Nghiên trống rỗng, chỉ biết là A Tinh mình thích tuyệt đối không phải là loại người hắn nói.

“Ha” một tiếng cười to, Trương Hoài Sinh càng thêm ác ý nói: “Tề Nghiên, ngốc giống như người vậy sao có cô nương ái mộ được ? Gả cho người khẳng định là có ý đồ !”

Lắc đầu thật mạnh không muốn tin, nghe hắn lại ác ý nghi ngờ tấm lòng của Mộ Dung Tinh với anh, hốc mắt Tề Nghiên bỗng dưng lặng lẽ đỏ hoe, cho tới bây giờ chưa từng tức giận qua như vậy, hai tay không tự giác nắm chặt nắm đấm, cả người run lên. Muốn phản bác lời nói của hắn nhưng trước nay lời nói luôn vụng về, lúc này tâm tình lại kích động lại càng không thành câu, chỉ có thể không ngừng lặp lại

“Không phải..... Không phải..... A Tinh không phải như người nói..... Nàng không phải người như vậy.....”

“Người thật cảm thấy như vậy sao ?” Nhìn trên mặt anh mất đi tươi cười, Trương Hoài Sinh không khỏi cảm thấy vui sướng, cười ác bổ sung, “Vậy người giải thích như thế nào chuyện đồn đãi bên ngoài Cửu gia nhúng tay vào hiệu buôn Tề gia ? Đây không phải cùng phu nhân của người nội ứng ngoại hợp, chuẩn bị chiếm đoạt gia sản Tề gia thì còn có thể là gì ? Tề Nghiên, người thật sự ngốc khiến người ta không chịu nổi, chớ trách mọi người đều muốn giết cọt người.”

Mắt đỏ lên, Tề Nghiên áp úng không thể giải thích nhưng vẫn một lòng nhận định Mộ Dung Tinh đối đãi hẳn tốt tuyệt đối không giả, nhất thời chỉ có thể ngơ ngác nhìn Trương Hoài Sinh, nghĩ đến hẳn mới vừa không ngừng cười anh ngốc, vẻ mặt tràn ngập hèn mọn, bộ dáng giống với những người thích bắt nạt anh, đột nhiên cảm thấy hẳn trở nên thật xa lạ.....

“Hoài Sinh, ta tưởng rằng chúng ta là bằng hữu.....” Một bằng hữu đối xử tốt với anh, không cười nhạo anh là tên ngốc.

“Bằng hữu ?” Trương Hoài Sinh như bị đâm một nhát, nháy mắt sắc mặt hóa đen, vẻ mặt có vẻ có chút chật vật, không nghĩ nhiều liền buột miệng nói lời tức giận: “Ai, ai làm bằng hữu với tên ngốc ? Ta..... Ta chẳng qua chỉ là đồng tình người, đáng thương người thôi !” Lời chưa dứt, liếc thấy vẻ mặt anh bị thương, đột nhiên cảm thấy mình nói quá phạm nên có chút hối hận, nhưng lời cũng đã nói không thể thu hồi.

Hóa ra..... Hoài Sinh thực sự cũng như những người khác, chẳng qua là đem cười nhạo, xem thường giấu ở trong lòng.....

Kinh ngạc nhìn người trước mắt vẫn luôn coi là “bạn tốt”, Tề Nghiên khó chịu muốn khóc nhưng cảm xúc tức giận vì bị phản bội và bị tổn thương càng mãnh liệt hơn, khiến anh mất đi ôn hòa khờ ngốc ngày thường, phát cuồng hung hăng đẩy Trương Hoài Sinh một cái, lớn tiếng rống giận

“Hoài Sinh, người xấu xa ! Người thật xấu xa ! Ta chán ghét người.....”

Không bình thường !

Vẻ mặt không cười ngây ngô như thường ngày, Tề Nghiên cúi đầu tiến vào phòng liền cởi giày leo lên giường, buồn bực không lên tiếng, nằm nghiêng xoay mặt vào trong, khiến Mộ Dung Tinh về phòng trước đang xem sổ sách không khỏi cảm thấy kỳ quái, đến bên mép giường ngồi xuống, nhẹ nhàng xoay người anh lại thì thấy hốc mắt anh đỏ hồng, trong mắt đều là ủy khuất, bộ dáng đáng thương muốn khóc nhưng không khóc.

“Làm sao vậy ?” Quan tâm dịu dàng khẽ hỏi, bộ óc thông minh rất nhanh liền đoán được..... Tên thích khóc này mới ở cùng với “bạn tốt”, nay bộ dáng lại chịu ủy khuất trở về, khẳng định là cùng vị “bạn tốt” kia xảy ra vấn đề.

“A Tinh.....” Vừa nhìn thấy cô, Tề Nghiên ủy khuất kêu nhỏ, hốc mắt càng đỏ, bạc lệ đã đảo quanh trong mắt.

“Ân ? chuyện gì khiến chàng không vui sao ?” Thấp giọng cười hỏi.

“Ta..... Ta và Hoài Sinh cãi nhau.” Hắn hít hít mũi, cố nén khóc.

A ! Anh cũng biết cãi nhau với người ta sao ? Không tệ ! Không tệ ! Thật sự đã tiến bộ không ít ! Đuôi lông mày khẽ nhếch, Mộ Dung Tinh nhìn anh cố nén nước mắt, bộ dáng đáng thương muốn khóc lại không dám khóc cảm thấy hơi đau lòng, không vội hỏi nguyên nhân, ngược lại vỗ nhẹ anh, giải phóng lệnh cấm. “Tề Nghiên, chàng muốn khóc thì khóc đi !”

“Oa ” Quả nhiên, hai tay anh lập tức ôm chặt eo nhỏ, vùi đầu vào bụng cô, không chút khách khí lên tiếng khóc lớn, mưa to giàn giụa rơi khiến la sam bị ướt một mảng lớn, miệng không ngừng thút thít, “A Tinh..... Ta và Hoài Sinh cãi nhau..... Ta không muốn..... Nhưng ta rất tức giận..... Rất tức giận.....”

“Vì sao cãi nhau ?” Mộ Dung Tinh hiểu tính của anh, biết anh cho dù bị khi dễ vẫn một bộ dáng ngây ngốc, sẽ không cãi nhau với người ta. Từ đó có thể biết, mới vừa rồi anh thật sự buồn bực tới cực điểm mới có thể tức giận. Rốt cuộc là tên Trương Hoài Sinh kia nói cái gì mà có thể khiến anh tính tình vốn khờ ngốc lại nổi giận ?

Nghe cô hỏi, Tề Nghiên vừa khóc vừa nói, lời nói đứt quãng đem chuyện mới vừa rồi kể từ đầu đến cuối, đến cuối cùng mắt anh cũng sưng lên vì khóc. “..... Ta rất tức giận, cho nên liền đẩy Hoài Sinh một cái, mắng hẳn xấu xa, vì sao phải nói xấu nàng, sau đó Hoài Sinh đã đi.....” Nói đến người này tiếng khóc nín bặt, trên má vẫn còn hai giọt lệ ngáng đầu nhìn cô. “A Tinh, nàng tuyệt đối không phải như Hoài Sinh nói, có phải không ? Nàng đối xử tốt với ta là thật, có phải không ?”

Hừ ! Nguyên lai cái kia Trương Hoài Sinh đúng là bất an hảo tâm, châm ngòi cảm tình vợ chồng bọn họ đây mà !

Trong mắt thoáng qua một tia lạnh lùng, Mộ Dung Tinh sẽ nhớ món nợ này với Trương Hoài Sinh, nhưng khóe miệng lại mỉm cười nhìn dò xét Tề Nghiên, hứng thú hỏi lại: “Chàng nói đi ?”

“Ta, ta chính là cảm thấy nàng không phải như Hoài Sinh nói mới cùng hần cãi nhau.” Hai mắt đắm lệ lưng trông, anh tin tưởng cô.

“Có thể chứ.” Mỉm cười, cô vẽ mặt dịu dàng. “Tề Nghiên, chỉ cần chàng cảm thấy không phải thì cần gì để ý tới lời người ngoài nói mà khiến mình tức giận, thật không đáng, đúng không ?”

“Nhưng Hoài Sinh vì sao phải nói như vậy ?” Anh không hiểu sao hôm nay Hoài Sinh như biến thành người khác ?

“Tâm tư người khác chúng ta rất khó suy đoán để hiểu được, nhưng chỉ cần chúng ta có thể hiểu tâm tư lẫn nhau như vậy là đủ rồi, hà tất đi quẩn hần vì sao phải nói như vậy ! Tề Nghiên, chàng chỉ cần nhớ rõ là ta thật lòng với chàng, vậy được rồi.” Nhẹ giọng mỉm cười, Mộ Dung Tinh vốn không coi Trương Hoài Sinh là một đối thủ phải để trong lòng, đương nhiên cũng lười tốn tâm tư để đoán động cơ của hần, bất quá lại có quyết tâm về sau sẽ cố gắng không để cho Tề Nghiên qua lại với Trương Hoài Sinh nữa, tránh có người ngu ngốc làm ngân hàng tư nhân của người ta lại bị chọc khó chịu to.

“Vậy, vậy Hoài Sinh nói Cữu gia là ai? Ta chưa từng gặp qua đệ đệ nàng.....” Mắt ngấn nước áp ứng hỏi.

Mỉm môi cười, cô hạ giọng thần bí hề hề nói: “Cữu gia chính là ta a ! Ta cải nam trang cùng cha đi thị sát hiệu buôn, về sau sẽ gánh vác thay cha, chuyện này chàng đừng nói ra ngoài cho người khác biết, hiểu không ?”

“Biết !” Cởi bỏ nghi hoặc trong lòng, tỉnh ngộ liên tục gật đầu, Tề Nghiên nín khóc, nhanh chóng lau nước mắt trên mặt, xoay người ngồi dậy kéo tay cô, đẩy mắt thẹn thùng. “A Tinh, Hoài Sinh nói ta là tên gốc, không có cô nương bình thường thích ta, vậy..... Vậy nàng vì sao thích ta, tại tình nguyện làm vợ của ta ?” Mãi cho đến hôm nay, bị lời nói ác ý của Hoài Sinh làm kích động, hần mới hậu tri hậu giác nghĩ đến vấn đề này.

“Tên gốc ! Ta thích chàng ngớ ngẩn đấy.” Buồn cười bật cười, Mộ Dung Tinh không lưu tình ra tay gõ trên trán anh một cái, khiến anh đau nhăn khuôn mặt tuần tú lại nhưng miệng lại cười đến mang tai.

“A Tinh, ta..... Ta cũng rất thích nàng!” Ôm lấy trán ần ần đau, anh ngượng ngùng cười nói.

“Chàng thích ta là dĩ nhiên !” Ngẩng trán lên, vẽ mặt tự tin, không biết hai chữ xấu hổ viết như thế nào.

“Vì sao ?” Khó hiểu. Vì sao thích cô là dĩ nhiên ? Nhưng anh là thật sự thích cô.

“Ta cả người đều là ưu điểm, người không thích ta khẳng định là tên gốc !” Nói mà mặt không đỏ, thỏ không gập.

“Ừ !” Nhưng tên gốc kia lại cảm thấy lời của cô vô cùng có đạo lý, liên tục gật đầu đồng ý, còn rất vui vẻ cười hỏi: “A Tinh, vậy, vậy ta thích nàng, cho nên ta không phải tên gốc, đúng không ?”

Con người tinh ranh xoay chuyển, cô cười hắc hắc. “Tề Nghiên, chàng là tên gốc nhưng chàng thích ta, cả đời chàng chuyện thông minh nhất đã làm chính là chuyện này.”

Đã nói anh gốc còn nói hần thông minh, vậy anh rốt cuộc là gốc hay là thông minh a ?

Gãi đầu, tên gốc hốc mắt còn chút đỏ lòng đầy nghi hoặc, nhưng nhìn vợ mình khuôn mặt tươi cười, anh cũng ngây ngốc nở nụ cười theo.

Thấy anh mới vừa rồi còn khóc rống mắt sưng đỏ nhưng bị cô nói hai ba câu lập tức liền cười, Mộ Dung Tinh cảm thấy đau lòng, không bao giờ muốn thấy người không biết quý trọng anh bắt nạt anh nữa. Lại nói, người có thể bắt nạt anh, chọc anh oa oa khóc, trên thế gian này chỉ có thể có một người, người đó chính là cô !

“Tề Nghiên, chàng còn nhớ rõ ngày đó chàng còn thiếu ta một yêu cầu ?”

“Nhớ rõ !” Dùng sức gật đầu, lời A Tinh nói anh không dám quên.

“Tốt lắm, nay ta muốn đưa ra yêu cầu thứ hai.” Con người đen linh động lưu chuyển, ý cười dịu dàng trên mặt.

“Được !”

“Nghe cẩn thận, ta muốn chàng đáp ứng ta, từ nay không có sự cho phép của ta thì không được gặp mặt Trương Hoài Sinh !”

Nhắc tới Trương Hoài Sinh, nghĩ đến tình cảnh mới vừa rồi, Tề Nghiên không khỏi buồn bã, tâm tình khó chịu lại xuất hiện.

Tưởng là anh không muốn, đuôi lông mày của Mộ Dung Tinh nhíu lại. “Như thế nào ? Chàng không đáp ứng ?”

“Không phải !” Lắc đầu thật mạnh, rất sợ cô hiểu lầm nên vội vàng giải thích, “Ta chỉ là buồn Hoài Sinh vì sao đối với ta như vậy ? Ta vẫn cho rằng chúng ta là bằng hữu.....”

“Đứa ngốc !” Đau lòng khê vuốt mặt của hắn, Mộ Dung Tinh dịu dàng nói: “Trên đời này, chàng đối với người khác tốt, người khác chưa chắc sẽ lấy tâm ý giống thế đối tốt với chàng, đây là lòng người, hiểu không ?”

“Nhưng..... Ta đối với nàng tốt, A Tinh nàng cũng đối với ta tốt !”

“Ta đương nhiên khác !” Liếc cười dò xét. “Ta là vợ của chàng đương nhiên đối tốt với chàng. Nếu chàng không phải vị hôn phu của ta, ta sẽ không để ý tới chàng đâu !” Cố ý trêu cười uy hiếp.

“Nàng gạt người !” Lại bị cô trêu ha ha cười không ngừng, Tề Nghiên mới không tin. “Trước kia nàng không phải vợ của ta cũng đối với ta tốt.”

Nhìn anh vui vẻ, Mộ Dung Tinh vô cùng vừa lòng, điểm nhẹ trán anh nhắc lại chuyện cũ. “Vậy chàng có đáp ứng không ?”

“Được !” Đối với lời của cô từ trước đến nay anh luôn nghe theo, không thể không đáp ứng.

Mím môi cười, rất vừa lòng câu trả lời của anh lại thấy anh mới vừa rồi khóc xong quá mệt nên lúc này xoa xoa mắt, Mộ Dung Tinh nhẹ nhàng hôn trên môi anh, dịu dàng dỗ, “Chàng mệt rồi, ngủ một giấc đi !” Sau khi tỉnh ngủ, chuyện không thoải mái tự nhiên sẽ quên.

Quả thật muốn ngủ, anh cầm lấy tay cô, mí mắt nặng dần, trước khi tiến vào giấc ngủ say mộng đẹp, miệng không ngừng thấp giọng nỉ non

“A Tinh, nàng rất tốt với ta..... Ta rất thích nàng.....”

Hai tháng sau sáng sớm ngày nào đó, người nào đó vừa xuống giường liền nôn khan không dứt, dưới tình huống chỉ muốn nôn như thế, bên trong Tề phủ nhất thời gà bay chó sủa, hạ nhân vội vàng đi mời đại phu.

Không lâu, lão đại phu bắt mạch chẩn đoán xong liền mỉm cười quăng ra một câu “Chúc mừng ! Thiếu phu nhân đã mang thai hai tháng !” Sau, nháy mắt Tề gia từ gà bay chó sủa biến thành vui mừng không xiết, hai vị trưởng bối lại mừng rỡ hoa chân múa tay, thiếu chút nữa đã mua pháo về đốt.

Chỉ thấy bọn họ tha thiết dặn chuẩn bị làm cha mẹ nên chú ý công việc, liên tục căn dặn hạ nhân lấy nguyên liệu tẩm bổ đi nấu, tận mắt nhìn con dâu uống xong một chén lại một chén canh bổ, cuối cùng khi phụ nữ có thai lấy có một mới mới lưu luyến không rời rời đi.

Nhìn thấy trong phòng còn sót lại hai người cô và Tề Nghiên, Mộ Dung Tinh giả bộ ngủ nằm trên giường lập tức xoay người ngồi dậy, vô cùng bất đắc dĩ nhìn vị hôn phu đang nhếch miệng ngáy ngô cười, trong tay còn bưng một chén canh bổ.

“Tề Nghiên, đừng nghĩ muốn ta uống bát canh kia, sáng nay ta đã uống đủ rồi !” Híp mắt cảnh cáo.

“Nhưng.....” Tề Nghiên về mặt chân chờ khó xử, bát canh này là cha mẹ trước khi đi căn dặn phải cho A Tinh uống nha !

“Ân ” Âm điệu kéo dài, hừ lạnh nhìn chằm chằm.

“Được, được thôi ! Không uống thì không uống.....” Đã quen khuất phục dưới uy của thê tử, Tề Nghiên đem canh bỏ đặt lên bàn, liền vui vẻ nhảy lên giường, một tay ôm lấy cô, mặt mày hớn hớn nói: “A Tinh, ta không nói sai chứ ! Tăng đá công công sớm nói qua ta đã đem em bé bỏ vào trong bụng nàng, bây giờ nàng tin rồi chứ ?” Hiếm thấy có thể đắc ý như vậy.

Đột nhiên nhớ tới hai tháng trước quả thật anh có nói qua chuyện này, lại nhớ tới anh lúc trước có chút khác biệt, trong lòng Mộ Dung Tinh ần ần chút cảm giác kỳ lạ nhưng trước nay thực tế cô vẫn cho rằng không có khả năng có “Hoa tiên tỷ tỷ, tăng đá công công”, thần yêu quỷ quái gì đó.

“Tề Nghiên, chàng đoán mò thật chính xác.” Nhận định anh là đoán mò.

“Ta, ta không đoán mò a !” Tiếng kháng nghị nho nhỏ.

“Được ! Vậy tăng đá công công có nói ta thai này là nam nhi hay là nữ nhi không ?” Cố ý làm khó.

“Nam nhi ! Giữa trán còn có chu sa cỡ hạt gạo.” Nói chắc như đinh đóng cột, còn đem đặc điểm nói ra hết.

Nha ! Thật không ngờ anh chắc chắn như thế ? Mày nhẽ nhường, cô kéo anh lưỡi biếng nằm xuống, thuận miệng cười nói: “Được ! Ta sẽ xem tám tháng sau có phải thật sự sinh ra một nam nhi giữa trán có chu sa hay không.”

“Đây là nhất định thôi.....” Vui vẻ ôm vợ, Tề Nghiên ha ha nở nụ cười.

Nghe vậy, cô nhẹ giọng cười yếu ớt, quả thật cảm thấy có chút mệt mỏi, mí mắt chậm rãi rũ xuống, buồn ngủ mông lung, thần nhiên thử hỏi: “Tề Nghiên, chàng có muốn gặp Trương Hoài Sinh không ?” A..... Hai tháng nay Trương Hoài Sinh đi tìm Tề Nghiên rất nhiều lần nhưng đều bị cô ra mệnh lệnh từ chối gặp.

“Hoài Sinh a.....” Ngẩn ngơ, nghĩ đến từ lần trước sau khi cãi nhau rốt cuộc chưa gặp qua Trương Hoài Sinh, Tề Nghiên thấp giọng nói: “Ta không biết ! Ta trước kia vẫn nghĩ Hoài Sinh rất tốt với ta, sẽ không giống những người khác xem thường ta, cười ta là tên ngốc, nhưng ngày đó ta đã biết hóa ra hẳn kỳ thật cũng như những người khác.....” Hẳn tuy ngốc nhưng vẫn nghe ra những lời ác ý ngày đó của Trương Hoài Sinh đều không phải nhất thời nói nhảm, mà thật sự là từ suy nghĩ trong lòng, điều này khiến anh đã bị tổn thương rất lớn, nhất thời không biết nên đối mặt như thế nào với “bạn tốt” này.

“Tên ngốc ! Ta cũng thường mắng ngốc a !” Mí mắt lại mở ra, cười nhìn anh chăm chú. Hắc ! Tên ngốc này không phải cũng âm thầm nhớ thù với cô, ai oán cô giống những người khác chứ ?

“A Tinh, nàng..... nàng không giống như vậy !” Hơi giật mình ngây ngô cười, Tề Nghiên nhin không được hôn xuống môi cô, ngược ngược đỏ mặt. “Ta biết nàng không phải cố ý chê cười ta là tên ngốc, mà là khi cùng ta thân mật mới có thể cố ý gọi ta như vậy ! Ta..... Ta kỳ thật rất thích nghe nàng gọi ta là tên ngốc !” Bởi vì mỗi lần cô gọi anh là tên ngốc, vẻ mặt và giọng điệu đều rất dịu dàng, khiến anh nhin không được cứ muốn nhào tới gần gũi với cô !

“Tên ngốc, tên ngốc, tên ngốc.....” Nghe vậy, cô vừa cười lại nỉ non ngậm nga, trong lòng lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc và thỏa mãn.....

A..... Xem ra tên Trương Hoài Sinh kia thật sự tổn thương Tề Nghiên rất sâu a ! Vẫn là chờ Tề Nghiên quên đi, khi muốn gặp vị “bạn tốt” kia cô sẽ suy nghĩ có nên để bọn họ gặp mặt hay không !

Kết thúc

Tám tháng sau, Tề phủ vang lên tiếng trẻ con chào đời oa oa gào khóc.

“Chúc mừng, chúc mừng ! Là một bé trai khỏe mạnh !” Bà mẹ vui vẻ chúc mừng.

Thật sự là con trai ? Nữ tử ngẩn người, tuy mệt mỏi vô cùng nhưng vẫn vội vàng từ trong tay bà mẹ tiếp nhận đứa nhỏ, khi nhìn kỹ thấy giữa hai đầu mày con có chu sa đỏ thẫm xinh đẹp thì thật sự tròn mắt.

Này, này không thể nói là lừa gạt rồi ?

Mờ mịt ngẩn người, mãi đến khi “Phanh” một tiếng, cha ngốc của đứa nhỏ rốt cuộc chờ không kịp mà xông vào, cô trừng mắt nhìn vị hôn phu ngốc chạy như bay tới trước giường, lại nhìn con trong lòng oa oa khóc lớn, rốt cuộc không thể không thừa nhận.....

Có lẽ, vị hôn phu gốc của cô thật sự là một người đặc biệt a !

“Ách..... Tề Nghiên, tảng đá công công có nói con chúng ta tương lai có thể thăng chức rất nhanh hay không a ?”

“Có a ! Tảng đá công công nói sau này có công chúa phải gọi ta một tiếng cha đấy !”

Không thể nào ! Con bọn họ tương lai sẽ lấy một công chúa về nhà làm vợ sao ?

Có chút bị chấn động, cô ngây người một hồi lâu, lập tức suy nghĩ của một thương nhân vốn có nghĩ đến anh nếu có được năng lực đặc biệt như vậy, không lấy ra sử dụng cho tốt chẳng phải là lãng phí sao ?

“Tề Nghiên, năm nay hạt lúa thu hoạch được không ? Tơ tầm sao ? Tầm cứng có thật cao húng nhả tơ hay không ? Bông sao ? Bông tỷ tỷ tới hay không.....” Lập tức kích động, mắt nhỏ phát sáng hỏi một đồng vấn đề.

“Nàng đợi chút, ta hỏi một chút nha !” Nhanh chóng lao ra đối với vườn trồng hoa nói nhỏ, hỏi thăm tin tức của vạn vật, không lâu sau lại chạy vù vù trở về báo cáo, “A Tinh, mọi người đều nói cây lúa ca ca năm nay phát cái, sớm đã bông thả nói không tới trong một năm; Còn có năm nay có bệnh lạ, tầm cứng còn chưa có nhả tơ đã chết hơn phân nửa; Về phần bông tỷ tỷ không biết vì sao rất đau lòng, năm nay cũng không đến chơi.....”

Nói còn chưa nghe xong đã có người da đầu run lên, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hoàn toàn không giống vừa mới sinh xong, tinh thần tràn đầy cao giọng vội vàng hô to

“Tiểu Cửu ? Tiểu Cửu ? Người mau tới a ! Mau truyền lời xuống, lập tức bảo người lấy giá thấp thu mua số lượng lớn gạo, tơ lụa, bông.....” Sau đó sẽ chờ thu hoạch, vật tư rơi vào cảnh không đủ sẽ giá cao bán ra.

Ha ha ha, cái này thực sự lợi nhuận gấp đôi a ! Vị hôn phu gốc này của cô giá trị lợi dụng thật sự là bất ngờ cao a ! Có anh, nhà giàu nhất Lạc Dương phải đổi thành nhà giàu nhất thiên hạ chỉ là chuyện trong tầm tay a !

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cong-thiep-tom-duoc-chang-roi>